

Lễ tốt nghiệp
của
Cô gái văn chương

Tập sự

Nomura Mizuki

Ngọc Quang dịch

Mục lục

[Ngoại Truyện 6: Lễ Tốt Nghiệp Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự](#)

[Chương Mở Đầu](#)

[Nỗi Cô Đơn Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Nanase Ngày Nào Đó](#)

[Mẫu Truyện Ngắn Thay Lời Tạm Biệt](#)

[Tái Bút](#)

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 6: Lễ Tốt Nghiệp Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự

"Đã hiểu chưa hả? Cậu đang là người thừa đấy."

Đó là điều mà Nano đã phải nghe từ cô bạn thân Hitomi. Và chưa hết, Konoha còn đang hẹn hò với chính cô bạn đó nữa! Đối diện với Nano đang bối rối chính là quá khứ của Hitomi... Và rồi một nhân vật mới xuất hiện, vốn đã ở bên Hitomi ba năm về trước, khi cô bị đồn rằng đã gây ra cái chết của một con người. Nếu như Hitomi có chuyện gì thì mình không thể đứng nhìn được! Với quyết tâm như thế, Nano đã bắt đầu hành động. Đúng lúc này, Konoha đưa cho cô một quyển sách...

Rốt cuộc bí mật mà Hitomi chôn giấu là gì? Và khi thời khắc chia ly với Konoha ngày một đến gần, mối tình đầu của Nano sẽ đi về đâu...? Tập cuối cùng kết thúc loạt truyện về Cô gái văn chương Tập sự!

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Chương mở đầu: Lời đề tựa thay cho lời tự giới thiệu - Tôi biết đến nỗi buồn từ khi...

"Tôi là một kẻ u buồn." - Có một người đã khẽ mỉm cười và thì thầm như thế. Cho đến ngày hôm ấy, năm tôi mười sáu tuổi, tôi chưa hề biết nỗi buồn thực sự là gì.

Một lỗi lầm không thể nào sửa chữa, hay là phải chia ly với người vô cùng thân thương? Đối với tôi, tất cả những điều ấy đều chỉ như những câu chuyện mơ hồ xảy ra ở bên ngoài vỏ trứng, còn tôi thì hơi rướn người lên, hé mắt nhìn qua lỗ thủng bé tí hon, vừa nín thở vừa chăm chú quan sát.

Nhưng mùa đông và mùa xuân năm tôi mười sáu tuổi, cái vỏ trứng ấy đã bị phá vỡ và cuộc sống thường ngày của tôi thay hình đổi sắc.

Giữa những mảnh vụn li ti của lớp vỏ trứng đã tan tành, tôi đứng một mình, bẽ bàng và trơ trọi. Ngày tàn dần, bốn bề chậm chậm chìm vào đêm tối, trái tim tôi như thể đã bị rụng mất đi một mảnh để cho gió lạnh heo hút tràn vào.

Hóa ra "nỗi buồn" là thứ như thế này sao?

Ngày tôi gặp mối tình đầu tiên, anh đã ôm trong lòng một nỗi buồn màu xanh trong vắt.

Và tôi đã bị nỗi buồn ấy hớp hồn.

Lồng ngực tôi run rẩy vì mong được ở cạnh bên, an ủi và chữa lành cho anh. Mỗi khi được ở cùng nhau con tim tôi lại vui mừng quá đỗi, tràn ngập trong bao suy tưởng ngọt ngào, cả khi bị anh lạnh nhạt tôi vẫn cảm thấy vui, chỉ cần nhìn thấy anh là trống ngực tôi đã loạn nhịp, chỉ cần bờ môi ấy hơi dịu dàng tươi cười là hai má tôi đã tưởng như sắp tan chảy ra đến nơi, chỉ đơn giản là tôi hạnh phúc, hạnh phúc quá đỗi, đến nỗi chỉ mong sao cho thời gian ngừng trôi, xin hãy cứ như thế này mãi mãi.

Ôi! Những tháng ngày ấy mới thật là vui sướng làm sao!

Tôi nào có nghĩ đến ngày chia ly sẽ tới. Cũng đâu tưởng tượng được nó sẽ buồn đau đến thế nào.

Cả nỗi cô đơn trống trải này, tôi cũng chưa bao giờ biết đến.

Ngày mà tôi biết đến tình yêu, trong màn sương màu vàng nhạt của buổi hoàng hôn ngả dần về đêm tối, những cánh hoa anh đào lững lờ trôi, dịu dàng mà mong manh.

Và rồi ngày nói lời tạm biệt, trong ánh sáng chói lòa, lại là những cánh hoa ấy...

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nỗi Cô Đơn Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự - Chương 1

"Đừng đùa với tình yêu của Musset có vị giống sô-cô-la wasabi ạ."

Vừa lật giở từng trang quyển sách mỏng đang đặt trên đùi, tôi vừa tuyên bố hùng hồn như thế.

[Phòng câu lạc bộ Văn học, giờ tan trường]

Tôi ngồi ôm đùi trên chiếc ghế tựa, cau mày chăm chú luyện tập để trở thành một Cô gái văn chương, còn anh Konoha ngồi ghế đối diện đang đọc mẫu truyện tam đề tôi mới nộp hồi nãy.

"Alfred de Musset là tác giả người Pháp, sinh ngày 11 tháng 12 năm 1810 tại Paris ạ. Cha ông là quan chức chính phủ, bản thân Musset cũng là một chàng trai khôi ngô, tuấn tú, được người đời vinh danh là 'thần đồng'. Ông còn là nhân tình của nữ nhà văn lấy bút danh nam giới George Sands, tác giả của cuốn sách nổi tiếng Cô bé Padette. Thế nhưng rốt cuộc mối tình của hai người tan vỡ, chính từ sự kiện này mà Musset đã có ý tưởng viết nên vở kịch Đừng đùa với tình yêu.

Chàng thanh niên Perdican là con trai một vị bá tước nọ, có cô em họ là nàng Camille, vừa là bạn thời thơ ấu vừa là hôn thê của mình. Cuộc hôn nhân của hai người được mọi người trong gia đình ủng hộ, nhưng nàng Camille sau một thời gian dài ở tu viện để học cách làm cô dâu, khi trở về lại vô cùng lạnh lùng cự tuyệt Perdican.

Trong cơn nóng giận, chàng Perdican đã quay sang tán tỉnh Rosetta, người chị gái nuôi của Camille, một cô gái nông dân thuần khiết, đến mức làm cho cô si mê mình! Nhưng rốt cuộc Camille lại là tsundere ấy, thực lòng cô rất yêu Perdican, hai người đã thổ lộ tình cảm của mình với nhau, nhưng oái oăm thay Rosetta đã chứng kiến tất cả! Chuyện xảy ra sau đó thì... Ôi, khủng khiếp lắm, em chẳng dám kể nữa đâu!

(Mẫu nhân vật không thành thực trong chuyện tình cảm, nhiều khi tỏ vẻ lạnh lùng dù có tính cách nhiệt thành)

Cũng giống như một viên sô-cô-la nhìn qua tưởng rằng rất ngọt ngào, nhưng khi cắn vào rồi mới biết bên trong chứa đầy mù tạt cay xè, đến mức bóng cả lưỡi kêu "khè... khè..." ấy ạ. Tất cả cũng chỉ tại chàng Perdican trắng hoa, đã tùy tiện bõn cợt với trái tim trong sáng của Rosetta..."

Tôi lờm anh Konoha trừng trừng, toàn thân run lẩy bẩy trên chiếc ghế.

"Đây chính là một lời răn dạy, rằng không bao giờ được đùa cợt với tình yêu! Nếu không nghe theo sẽ bị nhét đây wasabi vào miệng đấy ạ! Rồi sẽ lem nhem nước mắt, nước mũi, thảm hại lắm đó anh!"

Nhìn tôi mắt trợn trừng huơ huơ nắm đấm loạn xạ, anh Konoha bình thản đọc nốt mẫu truyện tam đề rồi nở một nụ cười thoải mái.

"Sô-cô-la wasabi à, so sánh thú vị thật đấy nhỉ? Hinosaka cũng ra dáng Cô gái văn chương phết rồi đấy chứ."

Một nụ cười tuyệt vời, vừa dịu dàng vừa tràn đầy tri thức, như ngọt ngào tan vào trong không gian.

"A-a-a-a-anh đừng tưởng chỉ nói thế mà lung lạc được em nhé!"

Tôi lúng ta lúng túng đến mức như sắp ngã khỏi ghế tới nơi, nhưng ánh mắt anh vẫn nhẹ nhàng.

"Lung lạc gì cơ chứ. Anh chỉ nói ra cảm xúc thật của mình thôi mà."

... và anh lại mỉm cười.

"Truyện tam đề hôm nay của Nano cũng hay lắm, rất hóm hỉnh. Con gấu mèo nói dối mọi người rằng cái muống trà bình thường thực ra là một cây gậy ma thuật, rồi đem ra làm quà trong trò chơi bingo ở vũ hội, rồi cuộc cái mũi của nó cứ dài ra, dài ra mãi, đến nỗi đâm thủng cả tầng khí quyển luôn nhỉ. Cứ như là Pinocchio phiên bản khổng lồ ấy."

Oái, không được để bị ảnh lừa! Tôi làm mặt nghiêm nghị rồi đứng phắt dậy.

"Nói dối cuối cùng sẽ gặp hậu quả khủng khiếp như vậy đấy ạ. Vậy nên là, anh Konoha! Đừng giấu giếm nữa, hãy nói hết cho em nghe đi! Chuyện-ngày-hôm-qua là như thế nào vậy ạ!?"

"Chuyện gì cơ?"

"Thì chuyện anh và Hitomi đã h-h-h-h-h-hôn nhau ở căn phòng này ấy!"

Vừa hét ầm ĩ, hai má tôi vừa nóng ran đến thảm hại, còn lưỡi thì lú lạo nói không nên lời.

Hôm qua, sau giờ học!

Tại chính nơi này!

Người mà tôi yêu thương và - trời ơi, sao không phải là ai khác - cô bạn thân từ hồi bé của tôi đã... hôn nhau! Chắc chắn là thế!

Không chỉ vậy, khi tôi hỏi chuyện, người bạn ấy - tức là Hitomi - còn nhìn tôi bằng ánh mắt giá băng.

"... Đã-hiểu-chưa-hả... Cậu đang là người thừa đấy."

... Và lạnh lùng đáp lại như thế.

Tất nhiên tôi hoàn toàn, trăm phần trăm, chẳng hiểu một tí tí gì cả.

Anh Konoha và Hitomi đã hôn nhau!

Hitomi vốn cực kỳ thờ ơ với con trai, thế mà cậu ấy đã hôn anh Konoha, người lúc nào cũng dùng nụ cười để chối từ người con gái trong sáng và chung thủy (Chính là tôi)! Mà hơn nữa lúc đó tôi còn trông thấy, là Hitomi đã chủ động đưa mặt lại gần anh Konoha trước!

Điều này lạ thường chẳng kém gì nếu một ngày kia, trường học đột ngột biến thành Sanrio Puroland và vừa đến cổng đã thấy con mèo đeo ruy băng múa mấy vòng chào đón mình vậy.

(Sanrio Puroland là một công viên giải trí nổi tiếng ở Tokyo, và chú mèo Nano nói đến chính là Hello Kitty)

Không tài nào ngoảnh mặt đi nổi, tôi cảm giác như bị ném vào vũ trụ đến hai, ba giây.

"Tớ không chịu đầuuuu!"

... Rồi vừa hét toáng lên vừa lao về phía hai người họ. Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Là một trò chơi khăm nào đó? Hai người đang làm gì không có tớ thế? - và một tràng dằng dặc những câu hỏi tuôn ra.

Nhưng cả Hitomi lẫn anh Konoha đều chẳng chịu trả lời.

"Anh không thể tự mình nói được."

"Không liên quan đến Nano."

Mà chỉ đáp lại gọn lỏn như thế thôi... Ừừừừ, chắc chắn giữa hai người đó có chuyện gì rồi!

Hồi tập kịch chuẩn bị cho lễ hội văn hóa, anh Konoha và Hitomi đã trao đổi địa chỉ email, rồi còn tỏ vẻ thân mật, tự nhiên lắm - trong khi tôi hoàn toàn không biết - nhưng chẳng lẽ hai người đó có gì thật á, tôi không chịu đầuuuu!

Từ ngày xưa Hitomi đã theo chủ nghĩa bí mật, có chuyện gì cũng chỉ giữ riêng cho bản thân mình. Một khi Hitomi đã quyết không nói thì dù có bị cù vào hông cũng đừng mong khoe miệng cậu ấy chịu hé ra, chứ đừng nói là bật cười.

Tôi nghiêng răng ken két, thở hắt ra phì phì, mắt trừng trừng nhìn anh Konoha, làm anh cuối cùng cũng đành phải trả lời với nét mặt hơi u ám.

"Anh đâu có hôn em ấy."

"T-Thật ạ?"

"Ừ."

"Nói dối là xấu lắm đó anh. Mũi sẽ dài ra đó."

"Thì mũi tôi đã dài ra chưa? Ai thèm nói dối cô làm gì. Sau lần bị ai đó tấn công bất ngờ tôi đã rút kinh nghiệm rồi, nên còn lâu mới có lần hai nhé."

"VẬY HẢ ANH?"

Lòng tôi lập tức tươi sáng hẳn lên.

Vậy thì cái đó chỉ là hai người đưa mặt lại gần nhau thôi sao? Nhưng mà rõ ràng đã sát đến vậy rồi cơ mà, có thật sự môi không chạm môi dù chỉ một milimét không nhỉ, hẳn là đầu môi cũng đã phải chạm rồi chứ, hôn lên má có tính là hôn không? - mặc dù vẫn còn chồng chất bao nhiêu thắc mắc, nhưng thôi miễn không phải là hôn là tốt lắm rồi, cứ mặc kệ thôi đừng hỏi thêm nữa, ừm.

Nhưng ơ kìa? Biểu cảm của anh Konoha vẫn không sáng sủa hơn chút nào. Cứ như anh đang có điều gì áy náy, hay còn đang lo lắng chuyện gì, tất cả lộ rõ qua ánh mắt.

Trong khi tâm trí tôi còn đang mờ mịt như thế, anh Konoha đã lặng lẽ nói tiếp.

"Nhưng mà, đúng là anh đã quyết định sẽ thành cặp với Fuyushiba."

"Hả!"

Anh nhìn tôi giật bắn mình bằng ánh mắt sâu thẳm, đến mức người ngoài không thể nào biết được anh đang nghĩ gì.

"A, à ừm, "thành cặp" tức là... sao ạ?"

"Thì thành một cặp ấy. Anh sẽ làm bạn trai Fuyushiba một thời gian."

Anh trả lời mà không chút do dự.

"K-K-Không được đâu ạ! Em phản đối! Mà anh Konoha cũng sắp thi đại học rồi, không còn thời gian để lãng nhăng với con gái đâu ạ! Còn ba tháng nữa là tới ngày thi rồi đó!"

"... Hinosaka cũng nói được câu đó cơ à? Anh cứ tưởng em quên luôn chuyện anh là thí sinh sắp thi rồi chứ."

"Hử... Trong thâm tâm, em luôn luôn cầu mong anh Konoha sẽ trúng tuyển mà. Em nói thật đó. Đến kỳ nghỉ đông em còn định sẽ đi viếng đền một trăm lần để xin may mắn cho anh nữa cơ. Tuy là anh được xếp hạng A thật nhưng vẫn không được chú quan đâu đó."

(Hạng A: Ở Nhật Bản kết quả các kỳ thi thử được chia làm hạng từ A - > E (có thể khác tùy kỳ thi), phản ánh tỉ lệ đỗ của học sinh đó trong kỳ thi thật. Hạng A là cao nhất, tỉ lệ đỗ trên 80%)

Vừa bất giác ngoảnh đi không nhìn vào mắt anh, tôi vừa liên tục chống chế.

Đúng lúc ấy cửa phòng mở ra và một cô gái xinh đẹp với mái tóc ngắn bước vào.

Là Hitomi!

Tuy nét mặt có hơi cau có nhưng quả thực người đẹp thì vẫn cứ là người đẹp, từ làn da mịn màng như được làm bằng sứ, hàng lông mày dài tô điểm cho đôi mắt long lanh, cho đến đôi môi mỏng rất có duyên cùng với làn mi cong vút, thật là hoàn hảo đến từng đường nét.

Một thiếu nữ băng giá, như người ta vẫn hay nói.

Một nàng công chúa tuyệt.

Đến cả đứa bạn đã bám đuôi cậu ấy từ thời thơ ấu là tôi đây còn phải ngây người trước vẻ đẹp ấy, nên nếu có cậu trai nào đó lỡ đem lòng thương Hitomi thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhưng mà tôi kịch liệt, kịch liệt phản đối cậu ấy thành cặp với anh Konoha!

Tôi dang rộng hai tay, đứng chắn trước mặt Hitomi.

"Tớ sẽ không để cậu tiến thêm một bước nào nữa đâu, Hitomi! Cho dù cậu có là bạn th... không, chính vì cậu là bạn thân của tớ nên tớ càng không thể nhường được! Nếu như Hitomi muốn hẹn hò với anh Konoha thật sự, thì hãy dồn tất cả cảm xúc của mình dành cho anh vào ba trăm tờ giấy viết văn, rồi đem nộp cho tớ! Nếu không được chứng kiến một quyết tâm mạnh mẽ như thế, thì tớ sẽ không công nhận Hitomi là tình địch của mình đâu."

Nhưng mặc kệ lời tuyên bố hùng hồn của tôi...

"Tạm biệt nhé, Hinosaka."

... anh Konoha đã khoác áo, mang giày, lướt qua tôi và bỏ đi mất.

Còn Hitomi nhìn tôi với ánh mắt lạnh băng.

"..."

... rồi cũng quay ngoắt đi, sánh đôi cùng anh Konoha và mất hút.

"Ừừ, anh Konoha, Hitomi..."

[Mười phút sau...]

Vẫn nước mắt lưng tròng, tôi nấp sau tủ sách thư viện rình mò hai người kia.

Anh Konoha và Hitomi đang ngồi cạnh nhau bên chiếc bàn học. Trên mặt bàn là sách giáo khoa và vở viết, hình như anh Konoha đang kèm cho cậu ấy thì phải. Kỳ thi giữa kỳ vừa rồi Hitomi đứng thứ hai mươi tư trường cơ mà, cậu ấy đâu cần ai dạy thêm chứ~~~~~... Chẳng bù cho tôi đây này, môn đại số lẫn vật lý toàn gây gộc với ghi đông, thật muốn được anh Konoha dạy dỗ nghiêm khắc.

Hở! Ngay lúc này, tay hai người ấy vừa mới chạm nhau!

Á, Hitomi vừa ngẩng mặt lên nhìn anh Konoha.

Á, á, anh Konoha đang đưa mặt lại gần cậu ấy cười ngọt ngào...

"Hức, Inouee..."

Sau lưng tôi vang lên tiếng ai đó rên rỉ, nghe giống giọng tôi kinh khủng. Ngoảnh lại tôi trông thấy chị Nanase đang cố kìm nước mắt, nhìn chăm chăm về phía chiếc bàn.

Chị vịn người dựa hẳn vào vai tôi, khẽ thì thầm.

"Thật không ngờ, Inoue lại ngoại tình sao...? Không, không thể nào có chuyện đó được... Inoue đã có chị Tooko rồi mà, nhưng mà hôm tập kịch thấy cậu ta cũng thân thiết với cô bé kia lắm. Đã thế cái cô bé kia lại còn phong cách hơn Hinosaka, chững chạc hơn Hinosaka, thông minh, xinh đẹp hơn Hinosaka, hẳn là được lòng con trai hơn Hinosaka gấp trăm lần nữa..."

"... Chị Nanase, hơi quá rồi đó ạ."

Tôi lí nhí phản đối, nhưng hình như chị Nanase không nghe thấy hay sao, chỉ thấy bàn tay chị đặt lên lưng tôi run lên bần bật và chị lại tiếp tục lẩm bẩm.

"Aa, biết làm sao bây giờ. Inoue đang ở cùng cô bé xinh-đẹp-hơn-Hinosaka... Hay là gửi mail cho Asakura... Không, lợ làm to chuyện sẽ phiền cho Inoue lắm. N-Nhưng mà, có khi đăng nào Takase cũng nói thôi. Mà chỉ có mình mình thì biết làm sao bây giờ. Aaa, aaa.. "

"Bình tĩnh lại đi, chị Nanase."

Tôi quay lại nắm lấy hai tay chị ấy.

"Chắc chắn phải có lý do gì đó. Anh Konoha không phải loại người trắng hoa đâu ạ. Trước cả sự quyến rũ dữ dội của em mà anh ấy còn chưa

động lòng cơ mà."

Nghe tôi nói chị Nanase khê thêu thào, vẽ xấu hổ.

"Đ-Đúng rồi nhỉ. Chị lớn hơn em mà chưa gì đã rồi tinh rồi mù, thật chẳng ra sao cả. Còn Hinosaka thì diêm tĩnh thật đấy."

"Bởi vì em tin anh Konoha mà."

Tôi vừa mới vỗ ngực tuyên bố thì...

"Á, Inoue đang nắm tay cô bé kìa...! Nhưng mà, mình phải tin cậu ấy..."

"Oái! Cái đó thì không được...!"

Tôi buông tay chị Nanase ra, lao thẳng về phía hai người kia.

"Hinosaka, nói một đấng làm một nẻo thế hả! Trời ạ!"

Chị Nanase cũng đuổi theo.

Tôi vừa thở hồn hển vừa đặt đồ đánh cái "Rầm!" xuống chiếc ghế trước mặt anh Konoha.

"Tình cờ thật nhỉ, Hitomi, anh Konoha! Em ngồi đây được chứ ạ?"

"Hinosaka...! Cả Kotobuki nữa à!?"

Anh Konoha tròn xoe mắt nhìn tôi và chị Nanase. Còn chị ấy thì chu môi lên, quay sang bên cạnh.

"K-Không phải là tứ bận tâm vì thấy Inoue đang tình tứ với cô bé nào đấy đâu nhé. Chỉ vì Hinosaka muốn hỏi bài tập về nhà, nên tứ đành phải chiều theo em ấy thôi...!"

Chị Nanase liên tục phân bua, mặt đỏ lựng ngồi xuống cạnh tôi.

"À, ch-chẳng liên quan gì đâu, nhưng hồi nãy... hai cậu nắm tay à?"

... và rồi ấp úng hỏi tiếp, vẫn không chịu ngoảnh mặt lại.

"Hử?"

Trong tích tắc anh Konoha giật bản người, rồi anh ấy lại cười hiền lành.

"À, lúc ấy bọn tớ cùng định lấy cục tẩy, nên tay đặt lên nhau thôi ấy mà."

Hitomi vẫn im lặng như mọi khi, ánh mắt lạnh băng. Nhìn cậu ấy y như một cây kem bạc hà.

"Ahaha, hóa ra là vậy hả anh? Trời ạ, thế mà chưa gì chị Nanase đã hét toáng cả lên, làm em cũng..."

"N-N-Này, em nói cái gì thế hả!? Người tự nhiên lao ra đây là Hinosaka cơ mà!"

Trong khi tôi với chị Nanase còn đang tị nạnh lẫn nhau, Hitomi đã hé đôi môi màu san hô và thỏ thẻ nói với anh Konoha. Cứ như thể hai đứa chúng tôi không hề tồn tại trong mắt cậu ấy vậy.

"Anh Inoue, cho em hỏi câu này "

"À, câu này ấy hả..."

Anh Konoha vốn đang phát chán với chúng tôi cũng ghé mặt lại gần Hitomi, bắt đầu giảng bài ị bằng giọng hiền hòa.

Anh Konoha vốn có một phong cách vừa tri thức vừa tinh tế, lại cùng với nàng công chúa tuyết Hitomi, dù chẳng muốn thừa nhận đâu nhưng sự thật họ hợp nhau như tranh vẽ.

Một thế giới hoàn hảo chỉ dành riêng cho hai người. Nhưng mà hơi gần quá.

"Á! Cái bút đủ kim tự nhiên tuột khỏi tay em!"

Tôi cố tình đẩy chiếc bút chì lăn đi, rồi rướn mình theo chen vào giữa hai người bọn họ.

"Suýt thì mất nhé, Hinosaka."

"..."

Anh Konoha cười khó xử, còn Hitomi nhìn tôi lạnh lùng.

"Á! Lần này lại đến cục tẩy!"

"Á! Tấm lót giấy của em!"

"Á! Á! Cái hộp bút bị trượt..."

Cứ mỗi lần hai người đó sắp sát lại gần nhau, tôi lại mặt dày xen vào từ tít bên kia bàn.

Chị Nanase này giờ cứ đảo mắt nhìn bọn tôi, hình như cuối cùng cũng đã quyết định, chị lẳng cái cặp lướt về phía anh Konoha và Hitomi như một quả bóng bowling.

"C-Cũng chẳng có vấn đề gì đâu, nhưng cái cặp nó...!"

"... Kotobuki, thế này thì ai mà tin nổi."

Thái dương anh Konoha bắt đầu toát mồ hôi.

"K-Không phải tố cố tình đâu, cái cặp nó tự lặn mà!"

"Lạ lùng thật nhỉ. Đây chắc chắn là do poltergeist làm rồi!"

(Một loại ma thường di chuyển đồ đạc trong nhà, có sách dịch là "yêu tinh". Đây cũng là tên một bộ phim kinh dị ra rạp năm 1982)

"Đ-Đúng vậy đó. Có khi cái bàn này bị ma ám cũng nên."

"Để giải trừ được ma quỷ, phải bộc bạch toàn bộ sự thật trước tên các thánh thần đó ạ."

"... Vớ vẩn quá."

Hitomi khẽ lẩm bẫm.

Đúng lúc ấy...

"Xin lỗi, vẫn còn những học sinh khác ở đây, phiền các em có thể giữ yên lặng một chút không?"

... Chúng tôi nghe thấy giọng ai đó, vừa ôn tồn vừa thâm trầm.

Chẳng biết tự bao giờ đã có một người đàn ông trẻ đeo kính, lưng hơi gù đứng bên cạnh bàn.

Có lẽ cũng phải gần ba mươi rồi chẳng... Trong mắt một con bé mười sáu tuổi như tôi, người đó chẳng khác gì một ông chú già. Con người này mang lại cho người ta một cảm giác khô khan, mặc áo vest và đeo kính, khuôn mặt hiền hòa trầm lặng, nếu như phải miêu tả thì có lẽ cụm từ trước đây tôi đọc được trong một cuốn tiểu thuyết - "tĩnh mịch" - sẽ là phù hợp nhất.

"Thầy Oshinari... E-Em xin lỗi!"

Chị Nanase vội đứng dậy, mặt vẫn đỏ gay. Đây là thầy giáo dạy lớp Mười hai trường tôi chẳng? Nhưng mà tôi chưa gặp mặt bao giờ. Dù vậy tôi cũng hoảng hốt đứng dậy ngay, cùng chị Nanase xin lỗi thầy. Đúng lúc ấy, Hitomi rất... rất nhẹ nhàng đặt tay mình lên bàn tay anh Konoha.

"... Mình đi thôi."

Bốn mắt tôi và chị Nanase dính chặt vào hai bàn tay đang đặt lên nhau ấy. Hitomi tiếp tục thì thầm, đôi lông mày dài vẫn sụp xuống.

"... Ở đây ồn ào kinh khủng, hay mình đến nơi khác yên tĩnh hơn, rồi anh thông thả dạy cho em nhé?"

C-Cái gì cơ, Hitomi? Sao cậu nói câu gì nghe khả nghi quá vậy? L-Là quyển rũ sao? Không được đâu, nguy hiểm lắm đó.

Nhưng anh Konoha cũng không gỡ tay Hitomi ra. Trong một khoảnh khắc khuôn mặt anh ấy tối sầm lại, nhưng rồi ánh mắt lại trong xanh như đang nghĩ cho tâm trạng của Hitomi.

"Ừm, đúng vậy nhỉ?" Anh ấy trả lời.

"Thưa thầy, em xin lỗi vì đã làm ồn."

... Rồi lễ phép cúi đầu chào thầy giáo và nắm tay Hitomi đi khỏi thư viện.

Aaaaa, thế là anh ấy đi mất rồiiiii...

Chị Nanase khẽ thì thào với tôi.

"M... mình chỉ còn cách tin Inoue thôi nhỉ?"

"Đương nhiên rồi ạ."

Tôi gật đầu quả quyết, nhưng mồ hôi vẫn vã ra như tắm. Phải một lúc tôi mới nhận ra thầy giáo vẫn đang đứng bên cạnh chiếc bàn. Sau cặp kính tôi thấy thầy đang nheo nheo mắt, nhìn về phía anh Konoha vừa bỏ đi, có vẻ áy náy lắm. Biết đâu thầy lại nghĩ chính mình đã lỡ đuổi anh ấy đi cũng nên. Nghĩ đến đây tôi mới thấy mình có lỗi.

"T-Thưa thầy, em cũng xin lỗi vì đã gây ồn ạ!"

Thấy tôi cúi đầu lia lịa như簸 củi, thầy cười nhẹ nhàng như gợn sóng trên mặt hồ tĩnh lặng.

"Không sao đâu. Từ giờ nhớ chú ý hơn nhé, em Hinosaka."

"Vâng ạ."

Tôi gật đầu thêm lần nữa, nhưng chợt nhận ra - Hả?

Thầy vừa mới nói Em Hinosaka à?

Sao thầy lại biết tên tôi được?

Hả? Hả hả hả?

Nhắc mới nhớ, đúng là tôi có cảm giác đã gặp người này ở đâu đó...

Khi tôi bắt đầu có những nghi hoặc thì thầy đã quay lưng, bước đi xa dần về phía quầy thư viện.

"Chị Nanase, thầy giáo vừa rồi là ai vậy ạ?"

"Là thầy thủ thư Oshinari, vừa mới vào trường mình tháng rồi đó."

Oshinari...?

Cái tên ấy chẳng gợi cho tôi điều gì. Nhưng rõ ràng tôi cảm giác đã gặp thầy ở đâu đó rồi... ừm, nhưng là ở đâu nhỉ?

[Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau]

"Tớ không biết."

Hitomi đã trả lời tôi, cụt lủn và lạnh lùng như thế.

"Ăn trưa với tớ nhé, Hitomi!" - tôi cất tiếng gọi cậu ấy như mọi khi, rồi kê bàn lại ngồi đối diện với ý đồ định tán gẫu gì đó để giải tỏa căng thẳng - nhưng câu chuyện vừa mới chuyển sang "Thầy Oshinari mới làm thủ thư ấy, trông cứ quen quen thế nào ấy nhỉ?" thì đã thành ra như trên.

Ôi, chưa gì mà đã đi vào ngõ cụt rồi.

Ngày hôm nay tôi kiên quyết sẽ phải tìm ra lý do Hitomi cứ hành động bí ẩn, đầu tiên cứ nó chuyện thoải mái để chữa lành trái tim cậu ấy rồi mới tính tiếp, nhưng mà quân địch mạnh quá. Thôi được, kế hoạch tiếp theo nào.

"Nghe này Hitomi! Nếu như cậu muốn ăn cái bánh castella trắng - hồng tớ mới nướng hôm nay, thì hãy kể hết chuyện với anh Konoha ra đi!"

Nhìn tôi tự hào đặt cái bánh castella to đùng bọc ruy-băng dễ thương lên bàn đánh cái "âm", Hitomi vừa mở chiếc khăn màu xanh nhạt gói hộp cơm vừa đáp lại, giọng chẳng hào hứng tí nào.

"Chứ không phải là nếu-như-không-muốn-phải-ăn hở? Nếu nó vẫn y hệt như cái mà cậu mang sang hồi năm mới thì xin kiêu đi, tớ chẳng muốn có lần thứ hai đâu."

"Cái này là phiên bản đã cải tiến rồi, ngon hơn nhiều! Đến mẹ tớ và bạn ăn cũng còn khen cơ mà! Hả là cậu cũng muốn nếm thử bằng chính đầu lưỡi của mình, xem trong năm vừa qua tay nghề làm bánh của tớ đã tiến bộ đến mức nào nhỉ? Phải không?"

".. Không."

Nói đoạn Hitomi khéo léo mở nắp hộp làm bằng nhựa. Vừa nhìn vào thứ đựng bên trong, cổ họng tôi đã mắc nghẹn.

"H-Hitomi... Đó là cái gì thế?"

Hitomi lấy đũa gắp thứ vật chất màu nâu nén chặt trong hộp, đưa lên miệng nhai chóp chép.

Cậu ấy ăn thật kìa...

Hitomi đang ăn châu chấu, gương mặt không một biểu cảm gì.

Từ ngày xưa Hitomi đã rất ghét sâu bọ, chỉ cần thấy một con muỗi thôi là đã quên luôn cả ngủ, cầm bình xịt côn trùng gườm gườm truy sát nó khắp phòng, kể cả hồi bọn tôi được quan sát để chuông hồi tiểu học cậu ấy cũng nhăn mũi vì ghê - thế mà giờ Hitomi ấy đang ăn sâu!

Chính xác là ăn châu chấu!

Hitomi trước giờ có tính khảnh ăn, hộp đồ ăn mang đến trường bao giờ cũng là bánh mì gà hay dăm-bông tự làm, mà bánh mì cũng phải mua từ cửa hàng ở tận đâu đâu, bơ với mù tạt của một nhãn hiệu nào đó chẳng biết. Một khi cậu ấy đã thích món gì thì sẽ cứ ăn đi ăn lại nó mãi thôi.

Thế mà sao tự nhiên hôm nay lại là tsukudani châu chấu thế này?

(Inago no Tsukudani: Một món ăn làm từ châu chấu luộc cùng xì dầu và đường)

Hay châu chấu là sở thích mới của Hitomi? Nhưng kể cả thế thì cũng đâu cần phải ăn mỗi món đấy, không có cơm mà cũng chẳng có món gì khác?

Đúng là Hitomi có chuyện rồi!

Nhìn cậu ấy cứ điềm nhiên bỏ từng con châu chấu vào miệng, tôi càng chắc chắn hơn.

Chắc chắn phải có chuyện gì rất khủng khiếp đã xảy đến với Hitomi, mới khiến cậu ấy phải ăn lũ sâu bọ đáng ghét nhất thế này!

"Hitomi ơi! Tớ cho cậu luôn món castella trắng hồng đấy, chẳng cần trao đổi gì nữa đâu. Nên cậu hãy ăn nó đi rồi tươi tỉnh lên nhé. Rồi có chuyện gì hãy kể hết tớ nghe."

Cặp lông mày dài của Hitomi hơi nhíu lên. Đôi mắt xanh trong lạnh lẽo ấy như nhìn xuyên thấu tôi từ chính diện.

"... Tớ đang qua lại với anh Konoha đó, Nano không giận sao?"

Tôi lập tức trả lời.

"Thì Hitomi đâu có yêu anh Konoha phải không? Thế nên tớ chỉ đơn giản thấy lạ lùng, không biết tại sao cậu lại hẹn hò với anh ấy."

"..."

Hitomi dừng đũa im lặng, nét mặt cậu ấy rất.. rất lạnh lùng.

Chuyện hồi tháng Mười, Hitomi cự tuyệt một đàn anh năm hai ở trước cửa hàng đậu phụ, trong khi đang dắt chú cún cưng đi dạo vẫn còn vẹn nguyên trong ký ức tôi.

"Anh phải làm sao thì em mới chịu đi chơi với anh ? "

Trước mặt đàn anh đang van lơn, nước mắt lưng tròng, Hitomi điềm nhiên chỉ tay lên bầu trời...

"Nếu như ngay bây giờ, từ trên trời kia có một ngôi sao rụng xuống."

... và đáp lại một cách vừa lạnh lẽo, mà cũng chẳng kém phần phũ phàng.

Nghe nói sau đấy đàn anh đó vì quá tuyệt vọng đã lao vào mua hết cả cửa hàng đậu phụ, rồi đến bữa trưa vừa quệt nước mũi vừa ăn để an ủi con tim tan vỡ.

Chính từ vụ này mà danh tiếng "nữ hoàng băng giá" của Hitomi lan ra khắp trường.

Từ trước tới giờ cậu ấy đã chẳng bao giờ dịu dàng với những người khác giới tiếp cận mình.

Không, nói chính xác thì là từ mùa đông năm lớp Bảy... Từ ngày người quan trọng với cậu ấy mất đi và Hitomi cũng cắt phăng mái tóc dài tuyệt đẹp. Trước lúc đó cậu ấy mềm mỏng hơn, cả trong cách đối xử với mọi người và cả trong cách chối từ đám con trai.

Thế nhưng kể từ ngày hôm ấy, lời nói của Hitomi trở nên lạnh lẽo và nhọn hoắt như những trụ băng, và cậu ấy chẳng bao giờ cười nữa. Sở dĩ tôi biết tất cả những điều ấy, là vì tôi đã luôn ở bên Hitomi.

Nếu như một ngày Hitomi thật sự đem lòng yêu ai đó, thì tôi sẽ kết vòng hoa, làm bánh castella đủ ăn cả năm trời để chúc phúc cho cậu ấy. Thế nhưng tôi biết Hitomi không thể yêu - không thể nào như ba năm trước.

"Tớ biết mà, vì tớ là bạn của cậu."

Vừa nghe tôi nói bằng nét mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt Hitomi đã tối sầm lại. Cậu ấy quay ngoắt đi như không muốn nhìn thẳng vào tôi, rồi sau một lúc im lặng mới trả lời, môi bặm lại và giọng hơi trầm.

"Vậy thì... Nếu như tớ thật sự yêu anh Inoue... thì Nano sẽ làm sao đây?"

Tôi ghen lời.

"T-Thế thì cũng hơi khó thật nhỉ. À ừm, ừm..."

Trước một câu hỏi quá khó khăn như thế, tôi chỉ biết ồm ờ rên rỉ.

"Hắn là cậu sẽ ghét tớ phải không?"

"Ơ..."

"Sẽ muốn tớ biến mất đi, phải không?"

"K-Không có..."

"Sẽ muốn tớ chết đi, phải không?"

"C-Cậu nghĩ quá rồi đấy! Hitomi!"

Hitomi đứng phắt dậy. Sóng lưng tôi lạnh toát trước đôi mắt lạnh băng, đầy phần nộ ấy. Cậu giận tớ đến thế sao, Hitomi?

"Để tớ nói cho cậu biết, Nano. Điều cậu cần làm là hãy khinh miệt tớ đi và đừng lảng nhãng bám theo tớ nữa."

Cậu ấy nói bằng giọng gay gắt, rồi dọn hộp cơm trưa và bỏ đi mất.

Tớ chẳng hiểu gì cả, Hitomi ơi.

Sau giờ học. Tôi vừa đi dọc hành lang vừa ôm cái bụng đau rưng rức. Rốt cuộc thì tôi vẫn chẳng nói được gì nhiều với Hitomi. Nhưng tôi chỉ cảm giác rằng nếu như không ra tay nhanh, cậu ấy sẽ mãi biến mất vào trong một cơn bão tuyết mù mịt.

Đúng là chỉ còn cách hỏi anh Konoha thôi. Nhưng mà làm thế nào bây giờ? Anh ấy miễn dịch với cả hồi lộ lẫn mỹ nhân kế của tôi mất rồi...

Nhận món sô-cô-la wasabi tôi đem trả tại quầy thư viện, một thầy giáo đeo kính, gương mặt trí thức khẽ mỉm cười với tôi.

Là thầy thủ thư Oshinari!

Tôi hoảng hốt, lại cúi đầu lia lịa.

"H-Hôm trước bọn em đã lỡ làm phiền thầy. Từ giờ em hứa sẽ yên lặng ạ. À nhưng mà... Thưa thầy, sao thầy lại biết tên em thế ạ?"

Nghe câu hỏi của tôi, thầy rất bình thản đáp lại.

"Bởi vì trước đây, chúng ta đã từng gặp nhau rồi mà."

"Biết ngay mà! Em xin lỗi, nhưng em chẳng thể nhớ ra được mình đã từng gặp thầy ở đâu. Mặc dù trong trường thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy..."

Nhìn bản mặt thảm hại gãi đầu gãi tai của tôi, đôi mắt thầy sau cặp kính dường như đang an ủi.

"Thì hồi đó em Hinosaka mới đang học tiểu học thôi mà. Còn tôi vẫn còn là sinh viên."

"Ồ? Thầy bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Năm sau tôi tròn ba mươi. So với các em thì tôi thành ông chú già rồi nhỉ?"

"À không, làm gì có chuyện đó..."

"Nhưng lần đầu gặp chính em Hinosaka nói với tôi như thế mà. 'Ông chú này là ai vậy?', mà lúc đó tôi mới có hai mươi tư tuổi thôi, vẫn đang đi

cao học cơ mà, cứ đình ninh mình còn trẻ lắm chứ..."

Sinh viên cao học...? Hai mươi tư tuổi?

Pháo hoa nổ bùm bùm trong đầu tôi.

"A, anh Khi! Thầy gia sư của Hitomi!"

Vừa la toáng lên, tôi đã hoảng hốt tự bùm miệng mình lại.

"E-Em xin lỗi."

"Không sao đâu. Nếu Hinosaka rảnh thì mình sang phòng thủ thư nói chuyện chút nhé? Tôi có mấy việc muốn hỏi em, cũng là về Hitomi."

Trong căn phòng thủ thư ở một góc thư viện, thầy Oshinari pha trà vào tách cho tôi.

"Ồ, có thân trà nổi lên này."

(Đây được coi là điềm may)

"A, đúng thật ạ!"

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, rồi chẳng nói gì ngoác miệng cười toe toét.

Tôi dần dần nhớ ra, ôi, đúng anh Khi là người như thế này thật. Bao giờ cũng dịu dàng, trầm lặng, luôn nói chuyện với chúng tôi bằng giọng ôn tồn và hơi trầm.

Hồi lớp Năm cứ một tuần hai lần, anh lại đến nhà Hitomi làm gia sư. Thực ra từ lúc ấy thành tích của Hitomi đã tốt hơn tôi nhiều lắm rồi, hình như nhà cậu ấy thuê anh để chuẩn bị cho kỳ thi lên trung học thì phải.

Một ngày kia, tôi đến nhà Hitomi chơi như mọi khi, thì bỗng nhiên bắt gặp một người đàn ông đeo kính không quen biết.

"Hitomi, ông chú này là ai thế?"

... nên thuận miệng hỏi luôn. Lại còn lấy tay chỉ trỏ người ta.

"Cậu ngốc quá, Nano. Tuy trông thầy giống ông chú thế này nhưng thực ra mới có hai mươi tư tuổi thôi, đáng lẽ ra cậu phải biết nịnh, gọi bằng 'anh' cho thầy vui chứ."

Rồi Hitomi còn nói thêm mấy câu như xát muối vào nữa...

Nhưng thầy vẫn không có vẻ gì là khó chịu.

"Em là bạn của Hitomi à?"

Cách nói chuyện ấy hơi lịch sự quá mức, sau đó thầy còn kể chuyện về những loài khí mà thầy đang nghiên cứu ở trường đại học cho chúng tôi nghe.

Khí được chia thành khí và vượn, khí là giống có đuôi. Còn vượn thì không đuôi, chúng gần gũi với loài người hơn. Chuyên ngành của thầy là về vượn, còn nói chính xác thì là...

"Em nhớ thầy học về con bonobono nhỉ!"

Trước vẻ hớn hở kinh khủng của tôi, nét mặt thầy lộ ra sự khó xử.

"Không phải bonobono, mà là vượn bonobo."

"Oái, em xin lỗi!"

Đúng rồi, bonobono là phải có con rái cá với cả bạn gấu mèo chứ.

(Bonobono là một series truyện 4 khung và anime dành cho trẻ em Nhật Bản, trong đó có Bonobono là nhân vật chú hải cẩu)

Thấy tôi bối rối, ánh mắt thầy lại dịu dàng như an ủi.

"Cũng phải thôi, ở Nhật Bản không có nhiều người biết đến giống loài này. Em còn nhớ tên nó là tôi đã mừng lắm rồi ấy. Tất nhiên còn mừng cả chuyện em gọi tôi là anh Khi, chứ không phải ông chú Khi nữa."

Người đâu mà tốt quá chừng. Nhưng so với thời tôi còn học tiểu học, tôi cảm giác thầy bây giờ có vẻ lạc lõng với cuộc đời, với con người hơn. Mới có hai chín tuổi thôi mà, phải trẻ trung hơn đi chứ.

Vừa trộm nghĩ mấy điều hơi bất lịch sự, tôi vừa uống cốc trà thầy pha. Ôi ngon thật, vị ngọt và đắng hòa với nhau rất chừng mực, tinh tế. Quả là tài nghệ bậc thầy. Hẳn thầy đã quen với việc tự mình pha trà lắm rồi.

Nhưng mà, tại sao mà Hitomi lại nói rằng mình "không biết" thầy được nhỉ? Hôm qua lúc gặp ở thư viện cậu ấy cũng làm lơ luôn, chẳng thèm chào hỏi lấy một câu. Hồi ấy một tuần Hitomi gặp thầy đến hai lần, làm sao có chuyện quên mặt nhanh thế được...

Tôi nghĩ rằng cũng không có khả năng Hitomi căm ghét thầy.

Bởi vì trước đây cậu ấy đã từng thôi học một lớp học thêm, vì lý do "Ông thầy ở đó cứ nhìn tứ chăm chăm, tởm lắm..." Nên giả như cậu ấy không thích thầy Oshinari thì chỉ cần nói ráo hoành "Thầy bị đuổi, từ mai không cần tới nữa." là được mà.

Đã có lần tôi hỏi cậu ấy "Thầy gia sư của cậu là người như thế nào?", nhưng cậu ấy chỉ thản nhiên đáp "Là một ông chú già", đúng một câu như thế thôi, nhưng rồi lại nói tiếp "... Nhưng thầy không nhìn tứ chăm chăm. Lúc nào cũng trầm lặng, đến mức tưởng như còn không thở."

Còn gì không nhỉ... Không, hình như hồi đó tôi với Hitomi cũng không nói về thầy nhiều lắm...

A, nhưng mà...

"Hồi lớp Năm, em, thầy với Hitomi có đi biển với nhau nhỉ? Em nhớ thầy hứa với cậu ấy, là nếu được hạng A trong kỳ thi thử thì thầy sẽ dẫn cả lũ đi chơi."

"Ừ, đúng là có chuyện đấy thật."

Thầy Oshinari cười dịu dàng.

Tôi cũng dần chìm vào hoài niệm.

Đúng rồi, hồi ấy vì sắp thi chuyển cấp nên đang nghỉ hè nhưng Hitomi cũng không được đi đâu chơi... Vì trông cậu ấy chán nản quá nên thầy mới bảo, "Nếu trong bài kiểm tra tới em được hạng A thì tôi sẽ xin với mẹ cho". Vì thế Hitomi đã rất cố gắng và được hạng A thật, nên bọn tôi được phép đi chơi xa một hôm, còn nhớ tôi và Hitomi đã hớn hờ lắm, cứ nhảy nhót chẳng chịu ngồi yên.

"Rồi mình còn mua ngô ăn nữa! Hitomi bị râu ngô dính vào răng, quay lưng về phía thầy trò mình nhai tốp tốp."

"Ừm."

"Em còn thi với Hitomi, xem đứa nào nhảy sóng cao hơn nữa!"

"Ừ."

"Rồi Hitomi bị ngã ngựa tuột phao, suýt chút nữa thì chết đuối, may mà có thầy cứu kịp..."

Vừa nói đến đây, cổ họng tôi nghẹn ứ lại. Những ký ức đột ngột quay về như một tia chớp. Cảnh thầy hô hấp nhân tạo cho Hitomi...!

Hitomi mặc bộ đồ bơi màu trắng nằm sõng soài trên bãi cát, không cử động gì, những sợi tóc rũ rượi dính bết lên khuôn mặt trắng bệch như cây nến. Tôi chỉ biết run rẩy, rơm rớm nước mắt, không biết lẽ như Hitomi chết thật thì mình phải làm sao bây giờ.

Còn thầy thì tháo kính cau mày, nghiêng răng suy nghĩ mông lung, ấn tay lên ngực Hitomi không biết bao nhiêu lần rồi đưa môi mình lại gần cậu ấy. Nhìn cảnh đôi môi đã chuyển màu tím ngắt của Hitomi chạm vào môi thầy, con tim tôi như sắp vỡ tung ra.

"Hinosaka, em hãy quên chuyện mình vừa nhìn thấy đi nhé. Đối với một cô gái hân nộ hôn đầu là vô cùng quan trọng. Vậy nên mong em đừng nói với bất kỳ ai, kể cả Hitomi."

Sau khi an tâm vì thấy Hitomi đã khắc ra nước muối và thở lại bình thường, thầy đã quay sang tôi cười nhẹ nhàng và nói như vậy, nhưng nét mặt vẫn còn vẻ khó xử.

Ôi, đúng là thế rồi! Anh Khi chính là nộ hôn đầu của Hitomi. Nhìn mặt tôi đỏ lựng tự nhiên im bặt thế này, hẳn thầy cũng đoán được tôi đang nghĩ cái gì rồi.

Ngón tay gầy gò ấy khẽ đặt lên môi.

"Đừng nói với ai nhé."

... và thầy thì thầm.

Tôi gật gật cái đầu không biết bao nhiêu lần.

Thấy vậy, thầy lặng lẽ mỉm cười.

"À... ừm... thầy muốn hỏi chuyện gì về Hitomi thế ạ?!"

Hai má tôi vẫn còn nóng quá.

Vừa nghe tôi chuyển chủ đề, ánh mắt thầy đột ngột tối sầm lại.

"Cậu học sinh ngồi cùng với Hitomi ngày hôm qua, là người quen của Hinosaka à?"

"Vâng, là đàn anh của em ở Câu lạc bộ Văn học... ạ."

Tự nhiên bị hỏi về anh Konoha làm tôi hơi bối rối, còn nét mặt thầy vẫn không sáng sủa lên chút nào.

"Cậu ấy và Hitomi là một cặp sao?"

"Ừ - vâng, em nghe nói thế ạ."

Nhưng mà em không công nhận...! - vừa thầm nghĩ tôi vừa miễn cưỡng trả lời.

Ánh mắt thầy lại càng tăm tối hơn.

"Từ bao giờ vậy?"

"À ừm, cũng gần đây thôi ạ."

Nhìn biểu cảm của thầy cứ ngày một gay gắt, tôi cũng thấy hơi lo lắng theo.

"Cậu ấy là người như thế nào?"

"Sao tự nhiên thầy lại hỏi vậy? Hay nhà bạn ấy nhờ thầy hỏi em ạ?"

Thầy nghe vậy hơi giật mình, rồi cười bối rối.

"Không phải đâu. Sau năm lớp Bảy tôi cũng không làm gia sư cho nhà Hitomi nữa mà. Nhưng đúng là giống ông thanh tra sở mật thám thật nhỉ? Tôi chỉ đơn thuần muốn biết đối tượng mà Hitomi đã chọn là người như thế nào thôi. Tôi coi em ấy giống như... một đứa em gái vậy."

Giọng thầy hơi trầm. Càng nói trong mắt thầy lại càng đầy thêm những bóng đen, như thể đang nhớ lại một chuyện đau đớn lắm. Nhìn khuôn mặt ấy làm tôi cũng dần dần nhớ ra, chợt thấy lồng ngực mình nặng trĩu.

"Thầy làm gia sư cho Hitomi... đến-lúc-nào của năm lớp Bảy ạ?"

Thầy nheo mắt lại vì đau đớn.

"Đến cuối tháng Mười hai."

Cảm giác quả tim mình bị đè nén, tôi khó nhọc nuốt nước bọt. Thầy biết rõ chính xác vào cuối tháng Mười hai năm ấy, Hitomi đã xảy ra chuyện gì.

Vào một ngày rất gần đến Giáng sinh, Hitomi đã cắt phăng đi mái tóc dài đến hông của mình.

Một cậu con trai học cấp ba đã mất.

Là tự sát.

Người ta đồn rằng... vì Hitomi mà cậu ta phải chết.

Vì Hitomi đã cự tuyệt cậu ta.

Nhưng Hitomi cũng không hề thanh minh. Cậu ấy không mở miệng với bất kỳ ai, khi học kỳ ba bắt đầu, Hitomi vẫn đến trường đầy đủ nhưng cả ngày chẳng nói chuyện với bạn bè, đến khi lũ trong lớp phát hiện ra vẫn

không chịu nói một lời, cả trong giờ nghỉ cũng chỉ ngồi một mình bên bàn học.

"Là do Fuyushiba giết đó."

"Tớ biết rồi. Học lớp Mười trường cấp ba (...) nhỉ."

"Fuyushiba cứ ỷ lại mình xinh đẹp, lại lắm tiền, nên cứ ai tỏ tình là toàn cự tuyệt người ta thôi. Chắc lần này từ chối độc ác quá đây mà."

"Tớ không nói chuyện với Fuyushiba nữa đâu."

"Tớ cũng thế! Ai thèm nói chuyện với quân giết người."

Vì lo lắng cho cậu ấy, hàng ngày tôi đều sang lớp học cố bắt chuyện với Hitomi, đều như vắt chanh. Trong suốt hai tháng trời, Hitomi không đáp lại tôi lấy một lần, cũng chẳng chịu nói một câu chuyện gì xảy ra. Và tôi cũng không hỏi.

Bởi vì tôi đã biết rồi mà. Người đã mất chính là cậu con trai mà Hitomi yêu thương - chàng trai mang tên Kai.

Từ đó đến giờ cũng ba năm rồi. Hitomi chẳng bao giờ nuôi tóc dài nữa.

"Đã ba năm rồi tôi không gặp Hitomi. Thỉnh thoảng đi trong trường nhìn thấy em ấy, tôi cứ băn khoăn không biết bây giờ Hitomi đang sống như thế nào? Nếu như em ấy đã tìm được một chàng trai tốt, thì tôi cũng sẽ yên tâm hơn."

Chắc chắn cũng vì biến cố đó mà thầy Oshinari không làm gia sư nữa. Hẳn là thầy cũng chỉ đơn thuần lo lắng cho Hitomi thôi. Nhớ lại những chuyện xảy ra trong thời gian ấy, tôi cảm giác lồng ngực mình như sắp vỡ

tung ra. Tôi quyết định lên tiếng trả lời, hy vọng sẽ giúp cho thầy nhẹ lòng hơn.

"Hitomi ổn cả thầy ạ. Tuy bây giờ cậu ấy ăn nói có khó nghe hơn trước một chút, nhưng nghĩ gì nói nấy vốn là tính cách của Hitomi mà. Anh Konoha thì vừa dịu dàng vừa thông minh, lại tinh tế, đến lúc nguy cấp thì lại cực kỳ đáng tin cậy, là một người rất, rất tuyệt vời! Tuyệt nhất quả đất luôn ấy ạ!"

Thầy thì thào, có vẻ hơi bối rối.

"Em... đánh giá cậu ấy cao quá nhỉ?"

Tôi cười rộng ngoác đến tận mang tai, gật đầu cái rụp.

"Vâng, bởi vì đó là người em yêu mà!"

Mặt thầy đột ngột tái xanh lại. Hai gò má cứng nhắc gượng gạo, còn ánh mắt thì trở nên gay gắt.

"Như vậy là... em, cậu ấy và Hitomi có quan hệ tay ba sao?"

"... Vâng, có khi thế thật đấy ạ."

Đột nhiên thầy tóm chặt lấy hai vai tôi, làm tôi giật bắn cả mình.

"Vậy không được!"

Từng ngón tay mỏng manh ghì chặt như in hằn vào da thịt tôi. Đau quá.

Biểu cảm thầy nhìn tôi như thể sắp lao vào "căn xé" tới nơi. Trước áp lực quá lớn tôi cứng đờ người không thể cử quây, ngay cả trong ánh mắt trừng trừng của thầy cũng ngập tràn sợ hãi, rốt cuộc thầy thở hắt ra khó nhọc, gằn giọng nói từng từ, từng từ một,

"Hitomi là một cặp với cậu ấy đúng không? Như thế chẳng phải em sẽ thành người thứ ba sao? Theo tôi nghĩ, em nên dừng lại ngay đi thì hơn."

Gì cơ? Thầy đang nói cái gì vậy?

Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, mọi thứ như đang quay mòng mòng. Từ này đến giờ chúng tôi vẫn nói chuyện bình thường với nhau, thế mà sao tự nhiên...

Thầy nói tiếp, giọng thều thào.

"Tình yêu... là tội ác đó."

Từng câu chữ như hằn sâu vào lồng ngực tôi. Đầu óc và hai tai nóng ran lên như bị thiêu đốt.

"Tình yêu làm băng hoại cả thế giới này. Một thứ như thế không bao giờ được phép lặp lại. Xin em... Tôi xin em, chỉ mình em thôi, xin đừng phản bội Hitomi."

Tại sao thầy lại phải xúc động đến nhường này?

Sao hơi thở thầy lại gấp gáp như thế, còn giọng nói thì run rẩy, khó nhọc đến vậy?

"Tình yêu là tội ác" là sao cơ!?

Thầy nhìn thẳng vào mắt tôi đang run rẩy, ghì mạnh hơn những ngón tay vào vai tôi, và rồi lặp lại những gì mình vừa nói, như khắc sâu từng từ, từng từ một, trong nỗi tuyệt vọng đến vô cùng.

"Em đã hiểu chưa? Không bao giờ được quên đâu đấy. Rằng tình yêu chính là tội ác."

Trước khi tôi chấm dứt cuộc đời này, chỉ mong em hãy cho tôi được thổ lộ.

Tôi đã định sẽ giấu kín những cảm xúc này trong lòng mình, cho đến giây phút cuối cùng.

Nhưng cũng giống như vị Tiên sinh đáng thương bị tội ác và cái tôi đay nghiến trong cuốn tiểu thuyết buồn thảm kia, tôi cũng muốn trước khi ra đi sẽ có ai đó để bày tỏ nỗi lòng này, dù chỉ một người thôi cũng được.

Từ ngày đẩy chàng trai kia vào chỗ chết, tôi đã không còn tin tưởng ai được nữa.

Bỗng nhiên nhận được một lời bộc bạch như thế này, hẳn là em sẽ khó xử lắm nhỉ. Và phải chăng còn thấy phiền phức nữa.

Nhưng mà đối tượng để em căn nhắc đã không còn trên thế gian này nữa, tôi nghĩ điều đó thật là bất công quá chừng. Bởi vì khi em đọc được những ký ức này và biết được nỗi lòng của tôi, thì lúc đó tôi đã ra đi mất rồi.

Đây chính là kết luận của tôi, sau khi đã suy nghĩ hết nước hết cái.

Chúng ta không bao giờ có thể quay lại cuộc sống như trước đây được nữa. Không bao giờ còn có thể nắm tay, cùng hiền hòa cười nói với nhau nữa rồi.

Hẳn là em cũng nghĩ vậy phải không?

Ngày hôm ấy, tất cả mọi thứ đã thay đổi. À không, không phải như thế. Chỉ là tôi không nhận ra mà thôi, chứ từ ban đầu định mệnh đã sắp đặt chúng ta như vậy rồi.

Cả nỗi buồn dai dẳng này trong lòng tôi, cũng chính là một điềm báo.

Tôi xin lỗi. Hãy tha lỗi cho tôi nhé. Giờ đây, tôi không còn tâm trí nào để lo nghĩ cho em nữa rồi. Tôi chỉ muốn nỗi buồn này chấm dứt.

Tôi là kẻ chỉ biết đến cái tôi của bản thân mình. Dù cho em có căm ghét tôi, thì cũng không có gì sai cả.

Nhưng tôi chỉ xin em hãy hiểu cho tôi.

Tôi và em, chúng ta là đồng phạm - là những kẻ đã đẩy chàng trai vừa cứng đầu, vừa tinh tế, luôn đi theo chủ nghĩa bí mật và cũng vô cùng đáng thương ấy vào đường cùng.

Chỉ có em mới có thể hiểu được cảm xúc thật sự của tôi. Và cả những suy nghĩ méo mó này, cả con tim u uất này. Và cả tội ác không thể dung tha này, chỉ với em, tôi mới có thể bộc bạch.

Vì vậy nên sau khi hoàn thành những chuẩn bị cuối cùng, tôi đã đến tìm gặp em đó.

"Anh Konoha!"

Nghe tôi gọi, anh Konoha đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, viết tiểu thuyết bằng chiếc máy tính xách tay quay sang tròn mắt nhìn tôi.

Tôi lao đến phía trước chiếc bàn, chống cả hai tay rướn người qua.

"Anh hãy nói cho em biết Hitomi có chuyện gì đi ạ! Chắc chắn có liên quan đến thầy Oshinari! Cả cậu ấy với thầy đều kỳ lạ lắm!"

Tôi kể bằng hết cho anh những gì vừa xảy ra ở phòng thủ thư.

Chuyện thầy cứ liên tục ép tôi phải từ bỏ anh Konoha. Và rồi rời khỏi phòng thủ thư như đang chạy trốn điều gì.

Khi nghe tôi kể đến việc thầy Oshinari cứ một mực khẳng định rằng tình yêu là tội ác, nét mặt anh Konoha bỗng đăm chiêu, anh đặt ngón trỏ lên mũi như để tập trung suy nghĩ. Biểu cảm anh mỗi khi nghiêm túc thế này thật tuyệt vời.

"Anh hãy nói cho em biết lý do vì sao anh hẹn hò với Hitomi đi ạ. Đầu tiên là từ đó đã."

Nhìn tôi phồng má thờ hờn hển, hai vai nhấp nhô, ánh mắt anh Konoha thoáng chút ái ngại, nhưng rồi anh nhẹ nhàng trả lời tôi.

"Xin lỗi nhé. Chuyện này anh không thể nói được."

"Tại sao lại thế ạ!?"

"Có lẽ là vì anh hiểu cảm xúc của Fuyushiba."

"Cảm xúc của... Hitomi ạ?"

Anh Konoha gật đầu, ánh mắt anh có phần hơi cay đắng, những nếp nhăn cũng dần hiện rõ hơn.

"Đúng vậy, vì vào giờ phút này Fuyushiba không thể nắm lấy tay em được. Cho dù em có cố tiếp cận đi chăng nữa, thì Fuyushiba cũng đành phải cự tuyệt em, vì không còn lựa chọn nào khác. Vì Fuyushiba muốn phá hủy tất cả."

Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả. Nhưng nhớ lại lúc cậu ấy nhìn tôi lạnh lùng mà nói "Điều cậu phải làm là hãy khinh miệt tớ đi, và đừng lảng nhãng bám theo tớ nữa.", tôi thấy con tim mình như chìm một lớp băng lạnh toát. Rồi cuộc thì Hitomi đang mong muốn điều gì? Thật sự cậu ấy không cần đến bàn tay tôi sao?

Chẳng lẽ thật sự tôi chỉ là người thừa? Và Hitomi muốn tôi hãy khinh miệt, rời xa cậu ấy? Thật vậy ư?

Lòng ngực tôi đau rưng rức.

Tôi vẫn nhớ rất rõ hồi ba năm trước, Hitomi cắt phăng mái tóc của mình, đến trường học với sắc mặt tái xanh như người đã chết. Giữa buổi sáng buốt giá cuối tháng Mười hai, cậu ấy đứng mà không mặc đến một cái áo khoác. Đôi mắt ấy hướng lên bầu trời ngập tràn tuyệt vọng, răng bặm chặt vào môi đến rỉ máu.

Tôi không muốn nhìn thấy Hitomi như vậy nữa!

"Em là bạn của Hitomi, vì vậy nếu Hitomi có vấn đề gì thì em muốn giúp sức cho cậu ấy ạ."

Tôi cương quyết khẳng định. Đúng vậy, bây giờ chẳng còn đường lùi nữa rồi.

Nét u ám trên gương mặt anh Konoha, trong thoáng chốc... đã dần biến mất.

"Anh đã đoán em sẽ nói vậy mà."

Ánh mắt anh vừa ấm áp, vừa vui mừng.

"Anh rất thích điểm đó ở Hinosa - cô gái sẵn sàng làm tất cả vì ai đó, mà không tính toán thiệt hơn gì cả."

Đột nhiên bị lời khen cùng nụ cười dịu dàng của anh tấn công, hai má tôi nóng bừng, lại ấp úng như gà mắc tóc.

"S-S-S-Sao tự nhiên anh lại... Á à! Anh lại định lừa em chứ gì! Không có mùa xuân đó đâu anh! Đúng là dạo này anh cũng biết chiều em hơn thật, nhưng đừng có được nước làm tới nhé!"

"Anh chỉ nói cảm nghĩ thật của mình thôi mà."

Anh đáp lại tôi đang bối ra bối rối bằng ánh mắt vừa dễ chịu vừa ngọt ngào. Nếu như chưa cố tình mà anh Konoha đã tuyệt vời đến thế này thì chẳng biết anh đã chiếm đoạt trái tim bao nhiêu cô gái nữa - nguy hiểm quá.

"C-Cho dù anh có dùng ánh mắt ấy đi chẳng nữa thì cũng không được đâu. Cho dù bây giờ ngay tại đây, anh Konoha có quỳ xuống hôn lên tay em và thì thầm những lời yêu thương, thì em cũng không thể đồng ý được. Em là một cô gái quý trọng tình bạn. Bây giờ Hitomi đang gặp khó khăn, không phải là lúc để yêu đương ạ."

Anh Konoha bật cười trước bài diễn văn kỳ quặc của tôi, nhưng rồi ánh mắt anh lập tức lại nghiêm nghị.

"Vậy thì em hãy thử tìm ra câu trả lời đi, Hinosaka. Tại sao Fuyushiba lại bắt buộc phải cự tuyệt? Thực ra em ấy đang suy tính điều gì? Nói thật, đến tôi cũng không nghĩ rằng tôn trọng ý muốn của Fuyushiba sẽ là có ích cho em ấy, ít nhất là trong trường hợp này. Nhưng người có thể nói cho Fuyushiba hiểu chỉ có mình Hinosaka mà thôi."

Nói đoạn anh Konoha đứng dậy, bước từng bước lộp cộp về hướng tủ sách. Rồi anh dừng lại, rút ra một cuốn sách từ trong tủ rồi quay lại đưa cho tôi. Đằng sau những sợi tóc mái lòa xòa, đôi mắt trong xanh ấy đang nhìn thẳng vào tôi chăm chăm.

Điều mà anh đang truyền đạt cho tôi, chính là sự tin tưởng.

Một lời động viên không cần nói ra - Nếu là em thì chắc chắn sẽ làm được.

Tôi nhận lấy quyển sách bìa cứng cũ đã phai màu bằng cả hai tay. Nó cũng không đến nỗi quá dày, nhưng trên tay tôi vẫn có một áp lực đè nặng.

Nỗi lòng... ?

Tôi thì thảo tựa đề của cuốn sách. Tác giả là Natsume Souseki.

Sống lưng tôi hơi run lên vì hồi hộp.

Anh Konoha tuyên bố như thể một hiền giả trao lời khuyên cho đoàn người lữ hành.

"Em đọc thử đi... Chắc chắn bên trong câu chuyện này, có ẩn giấu lời giải cho bí mật giữa Fuyushiba và thầy Oshinari đó."

Trên chuyến tàu từ trường về nhà, rồi tiếp tục trên bàn ở phòng riêng, tôi say mê lật giở từng trang quyển sách. Bụi bám đầy những trang sách khô khốc, dính lên cả đầu ngón tay tôi loạt soạt. Nhưng mà tôi cũng chẳng bận tâm, chỉ chăm chú đuổi theo như muốn nhấm nháp từng con chữ.

Trong giờ học ở trường tôi đã từng được đọc vài đoạn trích trong Cựu ấu ngâm thơ và Tôi là mèo của Souseki rồi. Cả Nỗi lòng cũng được trích một phần trong sách giáo khoa trung học. Thế nhưng đây là lần đầu tiên tôi đọc hết tác phẩm này từ đầu đến cuối.

Từng áng văn súc tích mà tinh tế rất tự nhiên ngấm vào tâm trí tôi. Xung đột giữa những nhân vật được miêu tả đè ép lên lồng ngực và cổ họng tôi đến khó thở, và chẳng biết tự bao giờ tôi đã quên mất cả thời gian, hoàn toàn chìm đắm vào câu chuyện.

Tác phẩm được chia thành ba chương, lần lượt là Tiên sinh và tôi, Cha mẹ và tôi và cuối cùng là Tiên sinh và bức di thư.

Nhân vật chính trong tác phẩm là "Tôi", đang là sinh viên đại học, vô tình làm quen với Tiên sinh là một người đàn ông gia giáo lớn tuổi hơn. Tôi mến phục Tiên sinh và thường xuyên lui tới nhà thăm hỏi.

Tiên sinh rất căm ghét con người, nhưng lại sinh sống cùng với một người vợ vô cùng xinh đẹp. Do phải trải qua một quá khứ nhiều khổ đau, ông đã cắt đứt mọi quan hệ với người khác, sống một cuộc đời tách rời khỏi thế gian, xã hội.

Tiên sinh từng khẳng định với Tôi rằng: "Tình yêu chính là tội ác."

Tôi mong muốn biết được lý do đằng sau nỗi khổ của Tiên sinh, song những điều mà Tiên sinh nói ra bao giờ cũng bí ẩn và chứa đầy uẩn khúc, rốt cuộc chỉ làm cho tâm trạng của Tôi càng hỗn loạn hơn, không dẫn đến một sự thật nào cả.

Rồi ngày tháng qua đi, Tôi cũng tốt nghiệp và chuyển về sống với cha mẹ một thời gian. Đúng lúc bệnh tình người cha của Tôi chuyển nặng, Tôi nhận được một lá thư rất dài từ Tiên sinh.

Trong thư viết, Vào thời khắc lá thư này tìm được đến tay anh, hẳn tôi đã không còn trên thế gian này nữa rồi.

Trên chuyến tàu lên Tokyo tìm Tiên sinh, Tôi đọc tiếp nội dung bức thư.

Trong thư là cuộc đời của Tiên sinh, từ việc ông bị người bác ruột, cũng là người giám hộ lừa chiếm mất toàn bộ tài sản. Chuyện ông đoạn tuyệt quan hệ với cố hương, xin được vào ở trọ trong gia đình một người góa chồng và cô Tiểu thư con gái bà.

Chuyện Tiên sinh đã đem lòng yêu Tiểu thư.

Đến đây, người bạn thời thơ ấu mang tên K của Tiên sinh xuất hiện. Cảm thương cảnh bạn mình bị chính cha mẹ nuôi từ con, không còn nơi chốn nào để đi, Tiên sinh đã mời K về ở chung nhà với mình. Nhưng rồi oái ăm thay, K cũng lỡ phải lòng Tiểu thư y như Tiên sinh vậy.

Và K đã đem tất cả điều ấy nói với Tiên sinh. Nhưng Tiên sinh lại không thể nói thật với K, về tình yêu mà chính mình cũng đang dành cho cô Tiểu thư.

"Không lẽ nào Tiểu thư lại yêu K hơn mình?" - trong cơn ghen tị đến mù quáng, Tiên sinh đã xin với bà góa hãy gả Tiểu thư cho mình, và được chấp thuận.

Biết tin ấy, K đã tự sát trong phòng riêng.

Tiên sinh tuy đã thành vợ chồng với Tiểu thư nhưng ông bị lương tâm dày vò bởi tội ác mà mình đã gây ra với K, rốt cuộc đã quyết định bộc bạch tất cả với Tôi và tìm đến cái chết.

Câu chuyện kết thúc cùng với lá thư của Tiên sinh.

Vừa đọc cuốn sách, những cái tên "Tiên sinh", "Tiểu thư" cứ vô tình hòa lẫn với những con người tôi biết trong đời thực, làm cho tôi nổi cả da gà.

Anh Konoha đã bảo rằng trong câu chuyện này có ẩn giấu bí mật của Hitomi và thầy Oshinari.

Nếu như vậy thì chắc hẳn Hitomi là "Tiểu thư", còn thầy Oshinari là "Tiên sinh" sao? Còn cậu con trai tên Kai đã tự sát ấy... chính là "K"?

Tên của Kai viết tắt cũng thành K, chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi. Nhưng toàn thân tôi vẫn ớn lạnh như vừa trúng một cơn gió độc.

Không, chưa thể nói chắc chắn như vậy được. Làm gì có chuyện đời thật lại y hệt như tiểu thuyết thế chứ.

Thầy Oshinari nói rằng kể từ sau "ngày ấy" ba năm trước, thầy chưa từng gặp lại Hitomi. Còn ông thầy đầu tiên thì lại lệch tuổi cậu ấy quá, nên

cũng loại. Lúc quen biết thầy Oshinari, Hitomi mới học tiểu học, ba năm trước cậu ấy cũng mới chỉ học lớp Bảy thôi.

Đối với một nam sinh cao học hai mươi sáu tuổi, thì một cô bé mới học lớp Bảy cũng có khác gì đứa trẻ con đâu. Mặc dù phải công nhận là từ hồi tiểu học Hitomi đã xinh đẹp rồi... Hồi đó tóc cậu ấy dài hơn bây giờ, có phong cách rất nữ tính, còn được mời đi đóng phim ảnh gì đó nữa thì phải, rồi hồi lớp Năm cậu ấy bị ông thầy lớp học thêm nhìn đến mức phải thốt lên "Ghê lắm", rồi lên trung học còn từng bị đàn anh sinh viên đại học bám đuôi nữa, rồi còn từng bị một ông chú quái đản gọi giật... Ááá, ôiiii, phải làm sao bây giờ, bây giờ tôi lại nghĩ là kể cả nếu thầy Oshinari làm người thứ ba cướp Hitomi thì cũng không có gì lạ rồi! Bởi vì nếu đối tượng là Hitomi, thì điều ấy hoàn toàn có thể...

Nếu như vậy thì tức là thầy Oshinari ghen tị với tình cảm giữa Hitomi và Kai, nên đã lén lút xin với mẹ cậu ấy "Xin hãy trao Tiểu thư cho tôi", từ đó hai người đã có hôn ước, Kai bị sốc khi nghe tin nên mới tự sát ư?

Nghe vẫn cứ kỳ quặc thế nào ấy...

Tôi ôm đầu nằm vật lên giường, mắt nhìn lên trần nhà.

Hình ảnh thầy Oshinari đè lên người Hitomi, khó nhọc đặt môi mình lên môi cậu ấy hôm ở biển lại hiện ra trong tâm trí tôi, làm cho tôi thấy khó chịu.

Lần đó chỉ là tai nạn thôi, không phải hôn, chỉ là hô hấp nhân tạo thôi mà. Chắc chắn trong lòng thầy Oshinari lúc ấy, hà hơi thổi ngạt cho Hitomi với khuôn mặt như thế chính mình cũng sắp chết đến nơi, không thể có ý đồ đen tối gì được.

Nhưng mà vẫn còn quá nhiều điều không chắc chắn.

Tại sao Hitomi lại làm như không biết thầy Oshinari?

Tôi còn chưa biết lý do đột nhiên thầy lại xúc động mạnh như thế, hay về chuyện giữa Hitomi và... ừm, Kai.

"Bao nhiêu trường mà thầy lại đến dạy ở đúng trường mình... liệu có phải ngẫu nhiên không nhỉ..."

Nhớ lại gương mặt méo mó vì tuyệt vọng của thầy khi thốt lên "Tình yêu là tội ác", hai vai tôi bị thầy tóm khi ấy bây giờ lại run lên lạnh cóng.

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cuối tuần, ngày thứ Bảy. Tôi đi đến một trường đại học ở xa trung tâm thành phố một chút. Vừa nhìn thấy tấm bản đồ trường, tôi đã choáng váng trước sự vĩ đại của nó.

Trước giờ tôi cứ nghĩ trường cấp ba mình học cũng rộng lắm rồi, nhưng quả là một trời một vực! Tôi phải mất đến hai, ba mươi phút mới đi được hết từ bên này sang bên kia khuôn viên trường. Tôi nghe nói ở đây có một đàn anh học cùng Kai hồi cấp ba, đang hoạt động trong Câu lạc bộ Nghiên cứu phim ảnh.

Người đã cho tôi thông tin đó chính là Hosshii cô bạn cùng khối cấp hai với tôi. Lúc tôi bảo với cậu ấy là đang tìm thông tin về cậu con trai đã mất ba năm trước, ánh mắt Hosshii lộ rõ vẻ ngạc nhiên, rồi cậu ấy hỏi tôi với một biểu cảm khá kỳ lạ.

"Có liên quan đến Fuyushiba à? Hồi trung học lúc cậu ấy bị tẩy chay, mọi người cũng bàn tán ghê lắm, cả chuyện đối phương là học sinh cấp ba nữa. Nhưng hồi đó, tớ nhớ Nano dứt khoát không tham gia mấy vụ đồn thổi này cơ mà? Cậu còn bảo không muốn nghe thông tin từ bất kỳ ai ngoài Fuyushiba. Thế giờ sao lại thành thế này?"

"Tớ không thể kể chi tiết được... Nhưng tớ cảm giác nếu biết thêm về chuyện này, thì mình sẽ tìm ra nguyên nhân đằng sau những phiền não của Hitomi bây giờ."

Hosshii lẩm bẫm, "Chẳng hiểu cái gì hết" nhưng rồi lại nói tiếp:

"Nếu là Kai Kashiwagi thì tớ có thông tin đấy. Chị tớ hồi trước cũng học trường cấp ba đó mà, cậu ta lại còn nổi tiếng là 'mỹ nam' nữa chứ. Mấy người tẩy chay Hitomi phần nhiều cũng vì ganh tị đấy."

... Và còn thu xếp cho tôi có thể gặp được đàn anh ở Câu lạc bộ Nghiên cứu phim ảnh ngay lập tức.

"Cảm ơn nhé, Hosshii. Có dịp tớ sẽ đái cậu đi ăn bánh thỏa thích."

"Thôi không cần đâu."

Rồi Hosshii nói tiếp, nét mặt nghiêm túc và giọng hơi buồn buồn.

"Fuyushiba hình như chỉ tin tưởng mỗi cậu thôi, Nano à. Còn với chúng tớ, cậu ấy đã 'đóng cửa' từ lâu lắm rồi... Chắc hẳn bởi vì ba năm trước, chỉ có duy nhất Nano là hoàn toàn không đổi thái độ với Fuyushiba... Thế nên là, nói sao nhỉ... Nếu như Fuyushiba bị làm sao, thì chỉ có duy nhất Nano mới giúp được cậu ấy, đúng chứ? Cố gắng lên nhé."

"Ừm."

Bây giờ tôi vẫn chưa biết được thật sự Hitomi đang nghĩ gì. Nhưng tôi có linh cảm nguyên nhân nằm ở cái chết của Kai. Và có lẽ liên quan đến cả thầy Oshinari nữa. Nhưng tôi vẫn chưa dám chắc là giữa ba người ấy, có thật sự tồn tại một mối tình tay ba như trong Nỗi lòng không...

Tôi nhớ đến khuôn mặt của Kai, người mà tôi mới gặp có hai lần, đi đôi ủng màu be rộng thùng thình, bước lộp cộp dưới bầu trời xám xịt màu chì như thể sắp đổ cơn mưa đá.

Mái tóc nâu mỏng manh mà mềm mại.

Làn da trắng như tuyết.

Đôi môi mỏng thoáng chút tinh quái.

Đôi mắt lạnh băng.

Và thứ để lại ấn tượng rõ nét nhất với tôi, là chiếc khuyên tai màu bạc đeo lủng lỗ bên tai trái.

Lần gặp đầu tiên, cái khuyên tai đó có hình đầu lâu.

Lần gặp thứ hai là hình con dao.

Cả hai lần, chiếc khuyên tai ấy đều lấp lánh ánh sáng bạc lạnh lẽo.

Kai là một chàng trai có vẻ đẹp riêng, nhìn cậu ấy đi bên Hitomi thật không khác gì công chúa và hoàng tử. Lần đầu tiên tôi thấy họ bên nhau là vào đầu mùa hè năm lớp Sáu, cả hai đều đang mặc đồng phục trường của mình.

Trên con đường rợp bóng mát nằm giữa hai hàng cây xanh mướt, Hitomi và Kai nắm tay nhau, làm tôi càng lúc càng bối rối. Cả hai đang đi tới từ phía ngay trước mặt, nên tôi không thể nhanh trí trốn đi đâu được, trong khi tôi chưa biết phải làm sao thì Hitomi đã rất nhẹ nhàng rời tay cậu ấy ra...

"Tạm biệt nhé, Kai."

... rồi chuyển sang đi cùng với tôi, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngoái lại đằng sau, tôi thấy Kai vẫn nhìn theo chúng tôi chăm chăm.

"Hitomi, cậu đang hẹn hò mà phải không? Tự nhiên bỏ mặc bạn trai có được không vậy?"

"Cậu bảo ai cơ?"

"Còn ai nữa, thì đó."

"Tớ không quen."

Hitomi cố gắng ra vẻ không quan tâm, nhưng mặt cậu ấy đỏ ửng.

"Không quen mà, cậu nói gì thế hả Nano ngốc, thật sự tớ không quen cậu ta."

"Nhưng mà, hai cậu... vừa mới nắm tay mà?"

Nghe tôi nói mặt Hitomi lại càng đỏ hơn, cậu ấy chu môi lên như đang nổi cáu.

"Nắm tay thì múa dân gian người ta cũng nắm!"

Nói xong càng xiết chặt tay tôi hơn nữa.

Bàn tay Hitomi nóng hổi, ướt đẫm mồ hôi. Cậu ấy mím chặt môi, mặt cúi gằm nửa như đang giận dỗi, nửa như đang xấu hổ.

Hitomi khẽ thì thào.

"Suốt cuộc đời này... tớ sẽ chỉ yêu một lần thôi. Tớ sẽ không để trái tim mình dễ dãi."

Dường như đó là quyết tâm của cậu ấy... Qua bàn tay nắm chặt, tôi cảm giác như có thể nghe thấy tiếng quả tim của Hitomi đang đập mạnh vì hồi hộp... Tôi thấy tim mình cũng lạc nhịp theo, im lặng không nói được gì.

Lần thứ hai tôi gặp Kai là vào tháng Mười hai, rất lâu sau đó.

Lần này thì chúng tôi đều chỉ có một mình, tôi đang trên đường từ trường về nhà. Kai đứng bên vệ đường hơi thu mình lại vì lạnh, dáng điệu cứ như đang chờ tôi.

Thấy tôi giật mình đứng sững lại, cậu ấy lại gần với vẻ mặt đáng sợ.

"Này... Giáng sinh năm nay, cậu tính đi đâu với Hitomi chưa?"

... rồi đột nhiên hỏi tôi.

Giọng nói ấy vừa trầm vừa thêu thào, mặt Kai cúi gằm, nếu nhìn kỹ còn thấy dưới mắt cậu ấy sừng tấy lên, cảm giác như đã xảy ra nhiều chuyện.

"Chưa. Bây giờ tớ chưa có dự định gì cả."

Tôi cũng trả lời nhất gừng vì hồi hộp.

".. Thật à?"

"Ừm."

"... Vậy sao."

Cậu ấy lẩm bẩm như vừa được nhẹ lòng, "Cảm ơn nhé", rồi rụt rè nói và bỏ đi mất.

Tôi nhìn theo chiếc khayên tai hình con dao bên tai trái lấp lánh đến chói mắt, thấy tim mình đập rộn ràng. Chắc hẳn Kai định rủ Hitomi đi chơi dịp Giáng sinh đây, tôi nghĩ.

Rõ ràng không phải là bản thân được mời nhưng lồng ngực tôi vẫn như thắt lại, đầu óc ngày một nóng bừng lên, không suy nghĩ gì được nữa.

"Gần đây cậu có gặp Kai không?"

Vừa nghe tôi hỏi mặt Hitomi đã đỏ ửng, cậu ấy ấp úng, "Hỏi gì ngốc vậy? Sao tự nhiên cậu lại hỏi như thế? Tớ không biết ai tên như thế cả, còn chưa từng nghe đến", chỉ trả lời cụt ngùn như thế rồi quay lưng về phía tôi.

Tôi ghé mắt nhìn trộm thì thấy mặt Hitomi vẫn đỏ lựng, bặm chặt môi bối rối đến vô cùng, dáng vẻ ấy vừa dễ thương mà lại cũng vô cùng nữ tính, làm tim tôi nhảy cóc một nhịp.

Vào thời điểm ấy, tôi vẫn chưa biết thế nào là tình yêu.

Nhưng nhìn gương mặt đầy đặn khoắn ra dáng người lớn của Hitomi, lồng ngực tôi run lên ngọt ngào, chột đốn đau nhức nhối nhưng rồi lại bay bổng lâng lâng, biết bao nhiêu cảm xúc kỳ lạ cứ dâng trào.

Và rồi...

Ôi, thế nghĩa là Hitomi đang yêu sao...!

... Tôi đã nghĩ như vậy.

Không biết bao giờ Kai sẽ rủ Hitomi đi chơi nhỉ? Hay là cậu ấy đã rủ rồi? Không biết Hitomi đã trả lời ra sao? Giáng sinh này họ sẽ đi đâu nhỉ? Sẽ nói những lời gì với nhau?

Những tưởng tượng ấy mang lại cho tôi bao cảm xúc đẹp đẽ... Nhưng rốt cuộc, Hitomi và Kai đã không được ở bên nhau dịp Giáng sinh.

Bởi vì Kai đã chấm dứt sinh mệnh của mình, trước khi có cơ hội đón ngày ấy.

Còn đang chìm trong dòng suy tưởng, tôi đã đến tòa nhà câu lạc bộ.

"Cho em hỏi, em là Nano Hinosaka..."

Tôi mở cánh cửa có bảng ghi Câu lạc bộ Nghiên cứu phim ảnh cất tiếng hỏi, có một anh con trai đầu tóc bù xù mặc chiếc áo thun nhàu nhĩ ra trả lời.

"À, anh đã nghe từ Hoshina rồi. Vào đi."

Trong phòng tương đối bừa bộn, đủ thứ đồ đạc để chất chồng lên nhau. Cũng hơi giống Câu lạc bộ Văn học. Anh con trai tự xưng tên mình là Shoji Hiện giờ anh là sinh viên năm hai, là đàn anh hơn Kai một tuổi.

"Hồi cấp ba Kai tham gia Câu lạc bộ phim ảnh anh nhỉ? Cậu ấy mê phim lắm hả anh?"

Vừa uống cốc hồng trà túi lọc anh Shoji pha cho bằng ấm điện, tôi vừa bắt đầu hỏi.

"Ừm, đúng vậy đó. Cậu ta hay bùng học một mình đến câu lạc bộ xem phim lắm. Hình như còn có hứng thú với làm phim nữa, nghe bảo cậu ta làm thêm việc liên quan đến phim.

Cái thằng đó vốn ít nói, biểu cảm lại nghèo nàn, còn không thích giao tiếp với người khác nên lúc nào, làm gì cũng chỉ có một mình thôi.

Ngay lúc cả lũ đang quây tưng bừng trong phòng, cậu ta cũng chỉ ngồi trong góc, đeo tai nghe xem phim trên đĩa DVD. Hễ có ai mới đặt tay lên vai là cậu ta vừa phúi đi vừa lờm nguýt, như vừa bị thứ gì bắn quệt vào ấy, lúc bị gọi cũng không đáp lại, nên cũng bị nhiều người bảo là hồn hào."

Vừa nghe anh Shoji kể chuyện, tôi vừa hình dung ra hình bóng của Kai.

Không muốn giao tiếp với người khác à... ừm, đúng là cậu ấy cũng có cảm giác như thế thật... Bao giờ cũng bao mình trong một bầu không khí lạnh lẽo và cô đơn, như thể ngăn cách bởi một bức tường...

"Biết nói sao nhỉ... Thằng này đúng là loại khó sống... Anh đã từng nghĩ vậy đó.

Với một khuôn mặt khả ái như thế, nếu muốn chắc chắn Kai đã có thể nổi như cồn rồi. Nhưng có đứa con gái nào tỏ tình cậu ta cũng nói 'Cậu là

ai?', 'Không quen', 'Tôi không hứng thú chuyện yêu đương', từ chối phũ phàng lắm nên bị đặt biệt danh là 'băng khô' đấy. Mà cũng chẳng bao giờ thấy cậu ta cười. Chẳng biết với người thân thiết thì có khác biệt chút nào không, nhưng anh nghe nói, chưa từng có ai thấy Kai lúc cười như thế nào cả. Chẳng biết nó có biết cười không nữa."

Nhưng lúc nói "Cảm ơn nhé" với tôi, nhìn cậu ấy nhút nhát lắm mà. Còn định rủ Hitomi đi chơi Giáng sinh nữa chứ. Có khác gì một cậu con trai bình thường đâu.

Tôi không bao giờ nghĩ rằng Kai tự sát vì bị Hitomi từ chối lời mời của mình. Bởi vì Hitomi cũng yêu Kai mà, đâu có lý do gì để từ chối.

Nhưng nếu như vậy thì tại sao Kai lại chọn cái chết?

Anh Shoji kể cho tôi nghe chi tiết về hiện trường cái chết của Kai.

Trong phòng riêng, cậu ấy đâm thủng ngực mình bằng một con dao rọc giấy. Phải đến tối người nhà về mới phát hiện ra.

"Nghe bảo không có thư tuyệt mệnh. Chắc là vì có để lại thư cũng chẳng biết gửi cho ai... Hồi Kai học cấp hai, ba mẹ cậu ta mất trong một vụ tai nạn, nghe bảo Kai sinh ra ở Yamaguchi. Sau đó hình như cậu ta được một người anh họ hàng xa nhận nuôi - cái anh này cũng trẻ lắm - rồi dọn lên Tokyo sống."

"Anh trai... trẻ lắm ạ?"

Tôi hỏi vì thấy điểm này hơi lạ lùng.

"Hồi đó người anh này cũng mới là sinh viên cao học thôi, nhưng hình như ngoài anh ta ra chẳng còn ai chịu làm người giám hộ cho Kai cả. Cậu ta cả lúc đi học cũng không chịu tháo khuyên tai, làm có lần thầy giáo định tự tay ép phải tháo ra đấy. Lần đó Kai kích động lắm, đẩy ngã cả ông thầy,

hét lên 'Đừng ai, đừng có ai động vào tôi cả!'. Trường đã gọi người giám hộ lên trao đổi. Cảm giác anh ta khô khan hơn so với tuổi, phong thái điềm đạm kinh khủng, đeo kính vào rất hợp, trông cứ như là học giả ấy."

Lồng ngực tôi đột ngột thấy khó chịu.

Sinh viên cao học? Đeo kính?

Chẳng lẽ nào lại là...

"Thầy chủ nhiệm quát Kai ngay trước mặt anh ấy, 'Nếu như cậu không tháo khuyên tai ra, học hành cho tử tế đi, thì đến cả người giám hộ cũng sẽ vứt bỏ cậu, không nuôi nữa đấy!', phải nói là ác khẩu lắm. Nghe vậy, anh ấy đã bảo Kai thế này..."

Nét mặt anh Shoji hơi xúc động, rồi anh kể tiếp.

"... Cho dù Kai có không bao giờ tháo khuyên tai ra, thì tôi cũng sẽ không bao giờ rời bỏ em. Nên nếu như chiếc khuyên tai ấy là quan trọng đối với em, thì không cần tháo ra cũng được."

Rất tự nhiên, tôi hình dung câu nói ấy bằng giọng thầy Oshinari. Một giọng nói vừa thâm trầm vừa ôn tồn.

"Lúc ấy Kai cúi gằm mặt xuống, tưởng như muốn khóc đến nơi. Có lẽ đó là người đặc biệt duy nhất của Kai."

"Anh ơi, tên của người giám hộ đó là gì ạ?"

"Là Oshinari Ryosuke."

Anh Shoji nói ra sự thật động trời ấy một cách thản nhiên đến lạc nhịp.

"Anh ấy vẫn đang làm trong phòng nghiên cứu của trường này, anh cũng từng gặp mấy lần rồi. Nhưng tất nhiên anh cũng chẳng dám hỏi nọ hỏi

kia về Kai."

Vừa ra khỏi phòng Câu lạc bộ Phim ảnh, tôi lập tức tiến về phòng nghiên cứu nơi thầy Oshinari đang làm việc. Thầy ấy là người giám hộ của Kai và còn sống cùng nhà nữa.

Chắc chắn giữa họ đã có một mối quan hệ như thế! Hitomi biết đến Kai có khi cũng là qua thầy Oshinari cũng nên.

Ôi, càng ngày lại càng giống Nổi lòng.

Vừa cảm nhận nỗi bất an cứ âm ỉ trong lồng ngực, tôi vừa gõ cửa phòng nghiên cứu. Nhưng hình như thầy đang có việc ra ngoài mất rồi.

"Chắc là sẽ về ngay ấy mà, em chờ một chút nhé."

Chị gái trong phòng dẫn tôi đến chỗ chiếc ghế sofa. Trái ngược với kiến trúc hiện đại của tòa nhà, bầu không khí trong phòng này tương đối cũ kĩ. Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da đã sờn màu nâu đậm, tâm trạng không bình tĩnh hơn chút nào.

"Nè, em có quan hệ thế nào với Oshi?"

Tự nhiên bị mấy chị trong phòng tò mò dò hỏi, làm tôi trả lời nhát gừng.

"À... vâng, thầy Oshinari làm thủ thư ở trường em ạ."

"Ồ ồ, chưa gì đã có nữ sinh đến đây thăm, Oshi giỏi phết nhỉ."

"K-Không phải thế đâu ạ! Trường đại học này là nguyện vọng một của em, nên em đến thăm quan một chút thôi. Nhân tiện có thầy Oshinari nên em muốn nhờ thầy dẫn đi đây đó... C-Chỉ có vậy thôi ạ."

"Rồi rồi, chưa gì mặt mũi đã đỏ lựng lên đáng yêu quá thế. Làm cái donut đi."

Chị vừa cười ranh mãnh vừa đưa chiếc donut đặt trên miếng giấy ăn cho tôi.

"Bánh này là Oshi đi làm thêm, được người ta bán không hết cho đó. Còn có cả pudding nữa cơ."

Thầy làm thêm ở hàng bánh sao? H... hơi bất ngờ với tôi.

"Thầy Oshinari còn làm việc khác ngoài thủ thư ạ?"

"Thì vì cậu ấy đã nghèo lại cứ hay mua mấy quyển sách đắt tiền, nên cũng phải xoay sở ghê lắm. Thế mà nghe bảo dòng họ ở quê cũng danh giá phết chứ."

"Thầy Oshinari... là người như thế nào ạ?"

"Đúng là em đang tia Oshi rồi còn gì!"

"Không phải thế đâu ạ...!"

Dường như cũng hiểu cho tôi đang đỏ mặt vung vẩy hai tay, mấy chị trong phòng sà xuống ngồi hai bên và kể cho tôi bao nhiêu chuyện về thầy.

Nào là thầy giản dị quá so với tuổi, ba mẹ thầy đều không còn nữa rồi, thầy không quá gắn bó với thứ gì, tưởng như lúc nào cũng có thể biến mất đi, hình như tim mạch thầy còn hơi yếu nữa...

"Thầy đã có người yêu chưa ạ?"

"Ừm... Hình như chị từng nghe ai đó kể, là cậu ấy có hôn thê rồi. Nhưng mà Oshi kín miệng lắm."

Hôn thê?

Chị nhìn tôi đang nín thở, tim đập thành thịch bằng ánh mắt tinh quái rồi tiếp tục.

"À, nhưng mà, nếu bảo người yêu thì có khi là cái cậu hôm nọ nhi? Cậu 'mỹ nam' ngày nào cũng đem thư đến gửi ấy."

"M-Mỹ nam...!"

Sao tự nhiên lại mỹ nam!?

"Ừ đúng rồi, hôm nay cái cậu đó cũng đến nữa. Oshi cứ một mực bảo chỉ là họ hàng thôi, nhưng mà đáng nghi lắm."

Theo như lời mấy chị bàn tán thì khoảng mười ngày nay, ngày nào cũng có một cậu con trai ít nói mặc đồng phục đến đưa thư cho thầy Oshinari.

"Đó, cái phong bì đằng kia kìa."

Trên mặt bàn có một chiếc phong bì đơn giản màu trắng. Tôi vừa nhìn nó vừa nín thở.

"Không biết bên trong có gì nhỉ?"

"Ai mà biết được đấy. Nhưng mà nhìn dày dày, cứ như có nhét gì bên trong ấy."

Hình như vào đúng chủ đề thú vị, các chị lại tiếp tục bàn tán về cậu mỹ nam. Nhưng rốt cuộc tôi cũng không biết thêm gì chắc chắn về quan hệ giữa thầy và cậu ta, hay về nội dung bên trong phong bì kia.

Tôi lại nhớ về Kai. Cậu ấy cũng là một mỹ nam, với phong thái lạnh lùng. Nhưng mà Kai đã mất rồi mà.

Thầy đi đâu mãi chưa về. Tôi đã chén xong chiếc bánh donut có vị ngọt vừa phải, và đĩa pudding cũng trông trơn rồi.

"Kỳ cục quá nhỉ. Chẳng biết anh đang làm cái gì nữa?"

Rốt cuộc mấy chị kia có việc phải rời khỏi phòng, nên tôi cũng cảm ơn rồi quyết định ra về.

"Em cảm ơn vì món donut với pudding ạ."

"Lần sau lại đến nhé, có gì thắc mắc về trường thì cứ hỏi bọn chị!"

"Vâng. Em cảm ơn ạ."

Tôi cúi đầu chào và rời khỏi căn phòng. Tuy rằng tôi đã hiểu rõ hơn về thầy và Kai một chút, nhưng những bí ẩn cũng ngày một nhiều hơn. Cậu mỹ nam đó thực ra là ai nhỉ?

Hơn nữa, nếu đúng như trong Nỗi lòng thì thầy Oshinari đã làm gì phản bội Kai sao?

... Tôi xin em, chỉ mình em thôi, đừng phản bội Hitomi.

Nhớ lại gương mặt méo mó cùng giọng nói run run của thầy ở phòng thủ thư, sống lưng tôi lạnh cóng.

Đúng lúc ấy, có một bóng lưng gù thoáng hiện ra ở bên ngoài ngôi nhà.

Là thầy!

Tôi áp sát người vào cửa sổ tầng hai, nhìn xuống dưới sân trường.

Thầy không đi một mình, còn có một cậu con hai mặc áo khoác đồng phục nữa!

Cái lưng thầy như một bức tường chắn làm tôi không thấy rõ cậu trai kia. Nhưng có khi đó chính là cái cậu vẫn hay đến đưa thư cho thầy!

Trong khi trống ngực tôi đang dồn dập, hai cánh tay gầy gò ấy đột ngột vươn tới, ôm quanh cổ thầy đầy ma mị. Rồi cậu ấy đứng kiễng chân, ngã về phía thầy giáo.

Óa - óa - óa - óa - óái, t-thế này là...

Tôi hoảng hốt đến mức trái tim như sắp bay vọt ra đường miệng đến nơi - thầy đang bị cậu con trai gầy gò ôm lấy, vùi cả khuôn mặt vào ngực mình.

Dường như hai người họ đang tranh cãi điều gì đó, thỉnh thoảng lại thấy cậu con trai lắc đầu. Sau vài bận như thế thầy vòng hai tay ra sau lưng cậu, vừa như do dự, vừa như an ủi.

Giữa những tia nắng mùa đông trong suốt, dáng hình hai người hòa làm một như người ta nấp dưới bóng cây lớn, không động đậy một hồi lâu cứ như thời gian đã ngừng lại.

Hai con mắt tôi như sắp lồi cả ra ngoài, cổ họng thì khô khốc, chết trân nhìn cảnh tượng ấy.

Hóa ra thầy lại thích Boys' Love sao!?

(Còn gọi là shounen-ai, dòng tác phẩm miêu tả tình yêu đồng tính giữa những chàng trai trong độ tuổi thanh - thiếu niên)

Tình yêu là tội ác.

Những từ ngữ đọc được trong cuốn sách ấy cứ văng vẳng mãi trong tai tôi.

Liệu rằng tình cảm mà tôi dành cho em, có phải là tình yêu không?

Hay là một thứ gì đó khác?

Hai ta đã từng cùng nhau ngắm nhìn một con người chết đi.

Cái cổ gãy. Máu chảy thành dòng. Đôi mắt trợn trừng không nhắm lại. Những ngón tay co giật rồi dần dần bất động... Những tiếng thở thều thào rồi cuối cùng tắt ngấm... Hai ta đơn giản im lặng nhìn người đó lạnh dần, chẳng ai lên tiếng lấy một lời, cũng không đưa tay ra giúp đỡ.

Cảm giác ấy trống rỗng mơ hồ, như thể tôi và em đang dần lìa xa khỏi thế gian này...

Bóng tối lạnh lẽo mênh mông trải rộng trước mắt tôi.

"Thế là chết mất rồi sao..."

Giọng nói thều thào, trầm đục và sợ hãi ấy, là của tôi hay em vậy?

"Mình đi cùng nhau nhé."

Tôi nói vậy, và nắm lấy tay em.

Đó chính là lời hẹn ước. Cảm giác ấm nóng trong lòng bàn tay nhấp nháy mờ hôi ấy, là thứ duy nhất tôi cảm thấy rõ ràng.

"Mình sống cùng nhau nhé."

Có lẽ tôi đã định nói vậy chẳng?

Bởi vì nếu chỉ còn một mình, thì tôi không nghĩ ra lý do nào để tiếp tục sống nữa.

Ngày hôm sau là Chủ nhật. Tiếng chó sủa ăng ẳng đánh thức tôi. Quanh đây làm gì có nhà nào nuôi chó nhỉ. Đầu óc vẫn còn lơ mơ vì mới ngủ dậy, vừa mở chiếc rèm cửa nhuộm màu nắng, tôi thấy Hitomi đang

mặc áo khoác, chiếc quần jean dáng thon và đi ủng đứng dưới đường, nhìn lên cửa phòng tôi. Tay cậu ấy nắm chặt sợi xích màu bạc, đầu bên kia là một con chó đốm sộ màu đen đang sủa liên hồi.

Tôi choàng vội cái áo khoác thể thao ngay gần đó, thêm cái áo trùm rộng thùng thình, lấy tay vuốt thẳng mái tóc đang rối bù rồi chạy xuống cầu thang.

"Mẹ ơi! Con ra ngoài đi dạo tí nhé!"

Tôi lớn giọng gọi với vào trong bếp, rồi đi giày và mở cửa chính.

Hitomi đang đứng chờ tôi, vẻ cáu kỉnh. Con chó cưng August cũng y như chủ.

"Chào buổi sáng, Hitomi."

Đáp lại lời chào cùng nụ cười của tôi,

"..."

Cậu ấy quay lưng và bắt đầu bước đi.

Còn August ục ịch đi phía trước Hitomi, ra chiều mình là cận vệ trung thành của nàng công chúa. Cái đuôi nó ngẩng ngủn, cái cổ to bản cùng hai cái tai cụp xuống lòng thòng, còn thân mình nó thì vĩ đại chẳng khác gì đồ vật chuyên nghiệp, hình như ở Đức giống Rottweiler như nó được dùng trong quân đội và cảnh sát thì phải.

Từ năm lớp Sáu nhà Hitomi bắt đầu nuôi nó, giao cho cậu ấy chăm sóc. Đến cả cái tên August rất oách cũng là do cậu ấy đặt cho. Tên thật của nó còn dài hơn nữa cơ, hình như là Friedrich Leo hay là Weiss gì gì đó ấy, vì phức tạp như thần chú nên tôi chẳng nhớ nổi. Thế mà thỉnh thoảng Hitomi vẫn lôi cái đồng tên thật của nó ra gọi. Bảo là không làm vậy thì

con August sẽ quên mất tên bản thân thì phải. Thực ra theo ý kiến của tôi thì chỉ cần cái tên August là đã đủ ngẫu rồi chứ cần gì thêm nữa...

Nhưng Hitomi cứ hay cầu kỳ mấy chuyện không đâu thế này.

"Ôi, sáng nay mát mẻ thật nhỉ ~. Tỉnh thoảng dậy sớm cũng hay đấy chứ, phải không Hitomi~?"

Sớm thế này thì mới có siêu thị với hàng bán đậu phụ mở cửa thôi. Chúng tôi dạo bước trên con đường quen thuộc dẫn đến công viên, miệng phả ra từng làn khói trắng. Vừa đến trước chỗ đài phun nước, Hitomi lườm tôi với vẻ mặt gay gắt.

"Ngày hôm qua cậu đi đâu thế hở?"

Tôi giật thót trước giọng nói lạnh lẽo ấy, mồ hôi túa ra.

"À ừm... Tớ đến trường đại học... tham quan thôi."

"Cậu đến đó gặp thầy chứ gì?"

Thôi xong, lộ mất tiêu rồi.

Nhưng mà tại sao!? Là Hosshii nói à? Không cậu ấy đâu có lý do gì để tiết lộ cho Hitomi, mà Hitomi cũng chẳng có lý do gì để liên lạc với Hosshii cả.

Nhưng thế thì tại sao lại lộ được?

"Chẳng lẽ... cậu nghe thầy Oshinari nói sao?"

Mấy chị đồng nghiệp kia hẳn đã nói với thầy, rồi thầy lại với Hitomi... Nhưng Hitomi đang làm như không quen biết thầy cơ mà...

"Đừng có làm chuyện thừa thãi nữa."

Tôi cảm thấy như mình vừa bị chém bởi một lưỡi dao sắc lém.

"Nhưng thầy Oshinari chính là anh Khi, gia sư hồi trước của Hitomi phải không?"

Mặt Hitomi nhăn nhó. Nhưng tôi vẫn mặc kệ và nói tiếp.

"Tại sao cậu lại nói là 'không biết' thầy vậy?"

"Không liên quan đến Nano. Cậu đừng có lại gần thầy nữa."

"Có liên quan mà!"

Tôi đáp lại dứt khoát. Nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh trong suốt như băng kia, tôi quyết tâm sẽ không lùi bước.

"Tại vì Hitomi đã lôi cả anh Konoha vào. Và cậu còn là bạn thân của tớ, nên tớ không thể làm ngơ được."

Hai vai Hitomi giật giật, khuôn mặt càng lúc càng gay gắt. Hẳn là cậu ấy lại giận rồi.

"Tớ đã bảo rồi còn gì? Điều Nano cần làm là hãy khinh miệt tớ đi, và đừng lảng nhãng bám theo tớ nữa. Điều tớ mong muốn nhất bây giờ là được Nano cầm ghét đó."

Những lời ấy như lưỡi dao làm băng băng xuyên vào ngực tôi. Đúng như lời anh Konoha nói, Hitomi muốn phá hủy tất cả... Nhưng tôi biết rõ Hitomi là cô gái như thế nào. Đằng sau những ngón tay trắng bệch vì xiết sợi dây xích cổ con August quá chặt kia, đằng sau đôi mắt trông hệt như một lớp băng che giấu tất cả mọi cảm xúc, tôi nhìn thấy rõ bao sắc màu mãnh liệt đang nhảy múa.

Hitomi đang đau khổ, y hệt như ba năm về trước. Biết vậy nên tôi chỉ mỉm cười tuyên bố.

"Không thể được đâu. Tớ sẽ không bao giờ ghét cậu được."

Cậu ấy bặm chặt môi. Đôi mắt nhìn tôi trừng trừng như đang kìm nén những cảm xúc.

"Tớ sẽ chẳng bao giờ khinh miệt Hitomi cả."

Hồi lớp Tám, tôi được chọn vào đội tennis của trường đi đánh giải, rồi bị đàn anh năm ba chơi khăm cho muối vào chai đồ uống thể thao. Hitomi biết chuyện đã đổ cả gói muối vào đôi giày của đàn anh đó. Cậu ấy còn điềm nhiên nói:

"Tôi cũng chỉ đang học theo người trên thôi. Nếu như anh có vấn đề gì thì cứ nói ra tại đây đi."

... và đứng lên bảo vệ cho tôi.

Đàn anh ấy đã e sợ.

Tôi vừa bất ngờ vừa cảm kích trước hành động của Hitomi và đã quyết tâm sẽ đánh thắng giải để không phụ công cậu ấy... Nhưng rất cuộc vì hăng hái quá mức, mà tôi bị gãy xương vì cố tung người ra đỡ bóng.

Tuy kết thúc lãng xẹt như vậy nhưng sự thật là ngày đó Hitomi đã chiến đấu vì tôi - nên không bao giờ tôi căm ghét, hay khinh miệt cậu ấy được. Giả như Hitomi có trở thành tình địch của tôi đi chẳng nữa, cũng tuyệt đối không.

"Hitomi, bây giờ, cậu đang có chuyện phải không? Đang có điều phiền não phải không? Hồi lớp Bảy lúc cậu cắt tóc ấy, tớ đã không hỏi lý do tại sao. Vì tớ nghĩ rằng lúc nào cậu muốn nói ra thì hẳn kể cho tớ cũng được. Bởi vì hồi đó tớ cũng chẳng thể làm được gì hơn thế."

Người con trai Hitomi yêu thương đã mất rồi.

Cho dù có làm gì đi chăng nữa, tôi cũng không thể đảo ngược sự thật ấy.

Tại sao cậu ấy lại phải chết, nguyên nhân là do đâu? Mà dù cho có biết được sự thật thì người chết cũng không thể sống lại. Vì vậy nên tôi đã bỏ ngoài tai tất cả những lời đồn đoán hồi ấy.

"Nhưng lần này, tớ nghĩ tớ có thể giúp sức cho cậu."

Đúng vậy, bây giờ không còn như ngày trước nữa. Ngay lúc này, ngay tại đây, Hitomi đang đau khổ.

Hồi ấy, trong suốt hai tháng liền, Hitomi không mở miệng với ai - tại vì cậu ấy khổ sở nhường đó - để Hitomi không phải nếm trải những cảm xúc ấy một lần nữa, chắc chắn phải có việc gì tôi có thể làm.

"Vì vậy nên cho dù Hitomi có không nói, tớ vẫn sẽ tự tìm ra sự thật. Tớ sẽ giúp cậu, dù cậu có muốn hay không."

Tôi nói dứt khoát.

Hitomi vẫn bặm môi im lặng. Con August cất tiếng sủa "Oăng! Oăng!".

"...Ồn ào quá, August."

Cậu ấy gằn giọng thì thào, làm nó tiu nghỉu cúi gầm mặt, trông đến là thương.

Tôi ngồi xổm xuống, ôm lấy cổ con chó.

"Aha, con August cũng lo cho cậu nè, Hitomi! Phải không mà?"

Nó sủa liền ba tiếng "Ăng! Ăng! Ăng!", hăn dịch ra là "Đúng rồi! Đúng rồi!", rồi liếm lên má tôi.

Tôi vừa vượt bộ lông óng mượt của con August vừa nhẹ nhàng hỏi.

"Thầy Oshinari sống chung với Kai nhỉ... Hồi ấy, Hitomi... hẹn hò với Kai phải không?"

Sợi xích trong tay Hitomi vang lên từng tiếng lạnh lẽo.

"... ông phải."

Cậu ấy vừa bảo "Không phải" à? Tôi ngẩng đầu lên kinh ngạc. Hai má Hitomi cứng ngắc lại mất tự nhiên, khuôn mặt cậu ấy đỏ gấc. Sợi xích rung lên leng keng như một quả chuông làm bằng băng.

"... Nhưng đúng là Giáng sinh ấy... bọn tớ đã định đi xem phim. Chẳng có lý gì Kai phải chết... Thế mà tuyết vẫn nhuộm màu đỏ thắm..."

Giọng nói ấy càng lúc càng run rẩy. Đôi mắt ngày thường không bao giờ để lộ cảm xúc giờ bùng cháy một nỗi căm ghét như lửa đốt, làm tôi cũng phải kinh ngạc.

Tuyết nhuộm màu đỏ thắm!?

Ý cậu ấy là tuyết nhuộm máu á? Nhưng mà Kai mất ở nhà cơ mà? Hay đây chỉ là ẩn dụ thôi? Nhưng trước giờ Hitomi đâu có dùng mấy lối nói văn hoa như thế.

Trong khi tôi còn đang lo âu, nỗi căm hận trong mắt Hitomi lật càng cháy bùng lên, đến mức tưởng như không thể chạm tới. Bầu không khí rét buốt bao trùm lấy Hitomi, khuôn mặt cậu ấy méo mó vì đau đớn, nhịp thở cũng trở nên hỗn loạn.

"Tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội Kai!"

Câu nói ấy như gào lên, cuộn trào như một xoáy nước sôi. Ánh mắt của Hitomi có thể gay gắt thế này ư!? Và cả sự căm ghét lộ rõ mồn một này

nữa! Tôi cảm giác chính mình bị cuốn vào xoáy nước ấy, như bị thiêu trên ngọn lửa cháy rừng rực. Tim đập dồn dập đến mức làm tôi khó thở.

Người mà Hitomi căm ghét là thầy ư?

Phải chăng thầy Oshinari đã phản bội Kai, như vị Tiên sinh trong Nỗi lòng? Vì vậy mới không thể tha thứ?

Nỗi bất an khuấy động lồng ngực tôi như một mũi tên nóng đỏ, đầu tôi sốt lên hầm hập.

Không lẽ Hitomi muốn trả thù thầy sao?!

Khuôn mặt Hitomi gay gắt, cậu ấy quay lưng đi, không nói thêm một lời nào nữa. Rồi Hitomi nắm lấy xích con August rồi bỏ đi, như thể không còn cần tôi giúp.

Con August rên lên ư ử, nó vẫn còn lo cho Hitomi lắm.

Rốt cuộc thì giữa Hitomi và Kai đã có chuyện gì? Và liên quan thế nào đến thầy Oshinari? Kẽ mà Hitomi căm ghét đến nhường ấy, chẳng lẽ đúng là thầy sao?

[Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau]

Vừa cầm hộp cơm trưa bọc cẩn thận đi dọc hành lang, tôi vừa suy nghĩ đủ thứ chuyện u ám. Hitomi có vẻ đã quyết tâm không nói chuyện với tôi, cậu ấy ngồi một mình nhai tóp tép cái món châu chấu hầm lèn đầy trong hộp.

"Nanoo, vừa mới cãi nhau với Fuyushiba à? Đi ăn với bọn tớ không?"

Mặc dù mấy bạn trong lớp có vẻ bận tâm nên rủ tôi đi cùng...

"Thôi không cần đâu. Tò có việc cần tìm anh Konoha, nên sẽ ăn trưa ở câu lạc bộ."

... Nhưng nếu đến tôi cũng đi ăn với những đứa khác thì Hitomi sẽ chỉ còn một mình mất.

Có thể đó chính là ý đồ của Hitomi, nhưng tôi tuyệt đối không muốn điều ấy xảy ra. Tôi không muốn thấy cảnh Hitomi không nói chuyện với bất kỳ ai, đến trường và về nhà như một con búp bê vô hồn nữa.

Nhưng để giải quyết được căn nguyên phiền não của Hitomi, tôi lại phải nghĩ đến chuyện giữa thầy và Kai - và đầu óc lại rối tinh rối mù.

Cậu con trai mà thầy ôm ở trường đại học là ai?

Trong Nỗi lòng thì vị Tiên sinh yêu cô Tiểu thư, nhưng biết đâu ngoài đời người thầy yêu lại là Kai, rồi thầy lại đi lãng nhãng với một cậu con trai khác, và Kai mất vì phải chịu cú sốc quá nặng?

Vì thế nên Hitomi mới căm ghét thầy - kẻ phản bội đã đẩy Kai vào chỗ chết, và mới quyết tâm báo thù?

Ôi ôi ôi ôi ôi, tôi đang nghĩ cái gì thế này! Làm sao lại có thể có cái chuyện như trong Boys' Love thế được chứ...

"Em Hinosaka."

"Óa - oái! Dạ!"

Đang đi qua hành lang bắc ngang hai tòa nhà trong trường, tôi nhảy dựng lên vì đột nhiên bị ai đó gọi.

"Á, thầy Oshinari!"

Nhân vật chính của một đồng tượng tượng không-đàng-hoàng giờ lại đột ngột xuất hiện trước mặt, làm cho tôi càng lúc càng luống cuống.

"Tôi xin lỗi nhé, tự nhiên gọi giật em như thế."

Trông thầy thực sự có vẻ áy náy.

"Tôi nghe nói hôm thứ Bảy vừa rồi, Hinosaka có đến trường đại học..."

"E-e-e-e-em chưa nhìn thấy gì đâu ạ!"

Hình ảnh thầy đau đớn vòng tay ra sau lưng cậu nam sinh lại hiện lên trong đầu, làm tôi phải vội chối bay nhưng mặt mày vẫn đỏ gấc.

Còn thầy chỉ nghiêng đầu chẳng hiểu gì cả.

"À vâng, ừm... hôm đó em định nhờ thầy giới thiệu cho về trường ạ... n-nhưng mà chẳng thấy thầy đâu... Ý em nói 'chưa nhìn thấy' tức là không thấy thầy đó ạ, chứ không phải là em lỡ trông thấy thứ gì kỳ quái đâu... À không, ý em là..."

Thôi toi rồi ~ . Đến tôi còn chả biết mình đang nói cái quái gì nữa.

Mặc kệ, đã đâm lao phải theo lao! Tôi điều chỉnh lại nhịp thở rồi nói thật dứt khoát.

"Thầy ơi, em đã hiểu rồi ạ. Câu 'Tình yêu là tội ác' mà thầy nói hồi trước, là trong Nỗi lòng của Natsume Souseki đúng không ạ?"

Đằng sau cặp kính, đôi mắt thầy mở to. Rồi thầy cười nhẹ nhàng.

"Hinosaka đúng là Cô gái văn chương nhỉ."

Tim tôi lạc nhịp trước nụ cười lặng lẽ mà thoáng chút u buồn ấy, còn thầy thì dịu dàng nói tiếp.

"Đúng vậy, đáp án rất chính xác. Đối với tôi mà nói, cuốn tiểu thuyết ấy... thật sự hơi khó đọc một chút.

Nhân vật Tiên sinh xuất hiện trong truyện thật sự... là một con người vô dụng quá đỗi, đến mức khiến người ta phải thương hại. Chỉ được cái to đầu nhưng không làm được gì cho ai, lại còn hèn nhất... Chìm đắm trong cái tôi cá nhân xấu xí...

Mặc dù biết bản thân đã phạm phải một tội lỗi đến mức đáng chết đi, nhưng lại không có cả dũng khí để chết, rốt cuộc lại tiếp tục sống những tháng ngày nhạt nhẽo, vô giá trị..."

Sân trường giữa mùa đông không có lấy một cơn gió, đến cỏ cây cũng lặng thinh như đang chìm trong giấc ngủ sâu, bốn bề lạnh buốt và yên tĩnh đến ghê người.

"Người như thế lẽ ra nên chết sớm đi cho rồi... Em không nghĩ vậy sao?"

Nên chết đi cho rồi.

Những lời ấy như thể thầy đang hướng đến chính mình, làm tôi toát mồ hôi lạnh.

"E-em nghĩ rằng chết không phải điều tốt đâu ạ! Em cũng không đồng ý với vị Tiên sinh trong Nỗi lòng, chẳng chịu giao tiếp với bất cứ ai, chỉ giam mình trong nhà và thờ ơ với tất cả mọi thứ! Nhiều khi cũng nên đi ra khỏi nhà, tản bộ cho tinh thần khuây khỏa, đúng không!? Đến cả ông cũng phải làm như vậy đi chứ! Không được nghĩ đến chuyện chết đâu đó!"

Kết thúc bài diễn văn tôi mới giật mình. Thế này chẳng khác nào tôi bảo thầy mới là người có ý định chết à?

"E-em xin lỗi! Đây là em nói với vị Tiên sinh trong Nỗi lòng thôi, chứ không phải thầy Oshinari đâu ạ..."

"Không sao đâu em. Cũng giống nhau cả thôi mà."

Câu nói thản nhiên của thầy càng làm tôi nóng ruột.

"Không phải chuyện đùa đâu thầy ơi."

"Nhưng thật sự là giống mà. Tôi, Hitomi và Kai, đều như những con người trong cuốn tiểu thuyết đó."

Bóng đen đổ lên khuôn mặt trắng trẻo của thầy. Cả đôi mắt đằng sau cặp kính kia cũng dần chìm vào một màn đêm u tối.

"Em Hinosaka... Có phải em muốn hỏi tôi về chuyện giữa Kai và Hitomi không?"

Bị thầy nhẹ nhàng chỉ thẳng đúng tim đen, tôi giật mình thảng thốt. Nhưng trông thầy không có vẻ gì là phật ý, hay thậm chí là giận dữ. Mà ánh mắt ấy chỉ đơn giản im lặng, nhìn tôi chăm chăm. Vì thế tôi cũng quyết định sẽ nói ra sự thật.

"Đúng vậy ạ. Bởi vì em lo cho Hitomi lắm, gần đây cậu ấy hành xử rất lạ... Thầy hãy nói cho em biết đi, rốt cuộc ba năm trước đã xảy ra chuyện gì vậy? Thầy trở thành thủ thư trường em có phải là ngẫu nhiên không? Thầy nói mình, Hitomi và Kai giống như trong Nỗi lòng, là có ý gì vậy?"

Y hệt như vị Tiên sinh kia, thầy chỉ cho tôi câu trả lời mù mờ nhất.

"Thì ý tôi đúng là như thế thôi. Tuy căm ghét sự ngu dốt, hèn yếu, vị kỷ của vị Tiên sinh trong Nỗi lòng, nhưng không thể nói rằng tôi không

đồng cảm với ông ta."

"Vậy là thầy đã yêu Hitomi, và cướp cậu ấy từ tay Kai ư?"

"... Em nói đúng một nửa."

"Một nửa?"

Bóng tối trong mắt thầy ngày một dày đặc hơn.

"Quan hệ giữa ba người chúng tôi gần giống trong Nỗi lòng. Nhưng lại có một khác biệt rất lớn."

"Là gì vậy ạ?"

Cổ họng tôi đã khô rát từ bao giờ, còn bàn tay thì nhớp nháp mồ hôi lạnh.

Những tia sáng trong trẻo chiếu xuyên vào sân trường buốt giá. Thầy nheo mắt, khuôn mặt u uẩn tĩnh lặng đến ghê người, rồi thong thả nói từng từ, từng từ một.

"Tôi không thể yêu bất cứ ai cả... Không thể nào yêu, dù chỉ một người. Đó chính là tội lỗi của tôi, chính vì thế mà K đáng thương đã phải chết."

Thầy vừa dứt lời, thế giới lại chìm vào tĩnh lặng như thể thời gian vừa dừng lại. Những lời nói của thầy quá khó hiểu, và biểu cảm của Hitomi khi thét lên "Không thể nào tha thứ" lại hiện lên trong đầu tôi, làm tôi chỉ biết đứng như trời trồng.

"Hôm thứ ba tôi đã nói điều có lỗi với em, cho tôi xin lỗi. Hẳn là em giận mình lắm phải không? Nhưng tôi vẫn mong các em đừng lặp lại thảm kịch trong Nỗi lòng một lần nữa."

Rồi thầy bỏ đi, để lại lời thỉnh cầu lặng lẽ ấy.

Tiếng chuông báo vào tiết năm vang lên từ dãy nhà lớp học, rốt cuộc tôi cũng chẳng ăn được hộp cơm.

"... Thật sự thầy và Kai là một cặp Boys' Love sao?"

Sau giờ học, tôi lần giở từng trang quyển Nỗi lòng của Souseki, vừa thờ dài vừa lẩm bầm, đột nhiên quay sang đã thấy anh Konoha mặt thất kinh, ngón tay gõ phím dừng hẳn lại.

"E-em có hơi hấp tấp quá không đấy?"

Giọng anh mang vẻ bối rối đến cực độ.

"Mà bây giờ đọc lại Nỗi lòng, em mới thấy Tiên sinh với K cũng đáng nghi lắm. Hai người đó cứ dính chặt lấy nhau."

"Ừ thì họ là bạn thân từ hồi nhỏ mà."

"Nhưng mà cách nói chuyện cũng thân mật quá mức. Có bảo người Tiên sinh yêu không phải là Tiểu thư, mà là K có khi em cũng tìn."

"Thì đúng là cũng có ý kiến như vậy thật... Nhưng hẳn tại em cố nghĩ theo hướng 'đó' nên câu chuyện mới trở thành như vậy thôi."

Anh Konoha cười gượng gạo.

"Không, không chỉ có K mà cả Tôi cũng đáng nghi lắm ạ. Cảnh anh ấy gặp Tiên sinh ở bãi biển rồi đuổi ông chạy vòng quanh ấy, nghe giống hệt như tình yêu sét đánh. Rồi lại còn nhìn trộm Tiên sinh thay quần áo nữa, chẳng khác gì một tên biến thái, nóng bỏng lắm anh ạ!"

"Nóng bỏng cái gì..."

"Mà hơn nữa, đến cả Tiên sinh cũng còn nhận ra cơ mà. 'Trái tim cậu chẳng phải đã bị tình yêu chỉ phối từ rất lâu rồi sao?' - Bị nói trúng tim đen, Tôi đã phủ định, 'Đó không phải là tình yêu. - nhưng rồi Tiên sinh đã nói thế này, với vị thế của một người trưởng thành hơn.

'Đây chính giai đoạn để tiến tới tình yêu đó. Để chuẩn bị cho việc ôm ấp người khác giới sau này, đầu tiên cậu đã tìm đến tôi, một người đồng giới với mình trước.'

Cũng vẫn hay có chuyện người ta phải lòng một người đồng giới quá tuyệt vời mà. Vì vậy nên cho dù Kai có lỡ yêu thầy giáo của mình, y như K hay là Tôi thì cũng không có gì kỳ lạ cả. Mà thầy lại còn là mẫu đàn ông lạnh lùng và cô độc, không yêu thương bất kỳ ai, nên có lẽ đã vô tình đùa cợt với trái tim chàng trai như vị Tiên sinh trong Nỗi lòng, để rồi gây ra một mối bồng bong như thế.

Nhưng thật sự với cảm giác của mình em cũng không hình dung được mọi chuyện lại có thể nghiêm trọng đến như vậy. Không phải là em phủ nhận tình yêu đồng tính nam đâu... Hay là em cần phải đọc thêm Tình dục muôn năm hoặc Lời tự thú của chiếc mặt nạ để tìm hiểu cho đầy đủ nhỉ?"

(Vita Sexualis, của Mori Ogai.

Kamen no Kokuhaku, của Yukio Mishima)

Nghe câu hỏi hoàn toàn nghiêm túc của tôi, anh Konoha rời hẳn tay khỏi bàn phím, hai vai rũ xuống rên rĩ.

"Sao em lại có thể đi xa đến như thế được hả!? Mà bây giờ trong đầu em, Tiên sinh trong Nỗi lòng trở thành chàng 'soái ca' ma mị, lạnh lùng đùa giỡn với trái tim đàn ông luôn rồi à? Đầu tiên là phải sửa ngay cái nhận thức sai lầm đó đi. Thế này thì Natsume Souseki đã xanh cỏ rồi chắc cũng không được nằm yên mất. Mà em cũng đừng tự tiện gán ghép thầy Oshinari với Kai là cặp đôi đồng tính nữa, tội cho hai người đó lắm."

Anh Konoha nói với giọng đồng cảm hết sức như thể chính anh cũng từng chung cảnh ngộ.

"Nhưng mà anh Konoha bảo em đọc Nỗi lòng, chính là vì cái chết của Kai giống với vụ tự sát của K trong ấy phải không?"

"Thì đúng thế... Mà anh cảm giác thầy Oshinari cũng tự thấy mình giống với Tiên sinh. Như là khi nói với Hinosaaka 'Tình yêu là tội ác' ấy..."

"Thầy Oshinari đã nói với em rằng, vị Tiên sinh ấy... nên chết sớm đi cho rồi ạ."

Vừa nghe tôi nói về ái ngại, anh Konoha đã giật bản người.

"Bởi vì thầy thấy Tiên sinh trong Nỗi lòng giống mình quá mức, cái lúc thầy bảo vị Tiên sinh ấy 'đáng thương hại', trông thầy vừa buồn bã vừa day dứt lắm ạ."

"..."

Chẳng lẽ thầy Oshinari nghĩ rằng chính mình cũng nên chết đi cho rồi sao? Vừa nghĩ đến hoàn cảnh dù bản thân muốn chết đi vì tin rằng như thế sẽ tốt hơn, nhưng rốt cuộc vẫn bị ép buộc phải sống tiếp, tim tôi đã thắt lại đến mức cảm thấy như muốn khóc.

Anh Konoha cũng nhíu mày suy nghĩ.

"Tại sao thầy lại ôm cậu con trai ấy trong sân trường, tại sao Hitomi lại nói rằng không thể tha thứ cho thầy, toàn những việc mà em không sao hiểu nổi. Hay là thế này nhỉ, tuy thầy nhận nuôi Kai đã mất cả cha mẹ nhưng thực sự lại không cho cậu ấy tình cảm? Như là thầy ngược đãi cậu ấy chẳng hạn? Vì đồng cảm với hoàn cảnh đó mà Hitomi đã yêu Kai, cùng đứng lên chống lại thầy Oshinari tàn bạo, nhưng rốt cuộc Kai lại không

đành lòng chạy trốn khỏi thầy... À, đấy cũng là nội dung trong quyển manga Boys' Love mà bạn Kawai lớp em đang đọc đấy ạ."

"Trời ạ, đã bảo là thôi Boys' Love đi cơ mà!"

"Nhưng mà mấy cảnh tình tứ đầy thắm mỹ của thầy cứ nhấp nháy trong đầu em ấy... Không lẽ em đã lỡ bước chân vào phương trời kỳ quái nào đó rồi hở anh?"

"Bình thường em cũng đã đủ kỳ cục rồi, không cần phải thêm vào nữa đâu..."

Anh Konoha đánh một hơi dài thườn thượt.

"... Có khi Hinosaka đang suy nghĩ sâu xa quá rồi đó."

Đúng là với cái đầu óc nhiều bã đậu của tôi, khả năng suy luận logic cũng có một giới hạn nhất định.

"Em hiểu rồi. Vậy từ bây giờ em sẽ bám dính lấy thầy Oshinari, để dùng chính tai mắt mình xác minh xem thầy ấy là người như thế nào!"

Nhìn tôi vừa nói vừa thở phì phì đặng mũi anh Konoha đáp, "... Nhớ đừng hăng hái quá đấy nhé", rồi nhìn tôi với vẻ bất an kinh khủng.

"Vì vậy nên từ giờ em xin phép được giúp việc cho thầy, với tư cách ủy viên thư viện tạm thời ạ. Rất mong được thầy giúp đỡ."

Giờ tan trường ngày hôm sau. Nhìn tôi nói xong gật đầu cái rụp, cảm thấy Oshinari gần như rút hẳn khỏi miệng.

"À ừm... ủy viên thư viện tạm thời... là cái gì?"

"Thầy cứ coi em như đệ-tử-kiêm-chân-sai-vật, và bóc lột em đi ạ!"

"Cũng làm gì nhiều việc đến thế mà bóc lột..."

"Thế thì để bóp vai cho thầy! Em thạo nghề này lắm đấy ạ. Nhìn thầy chắc phải đau mỗi khắp người ấy nhỉ."

"Thôi, cái đó cho tôi xin kiếu."

"Vậy sao thầy. Lúc nào cần thì cứ gọi em nhé."

"Này... em Hinosaka."

"Dạ, nghe rõ trả lời!"

"Em sẽ ở đây đến bao giờ thế?"

"Đến khi nào em nhìn thấu được thầy ạ. Cho đến lúc đó rất mong thầy giúp đỡ."

Trước câu trả lời nghiêm túc hết cỡ của tôi, thầy khẽ đặt tay lên trán.

"Thầy đứng lâu chóng mặt ạ? Thế là không được rồi. Thầy ra đằng kia nằm nghỉ đi."

"Thôi không sao đâu... Tôi đã nghe Hitomi kể nhiều về em rồi, nhưng ai ngờ lại nhiệt tình đến mức này..."

Thầy nửa lăm bấm nửa căn nhắc.

"Hitomi đã kể cho thầy về em rồi ạ?"

Nghe đến đây sắc mặt thầy thoải mái hẳn đi, và thầy bắt đầu thì thầm đầy hoài niệm.

"Ừm. Như là lần em tìm thấy con mèo bị thương ở chân, đuổi theo nó khắp nơi định chăm sóc cho con mèo ấy, rồi cuộc nhảy lên tận nóc nhà người ta đến mức bị báo cảnh sát."

"Ôi..."

"Rồi lần em được cụ già hỏi đường, nhiệt tình dẫn cụ sang tận thị trấn bên cạnh, rồi rồi cuộc chính mình lại thành trẻ lạc phải lên tận đồn cảnh sát, xong về nhà bằng xe tuần tra luôn."

"Ôii..."

"Lại cả lần em bị mấy đứa trẻ con trường mẫu giáo gần nhà làm nũng, chơi đóng vai siêu anh hùng với chúng nó, xong đứng lên thanh xà sắt tạo dáng biến hình nhưng bị trượt ngã, lệch cả gót chân nữa."

"Á..."

"Nhưng rồi vẫn chưa chừa, lần sau em lại tập hợp mấy đứa nhóc mẫu giáo xem mình biểu diễn ở công viên, sơ ý ngã lộn ngược từ cầu trượt xuống, chấn thương bừa cả đầu..."

"Không phải là em tập hợp chúng nó! Tự nhiên cả lũ cứ bầu lại nhìn em, mắt long lanh ấy chứ..."

Tôi vừa thanh minh vừa đỏ ửng mặt mày. Hitomi ơi, sao toàn lời mấy chuyện xấu hổ ra mà kể thế hả!

Thầy lại nói tiếp, khóe miệng dường như đã dịu dàng hơn.

"Vì đã được nghe bao nhiêu chiến tích của em như thế, nên lần đầu gặp Hinosaka tôi đã nghĩ: 'Ồ, là-cô-bé-này-đây-sao...'"

Đúng là lần đầu gặp nhau ở nhà Hitomi, thầy cứ nhìn tôi cười toe toét. Lần đó tôi đã tưởng nhầm thầy là một ông chú... nhầm, một người anh thân thiện, vui vẻ. Giờ mới biết hóa ra hồi ấy không phải thầy cười toe toét, mà là nham nhở, đang cố kìm nén để không cười phá lên trước mặt tôi mà thôi.

Thầy nhẹ nhàng nói với cái thân tôi, đang không biết kiếm đâu ra lỗ mà chui xuống cho đỡ ngứa.

"Tôi ghen tị với em lắm đó. Với tính cách bộc trực, dễ dàng cởi mở với mọi người của em."

"Dạ?"

"Tôi thật sự rất, rất ghen tị... với ánh sáng chói lòa ấy."

"Tôi không thể yêu bất cứ ai cả... Không thể nào yêu, dù chỉ một người."

Nhớ đến những lời thầy đã nói, lồng ngực tôi đột ngột lạnh ngắt. Không thể yêu bất cứ ai ư - tại sao thầy có thể nói một điều buồn thảm ngần đó, bằng ánh mắt trầm tĩnh đến như vậy?

"Không lẽ... thầy ghét con người sao?"

"Ừ."

Thầy lại lặng lẽ trả lời.

"Nếu như hỏi rằng tôi thích con người hay loài khỉ hơn, thì tôi sẽ trả lời là khỉ. So với sinh sống giữa loài người thì tôi muốn sống trong rừng, cùng với bầy khỉ hơn... Từ ngày xưa tôi đã nghĩ vậy rồi."

"Như vậy... chẳng phải sẽ cô đơn lắm sao?"

"Sao lại cô đơn?"

Bị thầy hỏi lại giọng thân nhiên, tôi cứng họng.

"T-thì bởi vì, khỉ đâu có biết nói tiếng người."

"Vậy tức là nếu hiểu tiếng nói của nhau, thì sẽ bớt cô đơn hơn ư?"

Thầy thì thâm, đôi mắt trong xanh như nước.

"Cho dù có trao đổi bao nhiêu ngôn từ, thì cũng không thể trở thành một... Có chăng chỉ là nhắc nhở cho nhau nhớ, rằng chúng ta mãi mãi khác biệt mà thôi..."

Con người rốt cuộc vẫn là giống loài cô độc. Mãi mãi không thể hiểu được nhau.

Cho dù có giả vờ đồng cảm, cho dù có giả vờ thấu hiểu, thì rốt cuộc tất cả cũng chỉ sống vì cái tôi cá nhân mà thôi..."

Một nỗi đau thầm lặng khẽ rung động trong đôi mắt ấy. Giọng thầy vừa yếu ớt vừa mong manh.

"Vậy nên là đối với tôi, ở giữa con người cô đơn lắm... thật sự cô đơn."

Lòng ngực tôi như bị bóp nghẹt.

"N-nhưng em nghĩ rằng... cũng có những người hiểu được nhau chứ. Những người chỉ cần ở cùng nhau là đã thấy hạnh phúc hơn tất cả."

"Có lẽ vậy thật nhỉ..."

Thầy cúi mặt xuống, rồi làm bộ lấy ngón tay chỉnh lại cặp kính.

"Chắc hẳn... cũng có những con người như thế."

Giọng thầy hơi run rẩy một chút. Dường như tinh thần của thầy đang lung lay. Đôi gò má trên gương mặt cúi gằm cứng đờ lại mất tự nhiên.

"Chắc hẳn tuyết sẽ rơi với những con người xinh đẹp, có được niềm tin từ trái tim như thế... Nhưng tuyết chưa bao giờ rơi với tôi. Vì vậy nên

tôi đã ngăn không cho tuyết rơi, không cho nó đến với người-không-phải-là-tôi..."

Cảm thấy hơi thở của thầy đang ngày một gấp gáp dần, tôi cũng nín thở khi nghe đến chữ tuyết. Hitomi có nhắc đến "tuyết nhuộm màu đỏ thắm", "Tớ sẽ không bao giờ tha thứ!" - cùng với đôi mắt đỏ rực như lửa, toàn thân tràn đầy một nỗi căm ghét đau đến nhức nhối.

"Tôi đã ưu tiên cái tôi của mình trên tất cả. Tôi có được cũng là vì cái tôi, vứt bỏ cũng là vì cái tôi."

"Thầy ơi, tuyết là g~..."

Tôi giật mình. Thầy đang ôm ngực, đầu gối buông thông gục xuống sàn nhà. Những giọt mồ hôi lã chã rơi trên trán! Còn da thầy thì trắng toát như tờ giấy!

"Thầy ơi! Thầy làm sao vậy ạ?"

"Khục,.. T-tôi không sao... Thình thoảng... khục khục... cơ thể tôi lại trực trực thế này. Quen rồi là ổn ngay thôi. Thuốc... ở trong túi áo ấy."

"Thuốc ạ?"

Giọng thầy khản đặc làm tôi không nghe rõ. Nhưng tôi cũng lập tức thọc tay vào trong túi áo khoác thầy. Những ngón tay chạm phải một thứ vừa lạnh vừa cứng ngắt.

Thấy rồi!

Tôi lấy lọ thuốc ra và mở nắp, đưa lên miệng thầy. Hình như tôi hơi mạnh tay quá, gần như là nhét cả lọ thuốc vào miệng thầy bắt uống. Cặp kính tuột ra rơi xuống sàn nhà, còn thầy vẫn nhắm nghiền mắt khổ sở, cái cổ họng gầy guộc, nhấp nhô lên xuống.

"Để em gọi xe cứu thương ạ!"

Vừa lấy điện thoại ra định bấm số, bàn tay ướt đẫm mồ hôi ấy đã tóm lấy cổ tay tôi.

"Tôi... ổn rồi."

"Nhưng mà..."

"Thật sự không vấn đề gì đâu."

Sắc mặt thầy vẫn tương đối không ổn. Nhưng dường như thầy không muốn tôi gọi người đến giúp.

"Nếu làm to chuyện lên tôi sẽ không được ở lại trường nữa mất. Ít nhất là bây giờ, tôi vẫn chưa thể bỏ trường được."

Những ngón tay tóm lấy cổ tay tôi lạnh như băng. Chút sức lực cuối cùng dồn cả vào đầu ngón tay gầy gò ấy. "Chưa thể bỏ trường được" nghĩa là sao? Thầy đang muốn làm gì ở ngôi trường này?

Rốt cuộc bị nỗ lực của thầy áp đảo, tôi cũng không bấm số được nữa.

"Cảm ơn em nhiều lắm. Có Hinosaoka ở đây nên tôi không sao rồi."

Thầy nhặt cặp kính rơi trên sàn và đeo lại lên mắt.

"Thầy không sao thật chứ ạ?"

Để trấn an sự lo lắng vẫn còn lại trong tôi, thầy cố mỉm cười lặng lẽ.

"Ừ. Tôi đã bảo rồi còn gì? Tôi đã quen với những trục trặc của cơ thể này rồi. Chỉ là vừa rồi đột ngột quá, nên tôi mới lỡ để em thấy mình thảm hại thế này. Bây giờ tôi về nhà nghỉ đây."

"Như vậy sẽ tốt hơn đấy ạ! À ừm, chính xác thầy thấy mệt ở đâu ạ?"

"Bị một tí ở tim thôi."

"Bệnh tim ạ!?"

Nhìn thấy tôi trợn mắt kinh ngạc,

"Cũng chẳng có gì to tát đâu, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống thường ngày, miễn là đừng làm việc quá sức thì cũng không tự nhiên ngừng đập được. Nên em đừng hoảng hốt đến thế."

Thầy dịu dàng giải thích.

"E-em xin lỗi. Nhưng mà, ừm... thật sự em vẫn lo lắng, nên để em đi cùng thầy!"

Mặc cho thầy liên tục thoái thác - "Tôi có phải là tiểu thư đau yếu đâu", tôi vẫn quyết không đồng ý, phản pháo rằng "Nếu giữa đường thầy lại có chuyện gì thì nguy lắm ạ!". Bởi vì nhìn cái tình cảnh như thế trước mắt thì ai mà không lo được cơ chứ.

"Thầy đúng là một ông chú đau yếu đấy ạ, nên hãy nghe lời em nói đi. Không là em gọi xe cấp cứu bây giờ."

Vừa thấy tôi lôi điện thoại ra "đe dọa", thầy đành cười khổ sở "Thôi, tôi chịu Hinosaka rồi..."

"Này, Hinosaka, em có biết tại sao hồi thi lên trung học Hitomi đỗ vào trường tư, nhưng lại chọn vào trường công không?"

Vào cái lúc khuôn mặt vẫn khổ sở nhể nhại mồ hôi mà tự nhiên thầy lại đi hỏi một câu như thế làm tôi tròn mắt ngạc nhiên.

"Bạn ấy bảo là tại học trường công sẽ gần nhà hơn ạ. "Mất đến tận tiếng rưỡi để đi học, vợ vẫn lắm", em nhớ cũng gần gần như thế."

"Hitomi từ bỏ một ngôi trường danh tiếng như thế... không phải chỉ vì vậy thôi đâu."

"Dạ?"

"Khi nào Hinosaka cứ hỏi thử em ấy, là sẽ biết ngay mà."

Thầy nói vậy rồi cười bí ẩn.

Thầy sống ở một ngôi nhà cho thuê cũ kỹ. Tổng cộng ngôi nhà có hai tầng, mỗi tầng ba phòng, trước cửa căn phòng hướng Đông Nam tầng hai có treo tấm bảng tên ghi "Oshinari". Dáng vẻ trầm mặc của nó giữa bốn bề tranh tối tranh sáng thật sự rất hợp với thầy.

"Căn phòng này thông thoáng quá thầy nhỉ."

"Đặc quyền của chủ nhà mà."

"Thầy là chủ ngôi nhà này sao?"

"Là do cha mẹ tôi để lại khi mất đi. Ngôi nhà chôn rau cắt rốn ở quê thì đã bán đi từ lâu lắm rồi... Không khí nơi này rất thoải mái, nên tôi đã sống ở đây suốt từ thời còn đi học. Nhưng cũng sắp đến lúc rồi... Sắp đến lúc tôi phải ra đi."

"Thầy sẽ chuyển nhà ạ?"

"... Dự định là thế."

Bên trong phòng rộng hơn tôi nghĩ, và lại rất ngăn nắp, không có lấy một món đồ thừa. Đây đó trong phòng là những chồng sách chất lên cao ngất, từng núi, từng núi.

Bất chợt, tôi để ý đến chiếc bàn đọc sách cạnh cửa sổ. Trên bàn là không biết bao nhiêu vỏ phong bì trắng đã bóc ra, và tôi nín thở. Cái phong

bì đó! Đúng là cái tôi thấy ở trường đại học! Quanh đồng phong bì là mấy món đồ trang sức màu bạc vung vãi.

Khuyên tai à?

Lồng ngực tôi đột nhiên đau nhói.

"Em làm sao thế?"

"T-thầy ơi, mấy cái khuyên tai này... là của thầy ạ?"

Tôi hỏi, cố gắng giữ giọng mình bình thường nhất có thể. Trong đầu tôi, ký ức về những chiếc khuyên tai Kai bao giờ cũng đeo, và lần thầy Oshinari bị gọi lên trường vì chúng cứ xoay vòng vòng.

"Mấy cái đó... Là quà tặng."

Thầy khẽ thì thầm, bóng đen lại bao phủ trong đôi mắt.

"Là con trai tặng hả thầy!? À không, có là con gái tặng thì cũng chẳng sao đâu..."

"Là con trai đó. Tôi có cậu nhóc họ hàng mê làm đồ trang sức, nên cứ hay gửi cho tôi."

"V... vậy hả thầy."

"Dù thiết kế nhìn chả hợp với ông chú già này tí nào nhỉ."

"Haha, công nhận ạ. À không, ý em không phải thầy là ông chú..."

Tôi luống cuống, "À ừm, em mượn nhà vệ sinh một tí" rồi lập tức đánh trống lảng.

"Ngay cạnh cửa ra vào ấy."

"Em cảm ơn thầy."

Cậu nhóc họ hàng... Là cậu con trai thầy ôm trong sân trường sao? Vậy là thầy còn có những người thân khác ngoài Kai? Và cậu họ hàng ấy đã cho khuyên tai tự làm vào phong bì và gửi cho thầy?

Vừa đau đầu với một đống câu hỏi vừa mở cửa phòng tắm, tôi thấy ngay bồn rửa mặt.

Ờ kìa...?

Cảm thấy có gì đó không đúng, tôi đưa mặt lại gần xem xét. Là gì nhỉ? Cảm giác như có thứ gì đó đáng lẽ phải ở đây, nhưng bị thiếu... Đang mò mẫm sờ tay lên bức tường, tôi chợt nhận ra.

Thôi đúng rồi! Không có gương soi! Phía bên trên vòi nước chỉ là một bức tường màu trắng bóng loáng. Và hơn nữa, khi nhìn kỹ, tôi thấy trên tường có bốn lỗ thủng. Thử dùng ngón tay ước lượng khoảng cách giữa chúng, tôi phát hiện chúng khớp với bốn góc của một cái gương. Như thế có nghĩa là hồi trước vốn ở đây đã từng lắp gương rồi.

"Thầy ơi, gương trong nhà tắm vỡ mất rồi ạ?"

Tôi ngoái về phía phòng khách cất tiếng hỏi.

"Là tôi tháo ra đấy", và thầy đáp lại, đôi mắt cứ u ám làm sao.

"Ờ? Sao vậy ạ?"

"Bởi vì không cần dùng đến."

"Ờ? Ờ? Vậy chứ lúc sấy tóc, cạo râu hay lấy rì mắt, không có gương thì thầy làm sao được ạ?"

"Tôi quen rồi. Còn hơn phải nhìn thấy bản mặt này mỗi sáng."

Nét mặt của thầy đăm đăm khó chịu. Biểu cảm ấy thể hiện sự căm ghét...
Thầy ghét khuôn mặt của chính mình sao?

"Nhưng em thấy thầy cũng điển trai mà, vừa trí thức vừa dịu dàng."

Nghe tôi nói, thầy hơi nheo nheo mắt, "Em nói vậy tôi vui lắm." rồi mang trà xanh và bánh donut ra mời tôi.

"Em cũng được thử món donut này lúc ở phòng nghiên cứu rồi. Không bị ngọt quá, hẳn là tốt cho sức khỏe lắm thầy nhỉ. Thầy làm thêm cả ở hiệu bánh nữa hả thầy?"

Thầy vừa rót nước trà róc rách vào chén nhỏ, vừa thì thầm trả lời.

"Ừ. Tại tôi tiêu nhiều tiền vào sách vở quá."

"Nhưng mà, sức khỏe thầy không tốt mà lại ôm đồm cả đồng việc như thế, có ổn không đấy ạ?"

Nghe tôi nói, thầy lặng lẽ mỉm cười, "Chính tôi là người hiểu rõ thân thể mình nhất mà. Không vấn đề gì đâu."

Tin được không đây... Chính những người cứ luôn mồm bảo "Không sao đâu" mới hay làm những chuyện ngốc nghếch nhất, nên tôi lo lắm. Ngồi uống trà đối diện với thầy trong căn phòng yên tĩnh ít đồ đạc, tôi lại nhớ đến vị Tiên sinh trong Nỗi lòng.

"Tiên sinh lúc nào cũng trầm lặng. Lại có khi trầm lặng đến u sầu."

"Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy Tiên sinh có một điểm gì đó rất lạ lùng, khiến cho người ta khó mà có thể tiếp cận được. Nhưng chính vì vậy mà mong muốn được đến gần Tiên sinh của tôi càng lúc lại càng day dứt hơn, âm ỉ mà mãnh liệt."

Thầy Oshinari cũng trầm lặng quá đỗi... Huyền bí đến mức khiến cho tôi buộc phải ngăm nhìn. Bởi vì một nỗi lo không tên, rằng nếu không tập trung lắng nghe và quan sát, thì tôi sẽ bỏ lỡ một chi tiết chết người nào đó mất thôi. Thế mà hồi kể chuyện về con bonobono lúc bọn tôi còn nhỏ, ít nhiều trông thầy cũng trẻ trung và sáng sủa hơn bây giờ...

Chính vì vậy nên dù đã xử lý xong cái donut ít ngọt và uống hết sạch cốc trà nóng, tôi vẫn thấy chưa an tâm ra về, bèn nói.

"À đúng rồi, thầy để em làm bữa tối cho."

"Thôi không cần đến mức đó đâu, em Hinosaka."

"Phải chứ ạ, bởi vì em là ủy viên thư viện tạm thời, là trợ lý của thầy mà!"

Tôi tươi tỉnh khẳng định và đi về phía bếp.

Người bị bệnh tim thì nên nấu món gì nhỉ...? Nếu như là bị cảm lạnh thì người ta thường nấu cháo, nhưng mà... Mở tủ lạnh ra, tôi thấy bên trong có cả trứng, rau và mơ muối nữa. Thế này thì đúng là nên nấu cháo thật, chuẩn rồi.

Đang vo gạo bằng chiếc nồi đất vừa lấy ra, tôi chợt nhận thấy đằng sau mình yên ắng đến lạ thường, bèn ngoảnh lại xem xét. Tôi vẫn thấy một đầu của cái đệm lót ngò. Chắc hẳn thầy vẫn đang ở đó thôi. Nhưng ngôi nhà này thật sự tĩnh lặng quá mức, đến mức không cảm nhận được là có người đang sống. Nếu như là nhà thuê thì phải có tiếng động từ hàng xóm, hay là từ tầng dưới vọng lên chứ. Thế nhưng tôi chẳng nghe thấy gì cả. Cứ như thể tất cả mọi âm thanh đã bị hút vào một bức tường cát màu trắng đơn điệu, chỉ còn duy nhất sự yên lặng tồn tại trong căn phòng.

Thầy nói rằng mình đã sống ở đây từ hồi còn đi học. Nếu vậy thì hẳn Kai cũng đã sống ở đây cùng thầy.

Và cậu ấy đã đâm dao vào ngực mình và chết cũng ở đâu đó trong...

Vừa tưởng tượng đến đây, tôi chợt lạnh toát cả sống lưng.

Nhưng không sao, tôi vốn mê phim kinh dị mà, cũng quen với mấy vụ này rồi. Và lại, nếu như hồn ma của Kai đang thật sự ở trong căn nhà này thật thì tôi lại muốn gặp cậu ấy. Tôi muốn hỏi lý do vì sao cậu ấy đã hứa sẽ đi xem phim dịp Giáng sinh với Hitomi, mà lại tự sát ngay trước ngày hẹn.

Tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội Kai!

Tôi nhớ đến đôi mắt rực lửa của Hitomi khi thét lên như vậy. Đôi vai gầy gò ấy đã run rẩy, bởi vì đáng lẽ Kai đã không phải chết. Rốt cuộc tại sao Hitomi lại căm ghét đến như thế, bực tức đến như thế, và phải làm thế nào thì cậu ấy mới được chữa lành? Tôi muốn hỏi Kai tất cả những điều ấy.

Không biết có phải vì đang mãi suy nghĩ quá không... Nhưng khi có tiếng nấp cửa ra vào xoay lạch cạch... tôi lại nghĩ rằng linh hồn của Kai đã nghe thấy mình nói, và đang tìm đến để trả lời. Tôi giật mình trong một khoảnh khắc, sau đó chạy thật nhanh đến trước cửa, vẫn nắm chặt con dao bấp trong tay.

Tôi chưa kịp chạm tay vào, cánh cửa đã kéo kẹt mở ra.

Kai ời...!

"Á!!!"

Đột nhiên có tiếng thét ré lên. Người đang đứng bên ngoài cửa không phải là Kai, mà là một chị gái khoác chiếc áo choàng màu mè, quàng cái khăn lông thú trên cổ. Mắt người đó tô chì và nhũ lấp lánh, mi mắt uốn cong dài miên man, còn đôi lông mày vốn đã hơi vênh bây giờ lại càng xếch ngược hơn nữa, trợn trừng lên nhìn tôi.

"Tự nhiên chĩa dao vào người ta, mày tính làm gì hả? Mà lại còn cái gì đây? Sao nhìn mày như nữ sinh trung học thế?"

Tôi còn chưa kịp đáp Không, em học cấp ba rồi... thì người phụ nữ đó đã được thể cướp luôn lời, chẳng cho ai cơ hội mở miệng cả.

"Aaaaaa, thật! Hết nói nổi! Cái thằng khờ đần nữa! Sao lại Lolicon đến mức này hả!? Sao lại dắt một con bé ngực lép, chắc năm ngoái vừa học hết tiểu học thế này vào phòng! Chỉ biết lấy cái bản mặt già đanh già đụt ấy đi lừa người thôi! Đã bắt người ta chờ đợi bấy nhiêu năm, giờ lại định tay trong tay bỏ trốn với con bé cấp hai óc rỗng này hay sao? Đồ tồiiii!"

"À ừm... hình như chị hiểu lầm nặng quá rồi, bộ đồng phục này không phải của trường cấp hai mà là cấp ba, và em cũng không có ý định bỏ trốn cùng thầy ạ."

Tôi vừa hạ mũi dao xuống định thanh minh thì, "Á à, lại còn bắt học sinh cấp hai giả mặc đồ cấp ba nữa cơ à? Dù có đổi quần áo đi chẳng nữa, động vào gái dưới mười bốn là vẫn đi tù cả thôi nhá!"

"Chị ơi, thực ra em mười sáu rồi..."

Chị ta bỏ ngoài tai mọi lời tôi nói.

"Em ơi, thằng Ryosuke vốn là tay Lolicon có hạng. Đến cả em cũng chỉ một hai năm nữa là nó sẽ phát chán, rồi đá đít ngay thôi. Thằng Ryosuke nhé, đêm nào ngủ cũng ôm với vuốt ve cái đồ gài tóc cũ mềm hình con mực, biến thái đến thế cơ mà. Nó là cái thứ rác rưởi không đáng sống! Là phường lừa đảo! Nó là thằng tội phạm!"

"Chị ơi!"

Thấy tôi lên giọng, người phụ nữ đó dừng lời.

"Cái gì hả! Mà có gì phản đối sao!"

"Có ạ."

"Hả?"

"Cho dù một người có là kẻ biến thái, quân lừa đảo hay tội phạm đi chăng nữa, thì nói họ 'không đáng sống' vẫn là quá lời. Hơn nữa, thầy có phải là biến thái, lừa đảo hay tội phạm hay không, em tự biết."

Người phụ nữ đó run lên vì giận dữ.

"Con chuột ăn vụng này, mà cũng mồm mép phết nhỉ!"

"Thường người ta nói là 'mèo ăn vụng' chứ?"

"Loài mèo vừa cao quý vừa dễ thương thế cơ mà! Nên là tao đây thích mèo lắm. Cái thứ con nít lép xẹp đầu óc rỗng tuếch như mày, chỉ đáng làm chuột hay hamster là cùng thôi!"

Thật quá đáng... Lần đầu tiên có người gọi tôi là "chuột ăn vụng". Tôi ngẩn người ra, bỗng từ đằng sau có tiếng thầy vang lên.

"Xin lỗi nhé Tamako. Hôm nay sức khỏe của tôi không tốt nên phiền em có thể về được không? Còn về chuyện mà Tamako đang bất mãn, thì hôm khác tôi hứa sẽ bàn bạc sau."

Người phụ nữ thầy gọi là "Tamako" đó không có vẻ gì là chấp thuận cả, mặt chị ta dăm dăm lườm thầy đầy vẻ khó chịu.

"Tôi xin em đấy, Tamako."

Thầy vừa mới lặng lẽ cúi đầu...

"Ai thèm nói chuyện gì với mày hả! Mày cứ vào rừng nhiệt đới mà đuổi theo đít khi cả đời đi! Rồi kết hôn với khi luôn đi, thẳng ngu ạ!"

Chị ta đá cửa đánh "rầm" bằng đôi giày da màu đỏ bóng lộn, rồi bỏ về mất. Mùi nước hoa hồng nồng nặc vẫn còn vương vấn nơi cánh cửa.

"Vừa rồi là ai thế hả thầy?"

"Là vợ hứa hôn của tôi."

Thầy nói với vẻ lạnh nhạt.

"Vợ hứa hôn!"

Tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên, vì trước giờ tôi mới chỉ từng gặp khái niệm này trong tiểu thuyết. À, nhưng mà đúng là mấy chị đồng nghiệp của thầy có kể là ở quê, thầy đã có hôn thê rồi...

"Tamako vốn là ở bên họ cha tôi, khi cha mẹ tôi mất đi bác tôi đã hứa gả chúng tôi cho nhau."

"Ba mẹ thầy mất từ bao giờ ạ?"

"Khi tôi còn học lớp Mười. Họ cùng mất trong một tai nạn ô tô."

"Vậy tức là thầy đã có hôn ước với chị gái kia, khi mới đang học cấp ba sao!?"

"Đúng là thế."

... Tôi không tài nào hình dung ra nổi.

"Nhưng tôi không muốn kết hôn với Tamako. Thực ra từ trước đến giờ cô ta đã có bao nhiêu người bạn trai rồi, nhưng mỗi khi chuyện tình cảm

với họ không suôn sẻ là lại lôi hôn ước của chúng tôi lên. Cô ta bảo đã chờ đợi quá lâu rồi, nên muốn giải quyết luôn cho xong..."

"Ôi... Vậy thì cũng khó xử lắm thầy nhỉ?"

"Nếu như cô ta chịu bỏ cuộc thì có phải tốt cho tôi hơn không... Nhưng Tamako cũng bằng tuổi tôi, qua năm sau là quá lứa lỡ thì rồi, hẳn bên đó cũng không thoải mái hơn chút nào. Chắc là cô ta sẽ lại tới cho xem... Con người đó đâu có biết chịu thua là gì."

Thầy nói lầm bầm về khó xử. Còn tôi quyết định hỏi một điều mà vẫn không dám chắc là có nên hỏi hay không.

"Thầy là Lolicon thật ạ?"

"Hả!?"

Thầy giật bản mình, cặp kính trượt xuống sống mũi.

"À không, ý em là..."

"Mấy cái như là 'quân lừa đảo' hay 'tội phạm' thì em hiểu được chỉ là lời lăng mạ ác ý thôi, nhưng mà đến Lolicon thì... biết nói sao nhỉ. Cô ta bảo thầy đêm nào cũng ôm món đồ cài tóc hình con mực ngủ, còn liếm láp nó nữa, em thấy hơi cụ thể quá..."

"Tôi không có liếm láp nó!"

Thầy thét lên một tiếng, rồi lóng ngóng chỉnh lại cặp kính và quay đi, mặt đỏ lên vì giận dữ.

"Nhưng mà... Quả thật tôi có sở hữu một món cài tóc như thế..."

"Thế tức là thầy có thật ạ!? Nó hình con mực ạ!? Còn là loại trẻ con hay đeo nữa!?"

"... Là kỷ vật của em gái tôi."

"A..."

Thầy ngẩng mặt lên u ám rồi đi sang phòng bên, mở ngăn trên cùng tủ để đồ và lấy ra một thứ gì đó. Rồi thầy quay lại và đưa nó cho tôi xem.

Thứ đang ở trong lòng bàn tay tương đối trắng trẻo và đẹp so với tay đàn ông ấy, là một cái cặp tóc hình con mực bọc trong miếng lụa màu xanh nhạt. Trên con mực có nạm mấy viên đá màu bảy sắc cầu vồng, và ở đuôi nó là một cái then để giữ cho tóc không tuột ra. Đúng là con gái lớn mà đeo cái này thì nhí nhảnh quá mức thật, kiểu gì cũng bị người ta chê cười. Nhưng nếu cho trẻ con đeo thì hẳn là sẽ đáng yêu lắm.

Cùng với cái kẹp tóc, thầy còn cho tôi xem ảnh của em gái mình. Trong bức ảnh một cô bé mặc đồng phục trường mẫu giáo đang nắm tay thầy mặc bộ đồng phục cấp ba, nở nụ cười vui vẻ. Mái tóc cô bé màu hạt dẻ ngắn đến gần ngang vai, vừa suôn mượt vừa mềm mại. Từ hồi ấy thầy đã đeo kính rồi nhưng vẫn còn trẻ hơn bây giờ và ra dáng trí thức, khóe miệng giãn ra hơi mỉm cười. Đó không phải là nụ cười lạnh lẽo thoáng buồn bã tôi vẫn thường hay nhìn thấy, mà là một nụ cười thật sự, thỏa mãn và hạnh phúc.

"Em gái thầy đáng yêu thật đấy ạ. Năm nay em ấy bao tuổi rồi?..."

Đang hỏi dò câu tôi đã thấy lòng ngực mình lạnh toát. Hồi nãy thầy vừa bảo đây là kỷ vật của em gái mình. Nếu như vậy thì em ấy đã...

"Xin lỗi, em lại nói chuyện không đâu nữa rồi."

Nhìn tôi tiu nghỉu, thầy nhẹ nhàng lắc đầu, rồi cười buồn bã.

"Không sao đâu. Đây là ảnh hồi em gái tôi bốn tuổi. Bức ảnh này chụp ngay trước khi cha mẹ tôi mất, rồi năm sau thì nó cũng..."

Nói nửa chừng mắt thầy sụp xuống vì đau thương, mặt cúi gằm. Nhìn thầy nghiêng rặng, hai vai run lên nhè nhẹ, tôi có thể cảm nhận được nỗi đau mất đi người em gái ấy phải khủng khiếp đến mức nào.

Nhưng tại sao mới có năm tuổi mà em ấy đã ra đi? Là vì bệnh à? Hay là do tai nạn?

Dù lý do có là gì chẳng nữa, thì nỗi đau của người ở lại cũng không thay đổi.

"Cái kẹp tóc này... hẳn là thứ rất quan trọng với thầy."

"Ừ."

Thầy nhìn xuống chiếc kẹp tóc trong tay mình, rồi nhìn xa xăm.

"Mỗi lần ngắm nhìn nó... tôi lại nhìn thấy hình bóng của em gái. Nó đang đeo kẹp tóc sau đầu, hát lên bằng cái giọng trong trẻo ấy... Những lọn tóc cứ mượt mà tung bay, và nó cười phá lên vui sướng, hoan hỉ biết mấy..."

Trong mắt thầy tôi có thể thấy một tình yêu tỏa sáng ấm áp, dần dần lan rộng ra như cầu vồng sau mưa. Ôi, khuôn mặt thầy bây giờ mới hiện từ làm sao. Chắc hẳn thầy đang nhớ về ngày xưa. Tôi lại nhớ trước kia thầy có nói, thầy coi Hitomi như là em gái của mình. Có khi thầy đã nhìn thấy hình ảnh đứa em đã mất của mình trong cậu ấy. Nếu như vậy thì tôi lại càng chắc chắn hơn, rằng thầy không thể làm gì khiến Hitomi tổn thương được.

Nhưng rồi nhớ lại những lời của Hitomi - rằng cậu ấy sẽ "không bao giờ tha thứ" - một nỗi đau sắc lẹm lại râm ran trong lồng ngực tôi, cảm xúc bẽ bàng ấy làm tôi thấy khó thở. Tại sao tôi cảm thấy rằng Hitomi căm ghét thầy đến như vậy? Giữa cậu ấy, thầy và Kai, rốt cuộc đã có bi kịch gì xảy ra? Nhìn xuống con mực trong lòng bàn tay mình, biểu cảm của thầy càng lúc càng u ám.

Thầy hơi nắm chặt con mực ấy trong tay như muốn giữ lại thứ gì đó rất quan trọng, rồi lại gói nó vào trong miếng lụa màu xanh nhạt và trả về chỗ cũ.

Vì muốn đánh đuổi đi bầu không khí buồn bã như những mũi kim râm ran trên da thịt tôi lại đứng lên, cố ra vẻ tươi tỉnh.

"Nãy em vẫn đang nấu ăn dở, giờ em đi làm nốt nhé thầy. Thực đơn hôm nay là món 'cháo đặc biệt' đó."

Rốt cuộc vì mãi suy nghĩ nhiều chuyện, mà món "cháo đặc biệt" của tôi thất bại thảm hại. Sau một hồi bằm chặt tất tần tật mọi nguyên liệu tìm được trong tủ lạnh vào nồi, bao gồm trứng, rau củ và thịt muối, cuối cùng nó đã biến tướng thành một thứ lẫu thập cẩm quái dị, nhìn còn chẳng thấy gạo đâu nữa.

"Bình thường em nấu cháo ngon lắm cơ mà... Chỉ tại cái tội tham quá."

"Nhìn cũng giàu dinh dưỡng đấy chứ."

Rốt cuộc thầy ăn hết món cháo thảm họa của tôi, không để thừa một chút nào.

"Cảm ơn em nhé, cháo ngon lắm."

"Không, chính em mới phải xin lỗi vì đã đem ra cái món khủng khiếp thế này ạ. Lần sau gặp em sẽ kể cho Hitomi, rằng thầy tuyệt vời đến thế nào."

"... Chẳng biết có thật vậy không?"

Mặt thầy lại tối sầm lại. Lần này thầy không chỉ nhíu mày, mà cả sắc mặt cũng tái xanh, tâm trạng không có vẻ gì là ổn cả. Đến giọng thầy cũng

trở nên thều thào, khó nhọc.

"Bởi vì, đối với Hitomi... tôi không phải... là thầy giáo tốt."

Khuôn mặt ấy... nửa như hối hận, nửa như tuyệt vọng, nhưng lại không có chút gì gay gắt, mà chỉ đơn giản âm ỉ một nỗi buồn lặng lẽ. Nhìn thầy, lồng ngực tôi cũng chợt lạnh ngắt theo, lời nói nghẹn lại trong cổ họng, chỉ còn lại một nỗi đau đến ghê người.

Thầy hướng đôi mắt ủ rũ về phía tôi, rồi hỏi bằng một biểu cảm dịu dàng đến đau khổ.

"Hitomi... dạo này ra sao rồi?"

Làm sao tôi có thể nói "Hình như bạn ấy định trả thù thầy đấy ạ" được, nên đành phải lấp liếm đi.

"Bạn ấy vẫn khỏe ạ. Hôm nào cũng làm cả hộp cơm trưa đầy ụ."

Nghe vậy thầy nheo mắt, miệng cười ấm áp.

"Vậy thì tốt rồi. Tôi muốn em ấy được hạnh phúc, hạnh phúc cả phần của Kai nữa."

Rốt cuộc giữa ba người họ đã xảy ra chuyện gì?

Thầy quan tâm đến Hitomi như thế, nhưng lại khổ sở nói rằng với Hitomi, mình không phải là người thầy tốt... Thật sự thì thầy đã gây ra chuyện gì? Đã phạm sai lầm gì mà phải hối hận đến như thế? Lồng ngực tôi đau thắt lại.

"Thầy nhớ giữ gìn sức khỏe nhé."

Tôi nói rồi rời khỏi căn hộ. Vừa bước đi gấp gáp trên con đường đêm lạnh buốt, tôi vừa nhớ đến vẻ đau buồn của thầy khi kể về em gái, về Kai

và Hitomi, và rồi lại buồn, một nỗi buồn không tên tuổi.

Thực ra thì cái lạnh cũng hơi giống nỗi buồn.

Khi nhận ra tôi đã thấy mình đang đứng dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn đường, một mình lẩm bẩm lời mà Tiên sinh đã nói với Tôi trong Nỗi lòng.

"... Tôi là một con người buồn bã, nhưng phải chăng anh cũng mang một nỗi buồn như tôi?"

Khi chúng tôi ở cùng nhau, tôi và anh gần như không nói với nhau một câu nào.

Những khi trở về nhà lúc đêm muộn, tôi thường thấy anh ngồi ôm đùi trong căn phòng không một ánh đèn, trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì.

Ánh trăng rọi vào qua cửa sổ chiếu sáng khuôn mặt trông nghiêng trắng bệch của anh, mới thật là thần bí và cô độc làm sao.

Chúng tôi không quyết định rõ ràng ai sẽ là người nấu ăn. Nhưng chẳng biết tự bao giờ, không ai bảo ai, cứ một người vào bếp còn người kia cứ im lặng ra bàn ngồi chờ đợi.

Cứ mỗi khi lặng lẽ ngồi đối diện nhau trên cùng một chiếc bàn, chỉ có tiếng đĩa gắp là âm thanh duy nhất, nhưng không một ai lấy đó làm khó chịu... Tôi lại cảm nhận được chúng tôi giống nhau đến thế nào.

Cả tôi và anh đều đã mất đi gia đình từ rất nhỏ, và từ đó không còn tin tưởng ai khác.

Con người thật xấu xí. Con người bị cái tôi thuần khiết thống trị, rồi lại phản bội người khác vì dục vọng của riêng mình.

Vì vậy nên tôi đã không còn kỳ vọng gì từ bất kỳ ai, bất cứ thứ gì trên cõi đời này nữa.

Cứ như thể đang sống cùng với chính mình trong gương... Tôi và anh, chúng tôi chính là hai bản thể, của cùng một con người trên thế gian này.

Cho đến khi tôi gặp em.

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Nổi lòng giống như một cái donut không có chút vị ngọt nào... Một hương vị vô cùng cô đơn. Mấu chốt chính là cái lỗ trống không ở giữa này ạ. Càng ăn càng nhai vành biên của cái lỗ ấy càng mất đi, rốt cuộc chỉ còn lại một hố sâu thăm thẳm và mênh mông, khiến người ta phải thảng thốt..."

Sau giờ học.

Tôi lại ngồi ôm đùi trên chiếc ghế tựa, gối cằm lên đùi và đắm chiêu suy nghĩ.

"Thầy Oshinari hình như không chỉ thích Boys' Love... mà còn bị Lolicon và cuồng em gái nữa anh ạ..."

Nghe thấy lời tuyên bố của tôi sau khi tiu nghỉu mở cửa phòng, hai mắt anh Konoha trợn tròn.

"Hi-Hinosaka, cô đừng có tự tiện suy diễn về thầy thế chứ... Với lại, mấy cái bánh donut này là sao? Cô tự làm đấy à?"

Anh Konoha vừa nhìn mấy cái donut nằm gọn trong giấy ăn vừa hỏi.

"Hôm qua em đến nhà thầy chơi được cho ạ. Hình như là đồ bán không hết ở hiệu bánh chỗ thầy làm thêm. Anh Konoha cũng ăn thử đi."

"A-anh cảm ơn..."

Anh Konoha ngồi ghế đối diện tôi, hơi lúng túng cầm cái bánh lên nhấm nháp.

"... Không ngọt lắm nhỉ."

"Vâng, vị y như Souseki ấy."

"Cái vị này... Anh đã từng ăn ở nhà rồi... Hơi giống donut mà mẹ anh hay làm."

Anh Konoha vừa ăn vừa lẩm bẫm.

"Nếu anh thích thì cứ ăn thêm đi."

Đoạn tôi nói tiếp, tâm trạng vẫn ủ dột như thế.

"Hôm qua thầy đã kể cho em nghe rất nhiều chuyện."

Về lũ khi, về đứa em gái của thầy, về chị vợ hứa hôn kia tự nhiên đến làm ầm ĩ, về những chiếc khuyên tai vung vãi trên bàn đọc sách... Tôi kể hết tất tạt mọi điều đã mắt thấy tai nghe, đã cảm nhận bằng trái tim cho anh Konoha.

Hôm nay, thầy rời trường sớm hơn mọi khi.

Sáng nay trước khi giờ học bắt đầu, lúc tôi đến thư viện xem tình hình ra sao, sắc mặt thầy có vẻ đã đỡ đi nhiều rồi, nhưng sau giờ học tôi đến thì biết được thầy đã về vì có việc.

Miễn không phải vì sức khỏe kém thì không sao rồi, nhưng tôi vẫn lo lắng.

Nghe tôi kể đến nửa chừng anh Konoha đổi sắc mặt, nhìn anh dường như đang suy nghĩ mông lung lắm, anh nghe tôi nói tiếp và vẫn cầm cái donut trên tay. Được anh ấy lắng nghe thế này cũng giúp tôi bình tĩnh xem

xét lại cảm xúc của chính mình, tôi cố truyền tải bằng hết những gì mình đang suy nghĩ.

"... Em thấy thầy cứ buồn bã làm sao ấy. Nhưng em không cho rằng thầy là kiểu người sẵn sàng làm tổn thương người khác chỉ vì hoàn cảnh của bản thân mình."

Tôi nói vậy không phải vì đó chính là điều mà tôi mong muốn, mà bởi vì cả hôm qua được nghe thầy nói, được nhìn vào mắt thầy, tôi đã cảm nhận được thầy hối hận và đau khổ đến mức nào.

"Nỗi căm giận dành cho thầy mà Hitomi đang ấp ủ, thật sự có đúng đắn hay không? Em vẫn chưa thật sự hiểu về thầy, và cả Kai, nên chắc hình dung sẽ sai sót ít nhiều. Nhưng em không muốn phủ nhận những gì mà con tim mình cảm thấy."

Vẫn gối cằm lên đầu gối, tôi buồn bã thì thầm.

Tôi biết rõ mình cần phải làm gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn rối tinh rối mù, không tiến lên được. Chỉ biết càu nhàu với anh Konoha, tôi thật chẳng ra sao... Nhìn thấy tôi cứ ngày một ỉu xìu dần, ánh mắt anh Konoha chợt trở nên ấm áp như tia nắng mùa xuân.

Hả?

Sao kỳ vậy? Anh Konoha... đang cười.

Nhìn thấy tôi đang mông lung trong suy nghĩ, anh khẽ thì thầm, đôi mắt vừa trong trẻo vừa dịu dàng.

"... À, ra là vậy, là tâm trạng thế này sao."

Âm thanh nhẹ nhàng như hơi thở. Cứ như là nói một mình.

"Ừm, anh ơi..."

Trước sự luống cuống của tôi, nét mặt anh như hơi chút trêu chọc.

"Anh vừa mới nhận ra... được nhìn thấy đứa đàn em nhõng nhẽo của mình ngày một trưởng thành, là một điều sáng khoái đến thế nào."

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi thấy nụ cười tỏa nắng ấy. Cứ như thể khoe miệng anh Konoha đang nở hoa, chắc hẳn anh phải đang vui sướng lắm.

Ờ kìa? Mới đây thôi tôi còn đang cau mày, ủ dột, u ám đến như thế cơ mà... Biết nói sao nhỉ, trong lòng tôi giờ cực kỳ nhẹ nhõm, cứ như tầm nhìn của mình vừa được mở rộng.

Anh Konoha đặt tay cái "bộp" lên đầu tôi.

"Em cứ thử làm theo những gì mình nghĩ đi, Hinosaka. Chỉ cần Hinosaka chịu đối diện với đối phương, đặt mình vào vị thế của họ để suy nghĩ và tưởng tượng, thì chắc chắn sẽ tìm thấy được sự thật."

Bàn tay thật ấm áp. Nó đang truyền thêm sức mạnh cho tôi. Tôi vừa như hứng khởi, vừa như rạo rức,

"Vâng ạ."

Và trả lời anh như thế.

Nghĩ lại thì đây là lần đầu anh Konoha bảo tôi "cứ làm theo những gì mình nghĩ". Trước đây bao giờ cũng là "Đừng làm chuyện thừa thãi" hay là "Tôi xin đấy, cô cứ ngồi yên giùm tôi đi", kèm theo tiếng thở dài.

Nhận được "ấn tín" từ anh, tôi hùng dũng bước đi trên con đường đã xế chiều, hướng đến căn hộ của thầy. Nếu giả sử như tình hình sức khỏe của thầy không ổn, thì lần này tôi sẽ nấu món cháo trứng vừa ngon vừa đơn giản cho thầy. Và sẽ hỏi lại thầy một lần nữa về những chiếc khuyên tai, và

về cái phong bì. Cả về người con trai mà thầy đã ôm trong sân trường, tôi cũng sẽ hỏi không chút e ngại.

Ngoài trời đang mưa, gió lạnh đến cắt da cắt thịt. Bầu trời, những ngôi nhà và cả tôi đều bị bao trong một bầu không khí đặc quánh và xám xịt.

Tôi che chiếc ô màu ánh nắng mặt trời, bước đi lồm bồm trên con đường mưa và thở ra những làn khói trắng, đúng lúc ấy bỗng có một người phụ nữ sầm sập lao ra từ ngã rẽ - che chiếc ô họa tiết màu đỏ đen và đâm sầm vào tôi.

"Này, mắt mũi để đâu thế hả!"

"E-em xin lỗi! Ở kìa?"

"Hừ..."

Lông mày người đó xếch ngược lên. Vẫn là khuôn mặt dày đặc phấn son và cái áo khoác da đắt tiền - là chị Tamako, hôn thê của thầy Oshinari. Dường như cũng nhận ra tôi rồi, mắt chị ta quắc lên đáng sợ.

"À, mày là con chuột nhắt ăn vụng ở nhà Ryosuke hôm qua đây mà! Giờ sao đây, lại tính đến thăm ông xã của mày đấy hả? Uống công chị đây đã tận tình chỉ bảo cho, rằng thằng Ryosuke là Lolicon, đi theo nó chẳng có tương lai đâu, thế mà..."

"Em mới có mười sáu tuổi, học cấp ba thôi, nên chẳng có 'ông xã' gì ở đây đâu ạ. Em là bạn của Hitomi, trước học gia sư với thầy ấy..."

"Hitomi?"

Lông mày chị Tamako giật giật.

"Là cái con bé lác cắc trông cứ như búp bê, hay qua lại với Kai ấy hả?"

"Chị biết Hitomi ả?!"

Tôi vừa vội vã hỏi, mặt bà chị ấy đã nhăn như khi.

"Làm sao mà quên được cơ chứ, ngay lần đầu gặp nó đã kiếm chuyện với tao rồi mà. Hôm đó tao đến nhà Ryosuke thì gặp Kai với con nhóc Hitomi ấy, nó chẳng chào hỏi gì đã sẵn sõ xông tới quất vào mặt tao 'Kai sẽ mãi mãi được ở trong ngôi nhà này! Kể cả chị, hay có là ai chẳng nữa cũng không đuổi Kai đi được đâu! Bởi vì cậu ấy là gia đình mà!', rồi đóng sầm cửa lại."

Hitomi lại làm như vậy ư? Nhưng mà cũng giống tính cậu ấy thật. Tuy bình thường nhìn Hitomi lạnh lùng thế thôi, nhưng vì người quan trọng với mình thì cậu ấy vô cùng nhiệt thành.

"Đừng là tao có bảo thằng Kai là khi nào tao cưới Ryosuke thì nó sẽ phải ra đường, nhưng mà tự nhiên cái thái độ đấy là sao? Ý mình có tí sắc đẹp nên chẳng lẽ phép gì với người trên thế à?"

Chị Tamako hậm hực đến xì khói trên đầu. Đột nhiên tôi nhớ ra một điều.

"À đúng rồi. Em có một thông báo quan trọng. Thầy Oshinari không phải Lolicon đâu ả. Chiếc kẹp tóc hình con mực là kỷ vật của em gái thầy ấy."

Vừa nói xong tôi đã bị chị ta dí ngón tay vào sống mũi.

"Cái đó tao biết thừa. Tao chỉ dọa cho mày sợ chơi thôi."

Rồi chị Tamako quay ngoắt sang ngang rồi bước đi về phía trước. Những bước chân thoăn thoắt sải dài giẫm cả vào vũng nước mà đi, để lại tôi bần khoăn sao chị lại đi đôi giày cao gót đế nhỏ như thế vào ngày mưa trơn trượt này nhỉ. Tôi cũng chạy lên bên cạnh chị ta.

"Chị ơi, vì chị là hôn thê của thầy nên em mới hỏi... Thầy Oshinari với Kai... Có phải là một cặp không ạ?"

Chị ta trượt chân suýt ngã ngựa.

"M-Mày đang nói cái gì thế hả...?"

"Thì bởi vì hai người ấy có vẻ rất thân thiết với nhau, nên em nghĩ biết đâu cũng có chuyện như thế... Chỉ là giả thuyết thôi ạ."

"... Thân thiết á... nếu trong sáng vậy thì đã tốt."

Chị Tamako lại quay ngoắt đi. Không hiểu sao biểu cảm chị ta cứ gượng gạo mất tự nhiên, làm tôi thấy sờ sợ.

"Cái đó là... bệnh đấy. Kai lệ thuộc vào Ryosuke quá mức, còn Ryosuke cũng nhất nhất không dám nổi giận, hay phản đối Kai bao giờ. Mấy cái chuyện như thế... không lành mạnh tí nào đâu. Nếu trong nhà chỉ có một người bệnh thôi thì còn biết cách tạm xoay xở, nhưng cả hai cùng bị thì không phải chuyện đùa. Ai mà một tay chăm sóc được, mà cũng làm sao sống chung nổi. Không khéo tao cũng phát điên luôn."

Bệnh ư?

Hai người bị bệnh... là thế nào?

Những ngôn từ quá khích ấy làm tôi giật mình. Trong mắt chị Tamako, quan hệ giữa thầy và Kai là thứ tệ hại đến thế hay sao?

"Vậy thì... còn chuyện thầy là người thứ ba cướp mất Hitomi..."

"Có thể quái nào được."

Chị ta trả lời cộc lốc, giọng điệu như thể cho rằng điều ấy hoàn toàn là vớ vẩn, còn không đáng để nghĩ đến.

"Nè, đẹp chuyện đấy đi, biết anh nào được được không giới thiệu cho chị?"

Vấy hết những giọt nước dính trên ô, chị ta lại quay sang, đưa mặt lại gần sát mặt tôi. Nhưng bị hỏi đột ngột như thế, tôi cũng chỉ biết ngẩn ra mà đáp - "Hờ?".

Ánh mắt chị Tamako cực kỳ nghiêm túc.

"Như là bác sĩ, phi công, hay là sếp công ty nào to to ấy, chắc mà cũng phải quen anh nào lắm tiền mà vẫn độc thân chứ hả?"

"À ừm... Em có biết một người đi xe Benz bóng loáng có tài xế riêng, ở trong căn biệt thự kiểu Tây khổng lồ, có cả một xưởng vẽ rất xịn, siêu giàu có lại còn độc thân, và đẹp tuyệt trần..."

Tôi vừa nói vừa hình dung đến vị nữ chủ nhân trong xưởng vẽ nọ. Chắc chắn chị ấy là người giàu nhất trong số những người mà tôi biết. À, nhưng mà quên? Chị Maki còn độc thân không ấy nhỉ? Chị ấy vừa mới sinh em bé xong, nên chắc là phải có chồng rồi chứ.

Chị Tamako có vẻ tán thành cả hai tay, và lập tức hau háu hỏi dồn.

"Ồ ồ, biệt thự à! Ổn phết. Bao nhiêu tuổi?"

"Đang học đại học, chắc là nhỏ hơn chị Tamako ạ."

"Không vấn đề gì. Mấy anh trẻ tuổi gặp chị mà cứ gọi là đồ rào rào. Nào, cho chị mượn điện thoại tí."

Rồi chị ta lưu số mình vào máy tôi, rồi cứ phăm phăm tự quyết định và cười khoái trá.

"Hà hà hà, ngon rồi. sắp xếp cho chị tháng này nhé. Nhờ mà đấy."

"Lần này mình sẽ tóm được một anh chàng đẹp trai nhà giàu, hơn hẳn cái thằng rẻ rách kia mới được. Đã bao nhiêu lần mình bảo Ryosuke đập quách cái nhà cho thuê cũ nát ấy đi, bán phứt đi rồi quy ra tiền cho rồi, thế mà hắn không nghe, vẫn chịu cảnh nghèo kiệt xác; ai cần cái loại đàn ông như thế. Giấc mơ của mình là phải lấy được chồng mình tính cơ mà."

Chị Tamako say sưa nói ra rả, đi đằng trước tôi gõ gót giày cồm cộp xuống mặt đường.

"Nhưng nếu thế thì chị đến nhà thầy làm gì nữa?"

Vừa nghe tôi nói mặt chị ta đã quàu quạu, và trịch thượng hỏi lại tôi.

"Thì tao quên chưa nói cho nó, là sắp đến lễ shichi-kaiki của bác họ hàng rồi đấy. Chắc nó cũng chẳng định đến đâu mà. Còn mày tìm Ryosuke có việc gì?"

(Gần giống đám giỗ, tổ chức vào sáu năm sau ngày mất)

"Em đến thăm bệnh. Hình như tim mạch thầy không được tốt, em lo lắm."

"Tim mạch?"

Chị Tamako làm mặt hơi ngạc nhiên, nói:

"À rồi, thỉnh thoảng lại lên cơn chứ gì? Cái đó thì..."

Đang nói nửa chừng chị bỗng khựng lại. Giọng chị ta nghẹn ứ trong cổ họng, mắt trừng trừng nhìn một thứ gì đó. Sao tự nhiên lại thế này? Vì có gì mà chị lại hoảng hốt đến vậy?

Tôi ngoảnh lại nhìn theo ánh mắt của chị Tamako. Hướng đó là tầng hai ngôi nhà cho thuê cũ kỹ, giữa cơn mưa đêm như bao sợi chỉ màu bạc rủ xuống. Trước cửa căn phòng ở góc hướng Đông Nam của thầy là hai người

đang lặng lẽ ôm nhau, như đôi tình nhân trong bộ phim đen trắng. Một người là thầy Oshinari, còn người kia là một cậu trai đang mặc đồng phục, khoác thêm chiếc áo choàng kèm mũ trùm bên ngoài! Cậu con trai đó đang vùi mặt vào ngực, ôm lấy thầy Oshinari. Còn thầy cũng cúi xuống nhìn cậu ấy, gương mặt vương vấn chút u uẩn, thầy nhẹ nhàng đặt tay lên đôi vai mảnh mai của cậu con trai và dường như thì thầm điều gì đó. Dưới chân hai người là một chiếc ô màu xanh đậm đang nằm chổng chơ.

Bo - Boys' Love sao?

Đầu óc tôi cứ xoay vòng vòng. Thật sự thầy thuộc trường phái "đó" sao!? Đây là người yêu thầy đến thăm à? Đúng lúc ấy chị Tamako thều thào, hớn hển nói.

"Không thể nào... Kia là... Kai?"

Kai á!?

Mặt chị Tamako tái xanh. Hai tay chị nắm chặt cán chiếc ô, mắt nhìn chăm chăm cậu trai đang vùi mặt vào ngực thầy Oshinari.

Không lẽ cậu ta chính là Kai sao!? Nhưng mà... Kai đã tự sát rồi kia mà!

Vào cái lúc tôi rối bời đến mức tim như sắp bay vọt ra đằng miệng, cậu con trai nhón chân lên, đưa mặt lại gần thầy Oshinari, và rồi cắn! Vào tai thầy!

Ồi á á á! Oaaa!

Mắt tôi trợn lên, miệng càng lúc càng há to hơn. Chị Tamako cũng hồi hộp theo dõi, không rời mắt.

Nhưng rồi ngay sau đó, cậu con trai cầm con dao bên tay phải, chém thẳng vào thầy!

Cảnh tình tứ đầy lãng mạn trong mưa chỉ chớp mắt đã trở thành cảnh chém giết tanh mùi máu, tôi như bị hớp hồn chỉ biết thét lên.

"Thầy ơi!"

Hai vai cậu con trai cầm dao đó giật bắn! Rồi cậu ta lao thẳng xuống cầu thang mà quên không cầm cả ô theo. Cổ họng thầy chảy máu ròng ròng, nhìn theo hướng cậu trai chạy đi bằng ánh mắt lạnh lẽo.

"Đ-Đúng là... Kai rồi..."

Chị Tamako bám hẳn vào người tôi run rẩy.

Nhưng trong lúc cậu con trai chạy xuống cầu thang, tôi đã lơ nhìn thấy rõ khuôn mặt trông nghiêng của người đó, giữa cảnh tranh tối tranh sáng của đêm mưa.

Cậu ấy...

Không, không phải.

Cái người vừa chạy vừa bặm môi, đôi mắt lóe lên sắc lém ấy, là một cô gái tôi biết rất rõ...

Là Hitomi.

Ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, em rõ ràng đã coi tôi như kẻ thù.

Đôi mắt em lạnh lẽo và sắc lém như băng.

Đối với em, tôi hoàn toàn không là gì ngoài một gã phiền phức đáng ghét, và mọi lời nói, mọi cử chỉ của em đều không giấu giếm chút nào sự

thật ấy.

Có lẽ chính vì vậy mà tôi đã đồng cảm với em.

Bởi vì tôi cũng coi em như cái gai trong mắt.

Sự tồn tại của em làm xáo trộn trái tim của tôi, và tôi đã mong rằng cô-gái-mang-tên-em sẽ biến đi thật xa, càng xa cuộc đời tôi càng tốt.

Chúng ta dành cho nhau cùng một nỗi căm ghét. Chúng ta khao khát cùng một thứ, và khi không có được thứ ấy thì cùng cắn rứt không yên, đến mức như phát điên phát dại.

Và như thế, chúng ta đã đổi đầu với nhau.

Nếu như tình cảm tôi dành cho anh ta không phải là tình yêu, thì tình cảm tôi dành cho em là gì?

Liệu em có biết được rằng, anh ta đang che giấu một bí mật không? Một bí mật mà anh ta dày công bảo vệ đến vô cùng.

Đến mức sợ hãi bị người ta phát hiện ra, hơn bất cứ thứ gì khác trên đời.

Đến mức phải khốn khổ, cô đơn biết bao nhiêu vì nó.

Em có biết được không?

Trong cơn mưa càng ngày càng dữ dội, tôi lao thẳng về hướng nhà Hitomi.

Hồi nãy, khi tôi và chị Tamako chạy đến bên, thầy vẫn thẫn thờ nhìn theo hướng "cậu trai" kia vừa đi mất. Máu chảy rùng rùng từ cổ thầy, bên tai phải bị cắn vẫn còn vết răng đang sưng đỏ lên, quỵến rũ đến mức làm tim tôi lỡ một nhịp.

"... Tôi chỉ bị trầy da thôi, không sao đâu. Vết thương không nghiêm trọng đâu mà."

Vừa lấy tay chùi máu thầy vừa nói với giọng yếu ớt.

Chị Tamako vừa run rẩy vừa hỏi - "Đấy là ai thế?", nhưng thầy chỉ lặng lẽ cười và trả lời - "Không có ai cả đâu."

"Đừng có mà đùa tôi! Thế thì vết thương này ở đâu ra?"

"Chắc là tại hồn ma đó."

Vừa nghe thầy đáp lại bằng một giọng điềm tĩnh quá mức, mặt chị Tamako nghệt ra không nói nên lời, chỉ rên rỉ được vài tiếng "Hừ!" và "Ừ...".

Nhưng thực tế đó không phải là ma, mà là Hitomi. Dù trong lòng vẫn còn rối bời, tôi đành rời khỏi căn hộ của thầy. Tại sao Hitomi lại mặc đồng phục nam sinh? Và tại sao lại cầm dao chém thầy?

Người đã ôm thầy trong sân trường đại học cũng là Hitomi sao?

Cơn mưa rào lạnh buốt dội xối xả vào mặt tôi.

Chắc hẳn thầy biết người đã chém mình là Hitomi. Vậy thì tại sao lại im lặng?

Thầy muốn che giấu cho Hitomi sao? Tại sao cậu ấy lại thành ra thế này?

Tôi lỡ giẫm chân vào vũng nước, làm đôi tất ướt sũng, khó chịu quá. Áo khoác của tôi cũng sắp không thể ướt hơn được nữa rồi. Tôi đã thử gọi điện cho Hitomi nhưng không được. Vì lo cho cậu ấy, tôi cố gắng chạy thật nhanh.

Nhà của Hitomi là một ngôi nhà kiểu Tây rộng lớn, xung quanh là bốn bức tường cao chót vót. Tôi bấm chuông cửa nhưng không có ai trả lời. Ba mẹ Hitomi đều bận rộn với công việc của mình, nên thường xuyên vắng nhà. Tôi liên tục, liên tục, liên tục bấm chuông không biết bao nhiêu lần.

Cậu đã về chưa thế, Hitomi ơ?

Từ bên kia cửa con August cứ rên lên ư ử, nghe thật đáng thương.

Vì nước mưa làm da tôi thô ráp đến khó chịu tôi đành phải đẩy cửa bước vào. Tiếng lên yếu ớt của con August hòa vào cùng với tiếng mưa. Không phải là tiếng sủa dữ dội mãnh đánh đuổi kẻ trộm vào nhà, mà là tiếng kêu yếu ớt như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Tôi nín thở, cố thúc giục mình nhanh chân lên. Khu vườn tối om um tùm cây cối, trong đó mờ mờ hiện lên một hình bóng mỏng manh. Người đó mặc chiếc áo khoác trắng, mái tóc ngắn dính bết vào má và hai tai vì mưa, gò má căng thẳng, gượng gạo. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào hư không... Toàn thân lạnh ngắt đi như đang trầm mình trong biển nước.

Hitomi không hề che ô, đứng chết trân giữa cơn mưa xối xả. Cả mái tóc, bộ đồng phục lẫn chiếc áo khoác đều ướt sũng vì ngấm nước, con August gặm ống quần cậu ấy cố gắng lôi vào nhà. Nhưng Hitomi không di chuyển dù chỉ một ly. Chỉ có ánh mắt gay gắt nhìn lên bầu trời đầy giận dữ.

Khuôn mặt này y hệt như Hitomi của ba năm trước, khi Kai mất đi và cậu ấy không chịu nói chuyện với bất kỳ ai trong lớp, nhìn cảnh ấy tôi cảm thấy cái lạnh đang dần xâm chiếm bản thân mình.

"Hitomi ơ!"

Vừa suýt trượt chân ngã vì giẫm vào bụi cỏ sũng nước, tôi lao đến bên Hitomi giơ ô lên che, và ra lệnh.

"Vào nhà đi!"

"... Tớ không muốn vào. Mặc kệ tớ."

Hitomi trả lời bằng giọng trầm đục đầy giận dữ. Chính giọng tôi cũng trở nên gấp gáp.

"Làm sao mà tớ mặc kệ cậu được! Sao cậu lại mặc đồng phục con trai, rồi làm chuyện như thế với thầy!? Rốt cuộc Hitomi muốn gì đây!?"

Hitomi ủ dột đẩy lại cái ô về phía tôi, và nói với biểu cảm mang quyết tâm mạnh mẽ.

"Tớ chỉ đang làm điều mà Kai đã từng muốn thôi. Bởi vì tớ-là-Kai mà."

Tôi toát mồ hôi lạnh.

Hitomi đang nói gì vậy? Sao lại bảo mình là Kai? Nhưng trông cậu ấy vẫn tỉnh táo mà.

Đôi mắt băng giá ấy vẫn nhìn lên bầu trời, và Hitomi tiếp tục nói gay gắt.

"... Kai cũng từng đứng như thế này, ướt rũ rượi. Ngày hôm ấy tớ về nhà đã thấy Kai đang đứng ngoài cửa chờ mình, không che ô gì cả. Đó là một tuần trước Giáng sinh."

"Sao lại đứng thân ra giữa mưa thế này, đồ dở hơi!" - tớ đã nổi giận với cậu ấy, và Kai rụt rè đáp lại: "Bởi vì hôm nay, tớ thật sự muốn gặp cậu". Tớ đã mời Kai lên nhà, bảo cậu ấy đi tắm rồi lấy quần áo của bố cho mặc tạm... Tớ vừa mang trà ra, hỏi "Có việc gì?" thì cậu ấy lại bối rối..."

Đôi mắt Hitomi đột ngột tràn đầy thương cảm, đôi môi mím chặt.

Những giọt mưa rơi xuống không biết bao nhiêu lần trên khuôn mặt trắng như búp bê sứ. Rồi Hitomi thì thầm khó nhọc, biểu cảm vẫn căng thẳng.

"Đáng lẽ chúng tớ đã đi xem phim dịp Giáng sinh. Bộ đồng phục này đáng lẽ tớ cũng sẽ sấy khô, rồi trả lại cho Kai. Nhưng cái ngày tớ mang nó đến căn hộ... Tớ đã... Vào lúc ấy, tớ đã..."

Giọng cậu ấy ngày một cao hơn, trong mắt Hitomi một cảm xúc đen tối dần lan rộng.

Đó là nỗi căm ghét, hay tuyệt vọng...!? Không thể chịu đựng nhìn Hitomi khổ sở như thế nữa, tôi vứt phăng cái ô đi, lấy cả hai tay ôm choàng lấy cậu ấy.

"Vào nhà rồi đi tắm thôi, Hitomi!"

"Bỏ tớ ra, tớ có không tắm cả đời này cũng được."

"Nói vớ vẩn cái gì thế hả? Thế đưa nào sạch sẽ đến mức mỗi lần tắm gội phải dùng đến ba loại xà bông!?"

"Không tắm thì người ta cũng có chết được đâu."

"Nhưng mà người văn minh đã mặc mưa là phải đi tắm!"

Tôi cùng với con August cật lực cố lôi Hitomi vào nhà. Đúng lúc ấy, một cảnh tượng đập vào mắt làm tôi thần người ra. Trước thềm cửa chính có bảy túi rác trong suốt chồng chất lên nhau, tôi thấy rõ màu xanh cùng màu hoa oải hương sặc sỡ hiện ra dưới lớp ni lông.

"... Cái đồng đó, chẳng lẽ toàn là quần áo hết sao?"

Tôi ngồi thụp xuống, mở mấy túi rác ra xem bên trong.

"Khoan đã, cái váy cạp cao này cậu vừa mới mua thôi mà! Cả cái chân váy màu xanh xám này nữa, Hitomi thích lắm phải không? Ôi, lại còn cái này! Cái áo cardigan dài làm Hitomi mê như điên rồi, bản khoản tận hai tiếng liền rồi quyết định mua bằng giá cửa hàng...! Oái, nhưng mất một bên tay rồi! Aaaaaa, cả cái váy này cũng bị rách một đường chéo bên dưới...! Là Hitomi cắt à?"

Hitomi lạnh lùng nhét lại mấy thứ váy áo tôi lôi rã vào trong túi rác.

"Tớ không cần chúng nữa rồi."

"Sao lại không cần, chẳng phải Hitomi ưng cái áo khoác, với cả cái camisolé này lắm sao?"

"... Nhưng bây giờ không cần nữa."

Một cô gái mà lại vứt đi những bộ quần áo mình yêu quý nhất, chắc chắn không phải chuyện bình thường. Chẳng lẽ Hitomi thật sự muốn trở thành con trai luôn hay sao?

"Trời ạ, thôi cứ đi tắm cho tớ nhờ!"

Hitomi đang buột dở miệng túi rác thì tôi đã lấy cái váy cotton rách một bên tay lau người cậu ấy, rồi lôi vào buồng tắm. Con August cũng đi theo.

Dù cậu ấy vẫn còn ương ngạnh nhưng tôi vẫn phải lột hết quần áo cậu ấy ra, xối nước nóng từ đầu xuống. Rồi tôi đổ dầu gội ra và bắt đầu hùng hục tắm rửa cho Hitomi. Cậu ấy cứ luôn miệng càu nhàu, bảo tôi là "Đồ ngốc", "Đồ lắm điều". Cảm giác cứ như là đang tắm cho một con mèo ương bướng vậy. Nhưng tôi vẫn mặc kệ, tiếp tục lấy miếng bọt biển kỳ cọ hết từ đầu đến chân. Rồi cuộc cả tôi, Hitomi lẫn con August đều dính đầy xà phòng.

"Cậu... lúc nào cũng làm những việc không ngờ nhỉ, Nano."

"Câu đó phải là tớ nói Hitomi chứ."

"... Đồ nhiều chuyện."

"Nếu biết thế rồi thì mỗi lần gặp tớ Hitomi hãy sạch sẽ hơn đi, thế mới giống cậu."

"... Đồng phục của cậu, ướt sũng rồi kia kìa."

"Oái!"

"Bắt người ta cởi mà mình vẫn mặc quần áo, đáng ghét."

Đến con August cũng sửa "Ăng, ăng!" tán đồng.

"Trời ạ, lại đến thế này nữa sao? Biết rồi, để tớ cởi là được chứ gì."

Tôi đang loay hoay tháo nút áo ra thì,

"... Ngực cậu chẳng to hơn chút nào nhỉ."

"C - cái đó không cần cậu lo... Tớ vẫn đang từ từ lớn lên mà."

Đoạn tôi quay vòi hoa sen phun nước nóng vào mặt Hitomi. Sau đó chúng tôi cùng vào bồn tắm, ngồi yên chờ nước chảy đến đầy bồn... Rốt cuộc khi cơ thể đã ấm lên bọn tôi đứng dậy, mặc quần áo khô vào - đến bây giờ mới thấy sáng khoái.

"Cũng may là Hitomi chưa kịp xé hết quần áo đi."

Cái áo len Hitomi cho tôi mượn nếu so với chiều cao thì quá dài. Thế mà phần bụng lại hơi chật, mà còn là chất co giãn rồi cơ đấy, bực mình thật.

Chúng tôi ngồi xuống thăm sưỡi trong phòng Hitomi, tôi lấy máy sấy sấy tóc cho mình, Hitomi và cả con August nữa. Tóc tôi vốn vừa mảnh vừa mềm, thổi gió nóng vào không cần thận là sẽ bị rối ngay khá phiền phức. Chẳng bù với tóc của Hitomi, vừa suôn mượt vừa săn chắc, làm tôi ghen tị quá.

Hồi mới gặp nhau, tôi đã ao ước có được mái tóc dài đến lưng đẹp tuyệt như cậu ấy. Nói ra thì, lý do đầu tiên khiến chúng tôi thành bạn thân cũng là...

"Ôi, ôiii, tóc cậu đẹp quáaaa nhi, lại còn mượt nữa này, thích quá, thích quá...! Cho tớ sờ một tí được không?"

Bởi vì tôi đã khùng bố cậu ấy bằng ánh mắt long lanh như thế. Hình như bọn tôi còn hay chơi trò làm đẹp, tết tóc cho nhau nữa thì phải.

"Hình như cũng phải lâu lắm rồi tớ mới lại vào phòng Hitomi."

"Làm gì có chuyện đấy. Cậu vẫn đến liên tục còn gì."

"Nhưng mà hồi bé, gần như ngày nào tớ chả sang."

"... Giờ lên cấp ba rồi, làm thế mãi xấu hổ lắm."

"Nhưng mà nhé, thỉnh thoảng tớ lại muốn gặp Hitomi, chẳng vì lý do gì đặc biệt đâu. Như là khi có chuyện vui muốn cho cậu biết này. Hay là muốn tìm người để càu nhàu những khi rắc rối. À, có lúc còn là vì tớ có linh cảm, rằng Hitomi đang gọi tớ nữa."

"Gì thế, tớ có phải ma cỏ gì đâu."

"Ừmm, chắc là vậy nhi."

"Mà ai thềm gọi cậu."

Bên cạnh giường có con chuột túi nhồi bông màu nắng đang ngồi. Trên đầu nó đeo băng đô ghi chữ "Tất thắng!". Nó là quà sinh nhật tôi tặng Hitomi năm mười hai tuổi. Lúc đó Hitomi đang lo vì sắp thi vào một trường trung học tư, nên tôi muốn cố vũ để cậu ấy cố gắng lên.

Đến bây giờ Hitomi vẫn trân trọng gìn giữ nó.

Làn gió nóng từ máy sấy làm cho những lọn tóc gần tai Hitomi rung rinh. Tôi cầm lược lên chải tóc cho cậu ấy, bàn tay khẽ chạm vào phần thùy tai mềm mại.

"Này, tớ nhớ là Kai có đeo khuyên tai nhỉ?"

Tôi vừa khẽ hỏi, hai vai Hitomi đã giật nảy và cậu ấy trả lời, giọng vô cảm.

"... Cái đó là bùa, để chống người."

"Bùa chống người?"

"Cậu ấy bảo là nếu đeo khuyên tai, thì người ta sẽ không dám lại gần... Học sinh trung học mà đã đeo khuyên tai thì sẽ dễ nổi bật, người ta cũng sợ nên sẽ không bắt chuyện... ít nhất Kai tin là như thế."

Chuyện này anh Shoji cũng đã từng nói. Rằng Kai là người không muốn giao thiệp với bất kỳ ai. Rằng dường như cậu ấy chẳng hề tin tưởng ai khác cả.

Tôi thấy lồng ngực mình như thắt lại. Hitomi vẫn cúi gằm mặt, tiếp tục thì thầm.

"Những cái khuyên tai đó đều là Kai tự làm hết. Cậu ta tính tình thì cù lần vậy thôi, nhưng lại khéo tay cực kỳ. Thực ra thì chỉ đeo bên tai trái thôi nên làm một chiếc là đủ rồi, nhưng lần nào cậu ta cũng phải làm cả đôi."

Hitomi hơi chớp mắt rồi lại nói tiếp, giọng run run.

"... Có lẽ cậu ta nghĩ nếu chỉ có một thì sẽ lẻ loi lắm."

Chỉ một mình sẽ lẻ loi ư... Đúng là Kai cũng cảm thấy như vậy nhỉ. Những chiếc khuyên tai mà Hitomi đem gửi cho thầy, liệu có liên quan gì với mấy chiếc Kai đeo không...? Bởi vì cậu ấy nói mình đang làm điều mà Kai đã muốn làm mà...

Hitomi ngoảnh mặt sang bên. Tôi biết cậu ấy thường tránh ánh mắt người đối diện khi đang xấu hổ, hoặc hồi hộp. Con August vừa "Oảng" vừa liếm đầu ngón tay Hitomi. Rồi cậu ấy dùng chính ngón tay đó xoa đầu con chó, và từ từ nói tiếp.

"Trước ngày mà cậu ấy ra đi... Kai đã đến nhà tớ."

Lông mày Hitomi sụp xuống, hơi run rẩy.

"Cậu không định pha cà phê mời tớ sao...?" - Kai đã nói vậy đấy. 'Không phải là loại uống liền đâu nhé. Chỉ hơi ấm thôi, không cho đường, thêm một chút sữa nóng vào nữa, vị nhạt nhạt...'

Khi tớ mang cốc cà phê tới, trên mặt bàn đã vung vãi những chiếc khuyên tai. Kai nói: 'Tớ không cần nữa đâu, nên cho Hitomi đấy' rồi định ra khỏi phòng. Khi tớ hỏi: 'Thế còn cà phê thì sao?' Thì Kai đã lẩm bẫm 'Tớ... không biết uống cà phê' rồi bỏ về.

Ngày hôm sau, Kai đã tự đâm con dao vào ngực mình mà chết... Nếu như không vì kẻ phản bội ấy, thì biết đâu cậu ấy đã sống... Biết đâu tuyết đã rơi trắng xóa..."

Giọng Hitomi bây giờ nhỏ đến mức như sắp tắt lịm đi, bị bóp nghẹt bởi một nỗi tuyệt vọng cùng cực.

Đường như cậu ấy đang tự trách mình, tại sao cái ngày cuối cùng ấy lại không giữ Kai lại, dù đã nhận thấy sự khác thường nơi cậu ấy. Bất chợt... Môi Hitomi bỗng run lên, khuôn mặt méo mó, đôi mắt căm hờn lạnh lẽo.

"Tớ không thể nào tha thứ... Tuyệt đối không."

Mới hồi nãy thôi cậu ấy đã cầm dao chém thầy, rồi đứng nhìn bầu trời trong cơn mưa tầm tã - tôi giật mình nhớ ra điều đó. Trong mắt Hitomi, cơn thịnh nộ vừa tạm nguôi giờ lại bùng lên cháy hừng hực. Cứ như thể có ai đó đang thì thầm vào tai cậu, rằng "Không được phép tha thứ" vậy. Cứ mỗi khi Hitomi tỏ vẻ do dự, người đó lại đe dọa, bắt cậu ấy phải tiếp tục báo thù.

Hitomi rên lên đau đớn, tóm lấy chiếc đồng hồ để bàn và nện nó xuống sàn nhà. Chát! Những cục pin lăn long lóc, kim chỉ giờ sượng lại. Con August rống lên ăng ăng. Tôi còn không dám thở nữa, còn Hitomi gay gắt nói.

"Về đi, bây giờ Nano là người tớ không muốn nhìn mặt nhất."

Làm sao đây, tôi phải làm gì bây giờ?

Đường về nhà. Mưa vẫn rơi tầm tã. Tôi rút điện thoại ra gọi cho anh Konoha.

"Tan nát hết cả rồi anh ạ. Hóa ra cậu Boys' Love đó chính là Hitomi."

"Hinosaka, em ăn nói dễ hiểu hơn xem nào."

Anh Konoha trả lời, giọng khổ sở. Tôi cố gắng kể tất tần tật những chuyện mình đã thấy ở nhà thầy Oshinari, những điều mình đã nói với Hitomi. Tình hình cậu ấy bây giờ tệ lắm, đang bất ổn mà lại còn nghĩ quẩn nữa, nếu như cứ mặc kệ thì chẳng biết Hitomi sẽ làm gì, có khi sẽ lại trở thành "Kai", cầm dao chém thầy Oshinari mất thôi. Suốt quãng thời

gian đó anh Konoha chỉ yên lặng lắng nghe, đến khi tôi nói xong anh mới thận trọng trả lời, sau khi đã suy nghĩ kỹ càng.

"Hinosaka. Chủ nhật này anh định sẽ hẹn hò với Fuyushiba..."

"Hảaa!?"

"Chẳng biết có nên đi thủy cung không nhỉ?"

"Kh - khoan đã anh ơi!"

Tôi bối ra bối rối.

"Hitomi bây giờ không hò hẹn gì được đâu..."

Nhưng anh Konoha vẫn bình thản nói tiếp.

"Hôm ấy chỗ đó là 'Ngày cặp đôi', đi hai người được giảm nửa giá đó."

Trời ạ, không lẽ anh định rủ cậu ấy đi chơi cho khuây khỏa? Nhưng mà nếu thế thì đâu cần phải gọi là "hẹn hò" chứ. Dù biết bây giờ không phải lúc ghen tuông vớ vẩn, nhưng tôi vẫn không muốn anh Konoha hẹn hò với cô gái khác một chút nào. Trong khi tôi còn đang suy nghĩ mông lung, xem có nên nói dối anh Konoha là Hitomi bị dị ứng cá, đi thủy cung là sẽ hắt xì mãi không, thì anh đã nói tiếp.

"Hinosaka cũng rủ ai đi cùng đi."

"Hả?"

"Hắn em phải quen người đàn ông nào chứ."

Anh Konoha không nói là "cậu con trai", mà cố tình chọn từ "người đàn ông". Sau một thoáng bất ngờ, tôi gào lên như muốn cắn nát cái điện

thoại đến nơi.

"E - em hiểu rồi ạ! Nếu anh Konoha đã hẹn hò với Hitomi, thì em cũng đành ngoại tình với người- đàn-ông khác vậy!"

"Hả? Hẹn hò?"

Thầy Oshinari trợn tròn mắt.

Giờ tan trường ngày hôm sau. Vừa mới xông vào phòng thủ thư, tôi đã lao tới tấn công ngay - "Chủ nhật này mình đi thủy cung hẹn hò đi thầy!"

"Đúng vậy ạ. Hôm đó những cặp đôi sẽ được giảm nửa giá. Thầy cũng vẫn chưa trả ơn em đúng không ạ? Hôm trước thầy đã ăn cháo em nấu rồi còn gì? Mà còn hôm qua nữa, em mà không hét lên thì thầy đã không chỉ bị xước da thôi đâu! Mà còn thâm hơn thế nhiều đó! Vậy nên là để trả ơn, thầy hãy giả vờ cặp đôi với em ở chỗ cổng vào thủy cung đi. Nếu thầy từ chối, em sẽ nói với tất cả mọi người là thầy mê Boys' Love, là gã sở Khanh chuyên lừa đảo các cô gái, và còn là Lolicon nữa, mặc kệ là có đúng hay không ạ!"

Chẳng biết có phải khủng-bố-tinh-thần thành công không, mà chiều Chủ nhật thầy không cáo bệnh cũng chẳng chạy mất, chịu đựng cùng tôi dưới cổng vào thủy cung. Tuy ở giữa trung tâm thành phố nhưng quanh đây chẳng có ga tàu bến xe gì, hồi trước tôi cũng từng đến đây vài lần với gia đình, bạn bè. Tại quầy bán vé trước cửa ra vào, thầy trả luôn cả tiền vé cho tôi nữa.

"Th-Thầy cứ để em tự trả!"

Tôi vừa định rút ví ra, nhưng thầy đã ôn tồn ngăn lại.

"Đây là đền ơn mà, nên để tôi trả mới đúng chứ."

Tôi thấy áy náy, cảm giác như mình đang trấn lột của thầy vậy.

"Em cảm ơn ạ."

Vừa cầm tấm vé màu xanh nước biển trong tay, tôi nghe thấy tiếng ai nói sau lưng.

"Nano?"

Ngoảnh lại nhìn, tôi thấy Hitomi và anh Konoha đang đứng đó. Mặt Hitomi hơi thẫn ra, chắc là cậu ấy bất ngờ chẳng? Tôi cố tình pha trò một chút.

"Ôi kìa, cả Hitomi với anh Konoha cũng đến nữa này! Tại vì hôm nay là Ngày cặp đôi, được giảm nửa giá mà nhĩ...!"

"..."

Hitomi bặm môi im lặng. Anh Konoha đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói.

"Đúng là ngẫu nhiên thật nhĩ."

Thầy Oshinari chắc hẳn cũng bất ngờ lắm. Vừa nhìn thấy Hitomi, thầy đã đứng thẫn người ra, rồi cuối cùng đành cười gượng gạo.

"..."

Hitomi nhìn thầy chăm chăm, hoàn toàn không cố giấu sự khó chịu. Cằm giận và trách móc tràn đầy mãnh liệt trong đôi mắt to tròn ấy. Thầy không trốn tránh ánh nhìn của Hitomi, mà chỉ cười cay đắng. Một nụ cười mới khốn khổ và đau đớn làm sao.

"Nếu được thì mình đi một vòng nhé, anh Konoha."

"Ừ... Cũng được thôi, Hinosaka."

"Mình cùng đi nhé thầy?"

"Em thì sao, Fuyushiba?"

"..."

"..."

Hitomi vẫn im lặng. Còn thầy cũng khó xử không hé môi.

Không khí ngột ngạt và khó chịu đến mức làm dạ dày tôi như muốn vỡ tung ra. Người đầu tiên lên tiếng là Hitomi.

"...Tùy mọi người."

Cậu ấy nói cộc lốc với vẻ mặt gay gắt, rồi bỏ đi lên trước. Anh Konoha nán lại với tôi một chút, rồi cũng chạy theo Hitomi.

"Thầy ơi, mình đi thôi."

"Ừ."

Tôi cũng cùng đi với thầy, dù sắc mặt thầy vẫn ủ rũ. Có lẽ tôi cố tình sắp xếp thế này là để cho thầy và Hitomi cơ hội gặp mặt, nói chuyện phải quấy chẳng? Nếu là thế thì chưa thể coi là thành công được. Tuy chúng tôi đang cùng đi về một nơi, nhưng mặt Hitomi đanh lại như đang đeo một chiếc mặt nạ sắt, coi như chúng tôi không tồn tại, còn thầy cũng chỉ biết lặng nhìn theo cậu ấy, vừa lo lắng vừa khổ sở, nhưng hoàn toàn không dám bắt chuyện.

Dù cho tôi có cố gắng đến mấy:

"Nhìn nè! Coi nhiều cá mèi không này, Hitomi! Xem chúng nó lượn vòng quanh nè! Làm thành cá viên chắc ăn ngon phải biết!"

Có hào hứng hò hét đến đâu:

"Thầy ơi, có con hải cẩu này! Không phải màu trắng mà xám ngoét thầy ạ! Thế mà em tưởng chúng nó vừa trắng vừa mịn như bông chứ!"

Dù có cố gọi chuyện cỡ nào, thì cũng không phá vỡ nổi bầu không khí đè ép kinh khủng này.

Sau một hồi cau có mặt mày, ngoan cố quyết im lặng đến cùng, đột nhiên, Hitomi đã vòng tay ôm lấy cánh tay anh Konoha! Anh Konoha nhìn cậu ấy hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không rút tay ra.

Hi-Hitomi ơi, tớ xin cậu, đừng dính sát vào anh Konoha như thế... Tôi cố gắng "thần giao cách cảm" cho cậu ấy từ phía sau. Nhìn Hitomi đứng bên anh Konoha ngắm những con cá nhiệt đới xanh, đỏ, vàng bơi lội trong rạn san hô, y hệt như một đôi tình nhân vậy.

Trong khi nhìn tôi với thầy cứ như là con bé đáng thương không có người yêu, và ông chú già đang bị nó kéo đi loanh quanh ấy... Ôi...

Mãi nhìn theo Hitomi làm tôi chẳng để ý cầu thang bên dưới, thành ra trượt chân (suýt) ngã bổ chửng.

"Oái...!"

"Nguy hiểm quá, em Hinosaka."

Thầy ôm lấy tôi từ đằng sau.

"Ồi, em cảm ơn thầy ạ..."

"Không có gì. Em có bị làm sao không?"

"Chắc là xây xát tí thôi ạ, không vấn đề gì đâu."

"Gãy xương là dễ thành tật lăm, nên em phải cẩn thận đấy nhé. Chứ lại phải chống nạng đến trường thì khổ."

"Ồ? Sao thầy lại biết chuyện hồi trung học, trong trận tennis em lao theo đỡ bóng và lao thẳng vào cột dựng lưới, bị gãy xương sau đó phải chống nạng đi học ạ?"

Thầy Oshinari hơi cứng họng.

"Ừa? Thế mà tôi nghe bảo hồi lớp Bốn em tập làm siêu anh hùng, thế là ngã từ cái xà xuống tiếp đất bằng một chân, rồi phải chống nạng một thời gian cơ mà..."

"Lần đó em chỉ bị trật chân thôi ạ."

"Vậ à..."

Thầy cười hơi bí ẩn. Dường như không thích tôi với thầy dính sát nhau như thế, Hitomi lờm chúng tôi bằng vẻ mặt tương đối đáng sợ.

Nhưng có vẻ thầy không để ý đến ánh nhìn của cậu ấy thì phải.

"Hải câu hồ Baikal là một trong những giống sống ở nước nông đó."

Thầy chỉ dạy cho tôi bao nhiêu thứ, rất ra dáng học giả. Nhưng giọng thầy thì lại lí nha lí nhí, âm lượng rất nhỏ, nên để nghe rõ thầy nói gì tôi tự động phải ngả mình lại gần thầy.

Ánh nhìn của Hitomi càng lúc càng gay gắt. Vừa nhìn vào bể nước xanh ngắt, thầy vừa lặng lẽ nói tiếp. Hình ảnh của tôi và thầy, Hitomi và anh Konoha cùng phản chiếu trong bể kính. Nước trong bể đầy tràn và xanh trong không chút vẩn đục, những chiếc vây của đàn cá bơi lội trông như những cánh hoa mong manh. Bọt nước nổi nhau nổi lên trên mặt bể, trong ánh sáng ngập tràn.

"... Trông cứ như tuyết ấy nhỉ?"

Thầy khẽ thì thầm.

"Dạ?"

"Bọt nước ấy."

Đôi mắt thầy sau cặp kính như mờ đi, nhìn xa xăm. Những bong bóng bọt nước lấp lánh, từ từ nổi lên trên bề mặt, trong mắt thầy lại giống như những bông tuyết rơi ư? Biết đâu phía bên kia màn tuyết ấy, thầy đang nhìn thấy Kai không chừng...

"Tôi đã ngăn không cho tuyết rơi", ý thầy là sao nhỉ?

Lại còn tuyết nhuộm màu đỏ thắm nữa...

Đúng lúc ấy, thành linh giọng Hitomi vang lên nhọn hoắt.

"Anh biết phim Edward Scissorhands chứ? Là về một người đàn ông cả hai tay bị biến thành dao kéo. Chàng người kéo đáng thương không được thế giới loài người chấp nhận ấy, đã làm tuyết rơi đêm Giáng sinh dành tặng người mình yêu..."

Tuy đang nói chuyện với anh Konoha, nhưng dường như những lời Hitomi nói không phải để cho anh Konoha nghe, mà đang hướng tới một đối tượng hoàn toàn khác thì phải.

Tôi cũng xem Edward Scissorhands rồi. Lúc đầu tôi thuê về vì cứ tưởng phim kinh dị sát nhân cầm kéo, nhưng hóa ra lại là một câu chuyện kỳ ảo và đau buồn. Chàng người kéo do Johnny Depp đóng ấy đã dùng những cây kéo trên tay mình để mài một cục băng khổng lồ, để những mảnh vụn lạng lã trôi như những bông tuyết mềm mại. Tôi còn nhớ cảnh

tượng ấy đẹp đến mức khiến người ta phải nín thở, đến chính bản thân tôi cũng bị hấp hồn khi xem đến đoạn đó.

Và cô gái mà chàng người kéo yêu đã vừa mỉm cười, vừa chậm chậm đưa tay đón những bông tuyết nhân tạo mà chàng đã tạo ra cho mình.

Nhưng mà sao tự nhiên Hitomi lại nói đến bộ phim ấy?

Số phận chàng người kéo cô đơn bị bỏ rơi như một tác phẩm không hoàn chỉnh... khiến tôi nhớ đến Kai. Mà lại còn cả tuyết nữa...

"Tớ cũng muốn làm tuyết rơi, giống như chàng người kéo ấy."

Tôi giật mình. Hitomi vừa mới xưng bản thân là "tớ", chứ không phải "em"! Tôi nhớ lại lúc Hitomi đắm mình trong mưa giữa vườn đêm với ánh mắt gay gắt, nói rằng mình muốn làm thay điều mà Kai muốn làm, và đột ngột thấy sống lưng mình lạnh ngắt.

Bởi vì tớ-là-Kai mà.

Đừng mà, Hitomi!

Cậu sẽ trở-thành-Kai sao?

Anh Konoha nín thở. Sau cặp kính, đôi mắt thầy Oshinari cũng nheo lại khó nhọc. Nỗi căm ghét lại lan rộng trên gương mặt Hitomi như ngọn lửa hung tàn. Một sức phá hoại ghê gớm đến mức sẵn sàng hy sinh bản thân chỉ để làm tổn thương đối phương, một lòng nhiệt huyết không suy nghĩ, tất cả bao trùm lấy thân thể nhỏ bé ấy trong một vầng sáng nhợt nhạt.

Và rồi, vẫn ánh mắt đầy bất an và nguy hiểm ấy, vẫn-ánh-mắt-của-Kai, cậu ấy từ từ đi về phía thầy.

Ánh đèn màu lam nhợt nhạt,

Bể nước xanh trong cùng đàn cá mong manh bơi lội,

Từng dòng bọt biển chậm chậm nổi lên,

Giữa bầu không khí tĩnh lặng giá băng ấy, Kai rên lên trong cơn thịnh nộ.

"Trong bộ phim đó, chàng người kéo đã bị tất cả phản bội.

Cả người đã dịu dàng đưa anh đến với thế giới bên ngoài, cả những con người đã đón chào anh như gia đình, hàng xóm, tất cả cuối cùng đều phản bội anh. Đồ phiến toái! Cút đi! Mày là thứ nguy hiểm! Là loại quái thai không xứng đáng sống trên đời này! Biến đi cho khuất mắt! Họ đã lạnh lùng đánh đuổi anh!"

Cự ly đến thầy càng gần giọng Hitomi càng the thé, ánh mắt ấy lại càng thêm chên vênh và đau khổ. Thầy chấp nhận mọi lời trách móc của Hitomi, bóng tối lan dần trong đôi mắt, đứng chết chân nắm chặt hai tay như để kìm nén nỗi đau.

Khuôn mặt Hitomi méo mó đến cực điểm vì cảm xúc, tưởng như sắp òa khóc tới nơi.

"Tại sao...!? Nếu như cuối cùng lại đối xử với tôi như thế, thì tại sao... Thứ tôi muốn, thứ mà người kéo muốn chỉ có một, đâu phải là Hitomi..."

Lông mày thầy Oshinari nheo lại, những lời ấy như biết bao con dao sắc lẹm đang xuyên thủng lồng ngực thầy. Tay phải của Hitomi - không, của Kai - giơ ra về phía thầy. Và vào đúng lúc bàn tay ấy gần chạm đến mặt thầy, bỗng có tiếng thông báo trên đầu chúng tôi.

"Ông Ryosuke Oshinari, có người cần gặp ông. Xin mời đến phòng chờ tổng hợp ngay."

Hitomi đột ngột dừng bước, bàn tay cũng khựng lại. Còn thầy vẫn thất thần. Nỗi căng thẳng đột ngột bị cắt đứt, những gì còn lại chỉ là sự yên lặng đến khó chịu. Tôi rụt rè mở miệng hỏi.

"Thầy ơi, thầy có hẹn gặp ai ở đây ạ?"

"... Không."

"Chẳng lẽ có người trùng cả tên lẫn họ sao?"

Nhưng mà tên Oshinari cũng đâu phổ biến đến thế."

"Thôi thì cứ... đi xem sao đã."

Vừa để ý đến Hitomi thầy vừa nói với tôi như vậy. Rồi thầy bước đi, vẫn ngơ ngác chưa thật sự hiểu chuyện gì xảy ra. Tôi cũng chạy đuổi theo thầy. Hitomi và anh Konoha cũng giữ khoảng cách đi theo chúng tôi, ánh mắt Hitomi vẫn lạnh băng, còn nét mặt anh Konoha cứ có chút gì đó bí ẩn.

Chúng tôi đến trước cửa phòng chờ, thầy Oshinari vừa xưng tên thì người phụ nữ nhân viên đã ngập ngừng trả lời.

"Chúng tôi vô cùng xin lỗi. Mới đây đúng là có người chờ quý khách, nhưng người đó đã bỏ đi vệ sinh, rồi không thấy quay lại..."

Có lẽ thầy cũng chẳng biết nói sao nữa.

"Người cần gặp tôi... trông như thế nào vậy cô?"

"Là một cậu con trai rất khả ái... mặc đồng phục như học sinh cấp ba. Có bảo tôi đưa cái này cho 'ông Oshinari' nữa."

Nói đoạn, người phụ nữ đó đưa thầy một chiếc phong bì trắng.

Tôi hoảng hốt. Đây giống hệt với mấy cái phong bì trên bàn trong nhà thầy, cùng với đồng hoa tai vương vãi! Mà ngày nào cũng có cậu mỹ nam đưa đến phòng nghiên cứu ở trường...

Nhưng tôi tưởng "cậu ta" là Hitomi mặc đồng phục của Kai cơ mà...

Vẻ ngạc nhiên cũng lộ rõ trên khuôn mặt thầy. Vừa nhận chiếc phong bì trên tay, thầy bèn hoang mang kiểm tra nội dung bên trong lập tức. Từ miệng phong bì bị rách mở dốc ngược xuống, một món trang sức màu bạc rơi ra. Là cái khuyên tai hình con dao! Món đồ ấy lăn long lóc khỏi bàn tay thầy, rơi xuống nền nhà.

"!"

Hai mắt thầy đột ngột mở to, gò má cứng đờ gượng gạo. Cứ như thế, thầy quay lại nhìn Hitomi. Còn Hitomi thì nhìn xuống chiếc khuyên tai rơi dưới đất vẻ khó chịu. Khoảnh khắc ấy, như thể đột nhiên không thở được, thầy đưa cả hai tay lên cổ họng vật vã rên rỉ, môi khẽ mấp máy như đang cố nói điều gì.

"... Kai."

Thầy vừa gọi tên Kai ư?

Mắt thầy nhắm nghiền, môi mấp máy không biết bao nhiêu lần, hai tay run rẩy còn chân thì lão đảo không đứng vững, thầy ngoảnh mặt đi, giọng thều thào khó nhọc vô cùng.

"Tớ... về đây."

"Fuyushiba..."

"Chờ đã, Hitomi!"

Mặt Hitomi tái xanh như người vừa bị dội nước đá từ đầu đến chân, cậu ấy lao đảo quay lưng về phía bọn tôi rồi chạy vụt đi mất.

"Để anh đuổi theo."

Anh Konoha nói nhỏ để tôi nghe thấy rồi chạy vội theo Hitomi. Bóng hai người đó cứ ngày một xa, rồi cuối cùng biến mất hoàn toàn. Thầy Oshinari khẽ hé mắt mệt mỏi nhìn theo. Tôi cùng với thầy ngồi nghỉ ở ghế phòng chờ một lúc lâu, không ai nói với ai câu gì, và cũng chẳng có ai khác xuất hiện cả.

"Tại sao... lại có khuyết tai trong cái phong bì đó hả thầy?"

Tôi vừa khẽ hỏi mặt thầy đã tối sầm lại, thầy lắc đầu,"... Tôi không biết", rồi đan tay trên đùi và gục hẳn đầu xuống như thể đã cạn kiệt sức lực rồi.

Tôi chỉ muốn được thổ lộ bí mật này.

Từ lâu tôi đã biết đến những cảm xúc đen tối trong tâm hồn anh ta.

Từ cái ngày bản thân phải kinh ngạc vì lời chứng kiến thứ đáng-ra-không-được-ở-đó.

Từ ngày ấy, tôi đã lờ nhìn thấu anh ta đang bảo vệ thứ gì, đang giấu giếm thứ gì trong trái tim mình!

Nhưng ngặt nỗi, anh vẫn một mực không chịu mở miệng, không chịu kể cho tôi một lời. Chỉ đơn giản lấp liếm đi tất cả, giả vờ như bản thân không cảm thấy bất cứ điều gì.

Tôi đã hỏi dồn anh biết bao nhiêu lần. Chỉ mong được là người duy nhất hiểu nỗi lòng của anh. Được như vậy thì dù cho sự thật có cay đắng

biết bao nhiêu, chỉ cần là từ chính anh bộc bạch, thì tôi đều có thể cam chịu.

Ôi, tôi chỉ muốn được tin tưởng mà thôi.

Nghe tiếng gió lạnh lay lắt bên khung cửa sổ, tôi trở mình trong chăn không biết bao nhiêu lần. Kể từ ngày hôm ấy, đêm tối đối với tôi chỉ còn là những chuỗi dài trần trọc và sợ hãi.

Dù cho cảm nhận được sự tồn tại của anh tấm bình phong mỏng, tôi vẫn không thể nào chạm tới nỗi lòng dường như quá xa xôi kia, chỉ thấy mình như sắp vỡ tung ra vì đau đớn.

Tôi không mong anh sẽ xẻ một phần con tim mình cho tôi.

Tôi chỉ mong anh nói lỏng bộ giáp sắt che giấu cõi lòng ấy, dù chỉ một chút thôi cũng được, để cho tôi được một lần chứng kiến.

Thật sự, tôi chỉ mong có vậy.

Nhưng tôi đã mãi mãi đánh mất cơ hội được lắng nghe những lời ấy từ anh.

Tôi không hiểu.

Giờ đây, tôi chẳng còn hiểu gì nữa.

Tôi cô đơn. Bị tất cả xa rời và cự tuyệt, chỉ còn lại một mình trên thế gian này.

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngày hôm sau, cả thầy và Hitomi đều không đến trường. Hitomi thì nghỉ bệnh, còn thầy Oshinari tôi nghe người trong ủy ban thư viện nói về quê dự đám giỗ sáu năm của họ hàng.

Sau giờ học tôi đã sang nhà Hitomi, đứng dưới vườn nhìn lên phòng cậu ấy mà gọi "Hitomi ơi!", nhưng tấm rèm cửa vẫn cứ đóng im ỉm.

Rồi sáng hôm sau nữa, tôi đã gài tận ba cái chuông báo thức để dậy sớm, đứng trong vườn nhà Hitomi ôm con August, răng va vào nhau lập cập vì lạnh nhưng cuối cùng cậu ấy cũng không xuất hiện.

Lại y hệt như hồi lớp Bảy...

Chẳng lẽ nhìn thấy chiếc phong bì và khuyên tai ấy làm Hitomi sốc đến thế sao? Mà rốt cuộc là ai gửi nhỉ?

Tôi thấy buồn vì không thể giúp được Hitomi khi cậu ấy đang khổ sở, và cả vì không hiểu được cảm xúc của cậu ấy...

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng con August con chó đáng thương này giờ cứ rên lên ư ử.

"Mọi người xuất hiện trong câu chuyện này, ai cũng đáng thương hết anh nhỉ..."

Trong phòng câu lạc bộ sau giờ học, tôi vừa đọc lại Nỗi lòng vừa ủ rũ thì thầm.

"Tôi mến thương Tiên sinh là như thế, thế mà toàn bị đối xử lạnh nhạt thôi, còn Tiên sinh quá tuyệt vọng vì bản thân nên không còn tin tưởng ai nữa... Đến cả phu nhân cũng không bao giờ biết được bí mật của chồng mình... Còn K... Bị người bạn thân nhất phản bội, rồi cuối cùng phải chết..."

Trong số họ có ai là người xấu đâu... Thế mà lại không thể thấu hiểu nhau, không đáng thương thì là gì...

"Có lẽ... tất cả con người đều đáng thương."

Ở phía bên ghế đối diện anh Konoha đã dừng gõ phím trên chiếc máy tính xách tay nghiêm túc nói.

"Dù cho có cố gắng để thấu hiểu được nhau, nhưng rốt cuộc vẫn là điều không thể, lại đi lướt qua nhau trên đường đời..."

Ánh mắt anh da diết như thể đang nhớ lại một ký ức xa xăm.

Thầy Oshinari cũng từng nói giống vậy.

"Cho dù có giả vờ đồng cảm, cho dù có giả vờ thấu hiểu, thì rốt cuộc tất cả cũng chỉ sống vì cái tôi cá nhân mà thôi..."

"Vậy nên là đối với tôi, ở giữa con người cô đơn lắm... thật sự rất cô đơn."

Với đôi mắt trong xanh ấy, thầy lặng lẽ thì thầm về thế nào là cô độc. Một nỗi buồn khắc khoải cứ lan dần trong lồng ngực tôi.

"Vậy không lẽ Natsume Souseki cũng đáng thương sao?"

"Có lẽ vậy... Từ thời trẻ ông đã bị chứng suy nhược thần kinh hành hạ, có người nói ông viết cuốn Tôi là mèo chính là để làm vơi đi nỗi khổ cực của bản thân - một con người nhạy cảm như thế, hẳn sẽ dễ xúc động trước những khổ đau của cuộc đời."

"Suy nhược thần kinh... ý anh là con Át chơi bài ạ?"

Anh Konoha giật nảy mình.

"Sao Souseki lại bị con Át hành hạ được?"

"Không phải thế, em tưởng ông ấy cược tất cả vào con Át chủ mà lại thua, rồi bị chủ nợ ép trả tiền..."

"Nhảm to rồi. Bây giờ mình ít nghe tên bệnh đó hơn, nó làm cho thần kinh con người rất căng thẳng, bị áp lực đè nặng và lúc nào cũng mệt mỏi, dẫn đến chóng mặt, đau đầu nữa... Tưởng tượng giống như trầm cảm ấy."

Theo yêu cầu của Bộ Giáo dục Nhật Bản, suốt những năm ba mươi tuổi, Souseki đã một mình đến London du học. Trong khoảng thời gian đó, ông gần như chỉ giam mình trong phòng chuyên tâm vào nghiên cứu, cô độc và lo âu việc đó khiến cho bệnh suy nhược thần kinh của ông ngày càng trầm trọng hơn. Hồi đó ở Nhật Bản còn có tin đồn Souseki đã phát điên rồi nữa cơ. Sau khi du học trở về, ông viết cuốn Tôi là mèo được độc giả đón nhận, sau đó tiếp tục viết Cậu ấm ngây thơ, Gối cỏ. Đó đều là những tác phẩm tiêu biểu cho văn học thời kỳ đầu của ông."

"Vậy là ông ấy khỏi suy nhược thần kinh rồi hả anh?"

Biểu cảm của anh Konoha bỗng trở nên khó hiểu.

"Ừm, đúng vậy, sau truyện dài kỳ Cỏ ngu mỹ nhân được đăng trên nhật báo Asahi, Souseki có được chỗ đứng vững chắc trên văn đàn, ông

cũng không còn bị chứng bệnh thần kinh hành hạ như trước kia, nhưng trong giai đoạn này ông lại mắc phải bệnh dạ dày."

"Oái..."

Nghề viết văn vất vả thật nhỉ... Tôi nghe mà toát mồ hôi hột, còn anh Konoha vẫn tiếp tục kể.

"Sau khi hoàn thành bộ ba tác phẩm trụ cột nửa đầu sự nghiệp của mình - gồm có Tam Tứ Lang, Từ đạo ấy, Cánh cửa, bệnh loét dạ dày của Souseki diễn biến xấu đi, khi đang an dưỡng tại lữ quán, ông đã nôn ra rất nhiều máu, đứng giữa lằn ranh sự sống và cái chết. Thời điểm này Souseki bốn mươi ba tuổi, những tác phẩm của ông sau đó chuyển hướng thiên về chủ nghĩa hiện thực sâu sắc, tập trung khai thác cái tôi cá nhân của con người."

Cái tôi cá nhân?

Nhớ đến những lời thầy Oshinari nói, lồng ngực tôi như thắt lại. Thầy đã ử rữ thừa nhận rằng, cho dù căm ghét sự yếu đuối và cái tôi của vị Tiên sinh trong Nỗi lòng, thầy vẫn không khỏi có chút đồng cảm...

"Souseki phải nhập viện vì loét dạ dày, phải ngừng đăng truyện dài kỳ và bệnh thần kinh cũng tái phát, trong hoàn cảnh ấy ông đã quyết tâm theo đuổi một cuốn 'tiểu thuyết lí tưởng' cho bản thân, dù phải mày mò và cũng trải qua không ít thất bại.

Sản phẩm của nỗ lực ấy chính là Nỗi lòng, ra đời vào năm ông bốn mươi bảy tuổi.

Nỗi lòng được đăng trong một trăm mười kỳ từ tháng Tư đến tháng Tám năm ấy, sau đó được nhà xuất bản Iwanami Shoten in thành sách với điều kiện Souseki chi trả nửa chi phí - đây cũng là tác phẩm đầu tiên của

nhà xuất bản này đó. Trong phạm vi câu chuyện, Souseki đã viết về hố sâu cái tôi cá nhân của con người."

"Tại sao Souseki lại chọn theo đuổi đề tài cái tôi và vực sâu hả anh? Viết về mấy chuyện như thế thì em nghĩ cả thần kinh lẫn bụng dạ đều chẳng chịu nổi ấy chứ."

Đôi mắt anh Konoha buồn bã sụp xuống, dường như đang suy nghĩ rất nhiều điều.

"Em nói đúng... Nhìn vào những phần đen tối nhất trong trái tim con người như thế, chắc chắn không phải công việc vui vẻ gì... Nhưng anh nghĩ Souseki viết về tội ác của con người, bởi vì những dục vọng ấy chính là cảm xúc luôn tồn tại trong mỗi con người chúng ta... Và phải tìm ra cách vượt lên chúng - chắc chắn đây là lý do khiến ông lao động đến ho ra máu.

Ngay cả Nỗi lòng cũng chỉ là một giai đoạn nhất thời với Souseki, sau đó ông vẫn tiếp tục viết, tiếp tục nhìn sâu vào vực thăm cái tôi con người.

Tác phẩm cuối cùng của ông - Ánh sáng và bóng tối đáng tiếc kết thúc trong dang dở, nhưng nếu như kịp hoàn thành thì có lẽ Souseki đã tìm được câu trả lời."

Con người phải làm sao mới có thể vượt lên cái tôi trong trái tim mình?

Liệu trong nỗi tuyệt vọng và cô độc cùng cực, con người có thể được cứu rỗi?

Khi nói về Souseki, anh Konoha mới thật nghiêm túc, mới ra dáng người lớn làm sao. Ánh mắt ấy, những khi anh viết tiểu thuyết trên máy tính xách tay thỉnh thoảng tôi cũng nhìn thấy - mới xa xăm và cô độc biết bao, làm tôi không sao lại gần được.

Trước lễ hội văn hóa, anh Konoha đã buồn bã viết tiếp cuốn tiểu thuyết của mình.

Tôi vẫn chưa dám hỏi anh về loạt truyện Cô gái văn chương đang được đăng trên tạp chí, sắp đăng đến kỳ thứ ba rồi nhưng vẫn chưa có tên tác giả. Người ta đang bàn luận chẳng biết thật sự tác giả là ai, cũng đã có rất nhiều cái tên được nghĩ đến.

Chắc hẳn anh Konoha biết rõ cảm giác điên loạn khi nhìn xuống đáy vực sâu...

Anh Konoha ôn tồn nói tiếp.

"Anh nghe nói vào những năm cuối đời, Souseki tin vào lý tưởng tặc thiên khứ tử đó."

"Tặc thiên khứ tử... là cái gì hả anh?"

"Là vứt bỏ trái tim của riêng mình và sống thuận theo quy luật tự nhiên."

"Nghe như Đức Phật ấy anh ạ."

"Ha ha, đúng thật nhỉ."

Vứt bỏ hoàn toàn trái tim ư, chẳng biết tôi có làm được không nhỉ. Không mong muốn gì nữa không mong chờ thứ gì, chỉ đơn giản là tồn tại.

Giống như lũ khi sinh sống hòa thuận trong rừng...

Nhớ đến thầy, tôi lại thấy lòng buồn da diết, như cơn gió lạnh lùa qua khe cửa sổ.

Nếu như xung quanh không còn một con người nào ngoài bản thân, thì sẽ không còn căm ghét, không còn phản bội, không còn đau thương...

Nhưng mà hẳn sẽ cô đơn lắm...

Tối hôm ấy, tôi có điện thoại từ anh Shoji, đàn anh của Kai.

"Chuyện về Kai ấy mà, anh vừa mới nhớ ra cái này."

Rồi anh bắt đầu trầm ngâm nói.

"Kai chẳng làm thân được với bất cứ ai, anh cũng hầu như không trò chuyện với cậu ta... Nhưng khoảng đầu một tuần trước khi mất... Kai bảo Giáng sinh mình sẽ đi xem phim. 'Cái ngày hôm ấy ở rạp chiếu phim đủ có bọn yêu nhau thôi, mà đi một mình lạc loài đấy!' - anh vừa trêu một tí thì mặt cậu ta đã đỏ lựng..."

'Em không đi một mình!'

... Rồi cuống cuống hét lên như thế. Cái thẳng mặt mà lúc nào cũng khó dăm dăm, thế mà lúc xấu hổ cũng dễ thương phết."

"Này... Giáng sinh này, cậu tính đi đâu với Hitomi chưa?"

"Chưa. Bây giờ tớ chưa có dự định gì cả."

"...Thật à?"

"Ừm."

"...VẬY SAO."

Ký ức về cuộc nói chuyện với Kai hiện ra rõ mồn một trong đầu tôi.

Cả câu Cảm ơn, lí nhí vì xấu hổ, nhưng lại như nhẹ nhõm vô cùng của cậu ấy.

Một ngày mưa nọ, Kai đã đứng dầm mưa trước cửa nhà Hitomi, rụt rè mời cậu ấy đi xem phim với mình.

Không biết lúc ấy cảm xúc của Hitomi ra sao nhỉ?

Chắc hẳn lúc nhận được lời đáp lại "Được thôi", Kai đã hoan hỉ lắm - vừa nghĩ đến đây tôi đã thấy sống mũi mình cay cay, và con tim như thắt lại.

Tại sao Kai lại phải chết?

Cậu ấy đã đi xem phim với Hitomi đâu. Và tại sao lại cho Hitomi hết duyên tai, còn bảo "Không cần nữa" chứ?

"Kai định xem phim gì hôm ấy hả anh?"

Anh Shoji hơi ngập ngừng.

"Ừm... Anh cũng có hỏi vì tò mò, nhưng nó không chịu nói tên. Nhưng mà có bảo thế này."

Tôi nín thở chuẩn bị lắng nghe, còn anh nói tiếp giọng buồn buồn.

"Ngày hôm ấy, tuyết sẽ rơi trong rạp chiếu phim... Nó vừa nhắm mắt vừa nói, nhìn hạnh phúc lắm..."

Trong rạp chiếu phim có... tuyết ư?

Ôi, lại là tuyết.

Cả thầy, cả Hitomi, cả Kai, đều toàn nói về tuyết thôi. Nhưng tôi chẳng hiểu ý nghĩa là gì cả.

"Lần nào có ai rủ đi cùng Kai cũng bảo Phim là phải xem một mình chứ, nên lúc đó anh giật mình lắm. Anh cũng thử hỏi cụ cậu xem đối phương là ai rồi, nhưng nó không chịu nói. Lần đầu tiên anh thấy Kai gần gũi với mình đến thế... Bình thường bao giờ nó cũng là 'Thằng khác với mọi người' mà..."

Giọng anh Shoji ngày một u ám hơn. Sau một hồi lâu mà tôi cảm giác rằng ở đầu bên kia, anh đang do dự, rốt cuộc anh ngập ngừng nói.

"... Còn nữa, hồi trước đó Kai có nói cái này lạ lùng lắm..."

"Lạ lùng là sao ạ?"

"Thì nó vốn là thằng cứng đầu, nên có hôm anh cẩu quá mắng nó 'Sao cậu cứ phải khác mọi người thế hả? Cậu là cái đồ không có tính hợp tác!' Nghe vậy mặt nó bỗng lạnh tanh... 'Em đã từng thấy người chết rồi...' - rồi nói thế."

Tôi cảm giác như có ai vừa sượt qua gáy mình, bằng một cây cọ lông lạnh toát.

Giọng anh Shoji dần dần chuyển thành giọng của Kai, vang vọng trong tai tôi.

"Vào lúc ấy gen di truyền sẽ bị viết lại, người ta sẽ thành thứ gì không phải người nữa..."

Sau khi anh Shoji đập máy, tôi gọi cho anh Konoha kể lại những gì vừa nghe được, rồi anh im lặng một hồi lâu như thể đang tập trung suy nghĩ.

"..."

"Anh Shoji bảo là có khi cậu ấy đùa thôi, nhưng chẳng biết có phải thế không..."

Anh Konoha nói với giọng trầm trầm.

"Kai không giống như kiểu người thích đùa, nên có khả năng cậu ấy đã thấy người chết thật. Nhưng mình lại không biết được hoàn cảnh cụ thể lúc đó ra sao."

"... Anh nói đúng."

"Em bảo ba mẹ Kai mất vì lý do tại sao cơ?"

"À ừm, trong một tai nạn xe hơi ạ."

"Vậy là giống thầy Oshinari nhỉ?"

"Á, giờ anh nói em mới nhận ra."

Mà cả cậu ấy và thầy sau đó đều được chú bác họ hàng nhận nuôi nữa. Nhưng thầy Oshinari có bảo rằng ngay sau khi cô em gái mất đi, thầy đã rời khỏi nhà ông bác và bắt đầu sống một mình.

Anh Konoha lại im lặng một lúc, rồi nói trúng điếm mà tôi vẫn đang băn khoăn.

"Không biết dịp Giáng sinh ấy, Kai đã định đi xem phim gì với Hitomi?"

"Em nghĩ phải là phim có cảnh tuyết rơi... Vì cậu ấy nói 'Tuyết sẽ rơi trong rạp', nhưng sao mà có chuyện tuyết ngoài trời lại rơi vào trong rạp chiếu được..."

"Phim có cảnh tuyết rơi à..."

"Phải nhiều không đếm xuể anh nhỉ?"

"Ừ... Nhưng nếu giới hạn trong những phim ra rạp trong thời gian đó thôi, thì sẽ thu hẹp được phần nào. Nhưng kể cả vậy thì vẫn nhiều lắm."

"Cũng phải thôi, trúng vào đúng dịp Giáng sinh mà."

Tôi cố nhớ lại những bộ phim có cảnh tuyết rơi gây ấn tượng.

"The Shining lấy bối cảnh ở khách sạn bị cô lập trong bão tuyết này. Kinh dị Nhật thì có Harami - Màu trắng kinh hoàng nữa. 30 Days of Night cũng kể về những cư dân một thị trấn nhỏ chìm trong tuyết trắng ở Alaska, phải chiến đấu sinh tử với ma cà rồng để sống sót.

(Một trong những phim kinh dị tâm lý kinh điển, sản xuất bởi đạo diễn Stanley Kubrick năm 1980)

Nhưng mà, ai lại rủ bạn gái mình thích đi xem phim kinh dị chứ. Nếu cậu ấy mà bảo với Hitomi, 'Đang có phim zombie hay lắm, đi xem nhé?' thì chắc sẽ nhận lại một câu 'Tởm quá' cùng với ánh mắt lạnh tanh mất thôi..."

Anh Konoha nói.

"Tạm thời anh sẽ thử liệt kê những bộ phim đang chiếu rạp trong thời gian đó. Biết được nó thì mới suy luận tiếp được."

"Vâng ạ."

"Còn chuyện này nữa, nếu được thì anh muốn gặp chị Tamako, hôn thê của thầy Oshinari."

"Chẳng lẽ... anh Konoha thích con gái hơn tuổi ạ!?"

"Không phải thế. Anh chỉ muốn hỏi thăm về chuyện của thầy thôi."

"À... ra là vậy ạ. Ahaha..."

Tôi cười nhạt nhẽo. Ở đầu dây bên kia, hình như anh Konoha cũng khó xử trước câu hỏi vô duyên của tôi.

"Ừm, nếu là chị Tamako thì em nghĩ sắp xếp hẹn hò đôi sẽ gặp được đấy ạ. Nhưng chị ấy đòi đối phương phải là siêu sao diễn trai cơ."

"... Để anh kiểm xem có giới thiệu được ai không."

Và anh cúp máy.

Cả ngày hôm sau, thầy và Hitomi đều không đến trường.

Tôi thay Hitomi dắt con August đi dạo rồi lên trường, sau giờ học lại sang phòng câu lạc bộ bàn luận về danh sách phim mà anh Konoha đã làm cho.

"Không có Edward Scissorhands anh nhỉ. Thế mà em tưởng biết đâu người ta chiếu lại để kỷ niệm chứ. Nếu vậy thì lời của thầy Oshinari 'tôi đã ngăn không cho tuyết rơi' - có thể hiểu rằng thầy đã ngăn không cho Kai đi xem phim hay gì đó."

"Ừm, em nói đúng."

"Còn 'tuyết nhuộm màu đỏ thắm' mà Hitomi nói, em nghĩ cứ hiểu là Kai đã mất vào ngày có tuyết rơi là được ạ."

"Không phải đâu, anh đã tra thời tiết ngày Kai mất rồi, hôm đó không có tuyết."

"Ồi, vậy thì... Hay ý Hitomi là Kai, người đáng lẽ sẽ làm tuyết rơi vì mình như chàng người kéo trong phim kia đã phải chết, vì vậy nên tuyết nhuộm màu đỏ thắm?"

"Có khi... là như vậy thật."

"A, phim này hồi năm mới em đi xem nè. Một nhóm khách du lịch trôi dạt lên hòn đảo hoang phương Nam, rồi bị zombie tấn công đó ạ."

"... Hinosaka, năm mới năm me mà em xem cái gì thế hả?..."

Mặt anh Konoha méo xệch.

"Thì ăn Tết phải có zombie mới ngon chứ anh. Mà hôm đó rạp cũng vắng nữa, em đi cùng ông anh và đưa em trai, thắt chặt tình cảm gia đình luôn ạ."

"Còn lòi anh em đi nữa à!?"

"Vâng. A! Em biết cả phim này nữa!"

"... Thôi anh không cần zombie nữa đâu."

"Không phải là zombie đâu anh. Là phim Tựa như bầu trời xanh ạ."

Tay anh Konoha đang lật giở danh sách bỗng dừng lại.

"Em cực cực thích phim này đó anh...! Xem phim dài tập cũng đã hay rồi, mà ra rạp Hadzumi Rise đóng vai Itsuki ngây thơ quá thế, làm tim em xao xuyến thêm lần nữa ~. Mà đến quay phong cảnh cũng tuyệt vời nữa ~. Nào là ngôi trường trong ánh hoàng hôn, những hành lang màu vàng nắng, rồi con đường rợp bóng cây sau cơn mưa... Lại còn cảnh cuối cùng bên vòi nước uống nữa, xem đến đó em nghẹt thở luôn đấy ạ!"

"... Vậy à. Anh chưa xem bao giờ nên không biết được."

"Vậy khi nào anh nên xem đi. Em nghĩ anh Konoha sẽ thích lắm đấy. Không khí trong phim rất giống với câu chuyện mà anh Konoha đang viết..."

Nói đến đây tôi chợt cứng họng. Nỗi bất an đột ngột bóp nghẹt lồng ngực tôi, cho tôi biết rõ mình vừa lỡ mồm nói ra một điều tai hại đến thế nào.

Anh Konoha chỉ nhìn tôi lặng lẽ. Nhưng ánh mắt ấy càng làm cho tôi thấy lo lắng hơn.

Trong đầu tôi, một cái tên từ từ hiện ra. Một cái tên luôn luôn được nhắc đến mỗi khi người ta bàn nhau tác giả của Cô gái văn chương thực sự là ai... Cái tên mà đứa con gái cấp hai nào hỏi đó cũng biết... Cái tên của một con người mà ai cũng bảo chắc không viết lách gì nữa rồi...

"..."

Đầu óc tôi trống rỗng, trống ngực dồn dập đến mức như muốn vỡ tung ra. Suốt một lúc lâu tôi chỉ biết nhìn anh Konoha, không nói được một lời nào. Mặt tôi đỏ gay vì bối rối. Còn ánh mắt anh Konoha vẫn bình thản, đến mức điềm nhiên.

"A - à ừm..."

Rốt cuộc không chịu nổi sự im lặng, tôi đành phải ép mình cười gượng.

"Nh-nhưng mà Tựa như bầu trời xanh diễn ra vào mùa hè, không có cảnh tuyết rơi, nên chắc không phải phim Kai định xem đâu nhỉ?"

Gương mặt anh Konoha cũng thả lỏng ra một chút.

"VẬY à... Thế chắc là phim khác rồi."

"Vâng ạ. Không biết là cái nào nhỉ. A, để xem phim này nào..."

Tôi giả vờ nhìn chăm chú vào danh sách. Trái tim tôi vẫn không ngừng đập thình thịch. Tôi rất sợ phải phát hiện ra, ngay tại đây và bây giờ, anh Konoha thực sự là con người thế nào.

Chắc chắn tôi sẽ không biết phải làm gì cho phải.

Hiện tại phải tập trung vào vấn đề của Hitomi thôi. Sau đó tôi với anh cũng đưa ra nhiều ý kiến khác, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm ra được bộ phim mà Kai định dẫn Hitomi đi xem.

Tối hôm ấy, tôi có điện thoại từ chị Tamako.

"Chị đã nghe lời nhắn trên máy rồi. Nhóc nói có cậu con trai muốn gặp chị à? Đã bảo mấy cậu nhỏ hơn toàn mê tí chị mà mà. Nhưng mà mới học cấp ba thì đã cưới xin làm sao được..."

Mà thôi, để lúc nào có hứng chị sẽ gọi. Cứ cho mail với số điện thoại đi. Biết đâu họ hàng cậu nhóc đấy lại chẳng có ông anh nào đẹp trai, tương lai rộng mở. Mà quan trọng hơn, cái cậu mỹ nam biệt thự đi Benz kia sao rồi, đã quyết được ngày hẹn hò chưa?"

"Chưa, chuyện đó chắc phải để sau thôi. À mà chị ơi... Thầy đi dự đám giỗ của họ hàng, đến giờ vẫn đang ở đó ạ?"

"Vừa về hôm nay rồi. Không ở Tokyo nữa."

"Vậy ạ."

Thế thì chắc hẳn ngày mai thầy sẽ đến trường.

"À mà này, thằng Ryosuke... tình hình nguy lắm rồi đấy."

Chị đột ngột đổi giọng.

"Ơ? Nguy là sao hả chị?"

"Lúc biết nó đến dự đám giỗ của bác Kosuke, chị mà đã giật mình rồi - trước giờ đã thấy mặt nó ở đó lần nào đâu - mà hôm đấy thấy mặt nó tái xanh tái nhợt, tưởng như chính thằng Ryosuke mới là người chết ấy. Rồi đang làm lễ thì cái bệnh của nó lại tái phát, mồ hôi vã ra như tắm, thở khò khà khò khè nữa."

Mà cũng chẳng trách, thấy di ảnh mặt người gần giống mình trên bàn thờ thì ai mà vui vẻ được cơ chứ. Có ai ép nó phải đến đâu."

"Lên cơn... là bệnh đau tim đúng không ạ!? Thầy có ổn không chị? Mà di ảnh người gần giống mình là sao..."

"Bác Kosuke với thằng Ryosuke giống nhau như đúc mà. Tim mạch nó cũng không bệnh tật đến thế, nên nhóc chẳng cần phải lo đâu. Mà chết bếng luôn đi cũng được, cái thằng ngốc ấy. Chị đây đã định chăm sóc cho rồi, thế mà nó lại dám bảo Tôi phải làm gì thì em mới chịu cảm ghét, khinh miệt và quên tôi đi?, nét mặt u ám, nghiêm túc kinh khủng nữa chứ! Hỏi đến thế thì có tin được không!?"

Tôi muốn hỏi lại chị xem tim mạch thầy "không bệnh tật đến thế" nghĩa là sao, nhưng thấy chị Tamako đang nổi trận lôi đình nên tôi cũng đành thôi.

"Thằng Ryosuke không hẳn có vấn đề về thân thể, mà là 'tâm bệnh'. Tinh thần nó bây giờ tệ hại lắm rồi, nên có gì nhóc để ý nó hộ chị nhé. Chị đây coi như không quen nó nữa. Dính dáng đến cái thằng cứ ốm đau, mệt cả đầu. sắp xếp nhanh vụ hẹn hò đôi đi nhé. Không được chọn quán rượu rẻ tiền đâu đấy. Lên bar cho chị!"

Sau một hồi càu nhàu cộng với hò hét, chị dập máy.

Thằng Ryosuke không hẳn có vấn đề về thân thể, mà là "tâm bệnh".

Riêng câu nói ấy vẫn văng vẳng trong tâm trí tôi.

Khi biết được anh giống tôi đến nhường nào, ban đầu tôi đã hạnh phúc biết bao.

Nhưng rồi chẳng biết tự bao giờ điều ấy trở nên đắng cay biết mấy.

Bởi vì dù không muốn tôi cũng đã hiểu ra, rằng tôi và anh là hai con người hoàn toàn khác nhau, anh vẫn giữ bí mật với tôi, và trái tim chúng không bao giờ có thể hòa làm một.

Nhưng dù là vậy chẳng nữa, thì nếu như tên em không phải là Hitomi, thì có lẽ tôi đã không bận tâm vì em đến thế, và quan hệ giữa chúng ta đã hoàn toàn khác biệt.

Nhìn thấy em dắt chó đi dạo buổi sáng, tấm lưng thẳng tắp cùng đôi mắt chính trực không giả dối, và mái tóc lấp lánh nắng mai ấy, tôi đã nghĩ em mới xinh đẹp làm sao.

Quan sát em bấy lâu nay, rốt cuộc tôi đã tự cho mình là kẻ biết rõ em thứ tư trên thế gian này, từ dáng vẻ lạnh lùng của em, cho đến ngọn lửa nhiệt huyết trong cội lòng, đến cá tính mạnh mẽ nhưng cũng có phần mong manh ấy, không bao giờ có thể mang ác ý với ai được.

Từ lúc mới quen, em đã coi tôi là kẻ thù, nhưng em cũng không cần phải tính toán quá mức với tôi đâu. Bởi vì từ khi tên em là Hitomi, thì số phận ấy đã an bài rồi.

Giờ đây, tôi chỉ muốn đến một nơi thật thanh bình.

Nơi không ai có thể tìm tới. Chỉ có tiếng gió xào xạc và tiếng chim muông, cầm thú bên tai.

Tôi đã luôn muốn sống ở một nơi như thế.

Chắc chắn sẽ không có tuyệt vọng, hay phản bội.

Tất cả đều đơn thuần, tuân theo những gì vốn có. Là cội niết bàn thanh tịnh mà tôi hằng mong muốn. Để có thể tìm đến được nơi ấy tôi phải vứt bỏ trái tim mình.

Sáng hôm sau, tôi sang nhà Hitomi thì thấy chuồng con August trống không. Chắc là Hitomi dắt nó đi dạo rồi! Tôi vội vã chạy vụt đi. vẫn con đường quen thuộc rợp bóng cây, vẫn những ngã rẽ ấy, siêu thị ấy, và cả quán đậu phụ nữa... Tôi vừa thở ra khói trắng vừa chạy dọc tuyến đường

tản bộ của Hitomi và con August, rốt cuộc cũng tìm thấy cậu ấy và nó trên con đường đến công viên.

"Hitomi ơi!"

Nghe tôi gọi, cậu ấy dừng chân, lạnh lùng ngoảnh mặt lại.

"Chào buổi sáng!"

Vừa thở hổn hển, tôi vừa cười và nói.

"..."

"A ha ha, dậy sớm đúng là có nhiều thời gian thật nhỉ, tớ vừa ăn tận hai bát cơm đấy. Phải chạy cho giảm calo thôi."

Hitomi chỉ hỏi tình queo.

"... Cậu dùng mấy cái chuông báo thức?"

"Có mỗi ba... Kh - không, đâu có dùng cái nào! Chuông chưa reo tớ đã tỉnh như sáo rồi mà. Đến cả tớ cũng có ngày nọ ngày kia chứ."

"... Chắc cậu đặt ba cái cách nhau năm phút chứ gì?"

"Ừ..."

"... Nano lúc nào cũng vậy mà. Kể cả sáng hôm đi tham quan, hay là giữa giờ kiểm tra."

Có bạn từ nhỏ nó khổ thế đấy. Biết rõ nhau như lòng bàn tay.

"H-hôm nay đến chuông thứ hai tớ đã dậy rồi mà. Còn không cho nó reo lần ba nhé."

Tôi vỗ ngực lấy làm tự hào.

"... Đờng, thế thì có gì mà khỏe."

Nhưng cậu ấy chỉ lăm bắm rồi bắt đầu đi. Tôi cũng chạy theo ngay bên cạnh. Con August thì rất kiêu hãnh đi vượt hẳn lên trước bọn tôi.

"Này, chính cậu hôm trước cho mấy viên kẹo kỳ cục vào hòm thư nhà tớ hả?"

"À, kẹo ngậm ho đấy. Là tớ tự làm, cho nhiều thảo dược vào lăm. Tớ nghe thầy giáo bảo Hitomi nghỉ học vì ốm, nên coi như đến thăm luôn."

"Tặng gì tặng cả hộp, làm người ta ăn như đánh vật."

"Ồ, cậu chén hết rồi cơ à? Một ngày chỉ cần ngậm hai viên thôi. Nhưng mà nếu cậu thích thì tớ sẽ làm nữa."

"Thôi. Đàng nào vào miệng cũng chỉ toàn mùi thuốc sát khuẩn."

"Không phải thuốc sát khuẩn mà là thảo dược đó. À đúng rồi, hay là dịp năm mới này tớ làm món castella trắng - hồng thảo dược nhé?"

"Nhưng đừng có mang đến nhà tớ."

"Yên tâm đi, tớ sẽ để phần cho Hitomi nữa."

"Đã bảo là không cần rồi mà."

Một cuộc nói chuyện không khác gì mọi khi. Hitomi không nhìn vào mắt tôi. Tôi lại có rất nhiều điều muốn hỏi cậu ấy, về chuyện ở thủy cung, hay là về tuyết. Còn cả về Kai, và về thầy nữa...

Nhưng Hitomi chịu ra khỏi phòng, nói chuyện như thường ngày đã là tốt rồi, nên tôi cũng không có ý kiến.

Sau khi về nhà Hitomi và xích con August lại, hai đứa tôi lên tàu điện về hướng trường học. Rồi chúng tôi đi qua cửa trường, cởi giày cho vào tủ đựng đồ.

"Giờ này lúc thêm trường vẫn chưa có ai, thoải mái thật nhỉ."

"Thì ngày thường lúc cậu lên trường, cũng làm gì còn ai nữa."

"Làm gì có chuyện đấy. Cả lũ hùng hục lao vào trường cho kịp giờ ấy chứ."

"... Hừm."

Hitomi thở hắt ra như muốn, nói "được", rồi lấy giày đi trong nhà từ tủ đựng giày ra. Bỗng nhiên cậu ấy dừng hẳn lại. Nhìn lên, tôi thấy trên giày cậu ấy là một lá thư gấp ngay ngắn.

"Ồ, thư tình à?"

"..."

Hitomi mở thư, lướt mắt qua những dòng chữ bên trong. Ánh mắt cậu ấy trừng trừng còn biểu cảm thì gay gắt, và rồi Hitomi xé nó ra làm đôi.

"Ê này, làm vậy... có ổn không thế?"

Cậu ấy không trả lời, tiếp tục xé nhỏ nó hơn và vứt vào thùng rác.

"Đi thôi."

Hitomi nói cộc lốc rồi bỏ đi. Thực ra vứt thư tình cũng không phải chuyện gì hiếm với Hitomi cả... Nhưng mà, lá thư vừa rồi có thật sự là thư tình không đây?

Giờ nghỉ trưa, tôi lên phòng thư viện. Không biết hôm nay thầy Oshinari có đến không? Đang nhìn quanh tìm thầy, tôi bỗng gặp chị Nanase.

"Hi - Hinosaka...!"

Vừa nhìn thấy tôi chị ấy đã ấp úng.

"A, em chào chị Nanase!"

"À ừm, 1-lâu lắm không gặp nhỉ..."

"Mới có tuần trước thôi mà chị."

Nghe tôi nói chị lại càng bối rối hơn, cứ nhìn tôi như thể rất muốn nói chuyện gì.

"Th-Thôi cái đó sao cũng được... Từ hôm đó 1 Inoue với bạn của Hinosaka... sao rồi?"

À ra thế. Chị cũng để ý đến chuyện giữa anh Konoha và Hitomi. Bởi vì với chị Nanase thì hai người đó trông chẳng khác gì đang hẹn hò thật mà.

"Không có chuyện gì như chị Nanase đang lo đâu ạ. Chị cứ yên tâm ôn thi đi."

"... Ừm, nếu Hinosaka đã nói vậy."

Chị ấy rụt rè, lí nhí đáp lại.

"Chị ơi, thầy Oshinari có đến trường không ạ?"

"Sáng chị vừa gặp xong. Nhưng hình như giờ thầy lại đi đâu rồi."

"Vậy hả chị..."

"Hình như giờ thầy bận nhiều việc lắm, Hinosaka đã biết chưa?"

"Dạ?"

"Năm tới thầy sẽ ra nước ngoài. Hình như để nghiên cứu khi vượt gì đó."

Tức là thầy sắp đi mất rồi! Tôi bị sốc. Lúc bệnh phát tác trong phòng thủ thư, thầy đã nhờ tôi đừng nói với ai cả, bởi vì tôi vẫn chưa thể rời trường được. Thầy vừa mới vào làm không lâu, sao bây giờ lại...

"Thầy có nói địa điểm chính xác ở đâu không ạ?"

"Chịu... Chị cũng chỉ nghe mấy đứa ủy viên khác nói thế thôi."

Chị Nanase nói với giọng thì thào. Không biết Hitomi đã biết chuyện này chưa?

Giờ nghỉ trưa, tôi ngồi đối diện ăn cơm với Hitomi, cố gắng đổi đề tài biết bao nhiêu lần,

"Này, thầy Oshinari ấy..."

nhưng ngay lập tức mặt Hitomi đã cứng lại, phát ra một sát khí khủng khiếp, làm tôi nghẹn lời.

"Tớ không muốn nói về thầy."

"C... cũng đúng nhỉ. Đến bữa cơm rồi cũng nên ăn cho ngon."

Tôi cố cười gượng gạo nhưng rồi im lặng hẳn, chỉ biết nhìn xuống hộp cơm trưa.

"Hôm nay vẫn là châu chấu sao?"

"..."

Hitomi im lặng. Nhìn ánh mắt ấy không hiểu sao tôi cứ thấy đáng thương.

Sau giờ học, tôi lại thử lên phòng thư viện. Phải hỏi trực tiếp thầy về vụ đi nước ngoài thôi. Sau khi biết rõ mọi việc rồi thì sẽ nói chuyện với Hitomi sau. Rồi còn chuyện về tuyết nữa...

Đang đi dọc hành lang và suy nghĩ linh tinh, tôi bỗng nhiên bắt gặp thầy Oshinari. Thầy đang đi lên cầu thang phía bên kia hành lang, sắc mặt tái xanh. Lần trước chị Tamako cũng đã nói mấy điều kỳ quặc, nhưng thật sự nhìn thầy gầy rạc hẳn đi như người ốm, ánh mắt tối đen, sống lưng tôi mới lạnh toát.

Tôi chạy đuổi theo thầy. Dù đã cố tức tốc lao lên cầu thang, nhưng vẫn không thấy bóng lưng thầy đâu. Hay thầy rẽ vào hành lang nào ở tầng giữa rồi? Đúng lúc ấy, tôi nghe tiếng cửa đóng cái "rầm" ngay trên đầu mình. Điểm cuối của cầu thang là sân thượng! Mở cánh cửa nặng trĩch ra, tôi thấy thầy đang đứng trước hàng rào. Thầy quay lưng về phía này, đặt tay lên lan can vươn mình ra ngoài.

Không thể nào - thầy ơi!

Tôi thấy toàn thân nổi da gà khi chợt nhớ đến Kai đã tự sát, về bức di thư Tiên sinh để lại cho Tôi, và vừa cố gào lên thật to vừa chạy về phía thầy.

"Thầy ơi! Không được đâu! Đừng chết mà!"

Thầy quay lại. Hai mắt thầy trợn tròn. Tôi ôm ghì lấy thân thể gầy gò ấy.

"Không được! Không được đâu! Cho dù thầy có đồng cảm với Tiên sinh đến mấy, thì cũng không thể chết như ông ấy được! Nếu như có gì

phiền não xin thầy cứ nổi hết với em. Em sẽ cùng thầy tìm cách giải quyết!"

"... Em đang nói gì thế, Hinosaka?"

"Th-Thầy vừa mới định nhảy xuống..."

"Tôi chỉ đứng ngắm cảnh thôi mà."

"Hả? Nhưng mà thầy còn vươn người ra, định lao qua hàng rào mà..."

Nhìn tôi cuống qua cuống quýt giải thích, thầy lặng lẽ mỉm cười.

"Nhìn tôi giống định làm thế lắm sao?"

"Ồ, à không..."

Nhìn thầy lúc đó... có lẽ không định lao qua lan can thật.

"Tôi... sẽ không chết đâu."

Thầy buồn bã nói.

"Bởi vì tôi là một người lớn tệ hại, đến chết cũng không thể chết được mà."

Tôi nín thở, cảm giác như mình đang nhìn vào vực sâu bóng tối trong mắt thầy.

"Nhưng tôi muốn biết nếu thế giới bị lộn ngược thì sẽ như thế nào... Vì vậy nên mới lên đây ngắm bầu trời, và cây cối thôi..."

Thế giới bị lộn ngược...?

Tôi cứ ngờ ngợ, hình như mình từng nghe câu nói đó, hay giọng giống thế ở đâu rồi.

Thầy vẫn nhìn qua lan can, lặng lẽ nói tiếp.

"... Nếu như mình không còn hy vọng gì vào thế giới hiện tại, thì thà cứ để nó đảo lộn đi, hẳn cũng sẽ là chuyện vui nhỉ."

"Thầy ơi, ngoài này lạnh lắm. Mình vào trong đi ạ."

Tuy thầy đã nói sẽ không nhảy xuống nhưng tôi vẫn chưa hết hoang mang, nên đề nghị như thế. Thầy nắm lấy tay phải của tôi.

"Không, em hãy ở đây với tôi thêm chút nữa."

Bàn tay lạnh cóng của thầy làm tôi giật mình. Rõ ràng là thầy lạ lùng quá...

Thầy nói bằng một giọng trầm lặng... đến mức tôi cảm thấy như đang bị cuốn vào một hồ nước tối đen đầy ma mị.

"Thế giới của tôi đã từng một lần đảo lộn rồi. Ba mẹ tôi mất sau tai nạn ấy, để lại tôi và em gái cho người bác... Rồi đến đứa em gái năm tuổi cũng ra đi..."

Là cô em gái có chiếc cài tóc hình con mực đó sao?

Bàn tay thầy xiết chặt lấy tay tôi, trong mắt thầy hẳn lên niềm căm giận sắc lém. Chính vì thầy bình thường vốn là người ấm áp, nên biểu cảm tối đen thoáng qua ấy lại càng làm sống lưng tôi lạnh toát, con tim như bị trói buộc.

"Tôi đã từng nói mình giống Tiên sinh trong Nỗi lòng phải không? Cũng giống như vị Tiên sinh ấy, tôi đã bị người bác mà mình tin tưởng phản bội đến mức không thể nào tha thứ. Ông bác ấy có cả tài năng và địa vị, người ta bảo tôi ông là người hiền hòa, có nhân cách... Vậy mà..."

"Th-Thầy cũng bị... bác ruột chiếm đoạt tài sản như Tiên sinh sao?"

Thầy khẽ lắc đầu, rồi như rên lên vì căm ghét.

"Thứ ông bác ấy đã cướp của tôi... còn quý hơn cả tiền bạc. Khốn nạn... Kinh tởm... Tại sao... Một đứa trẻ yếu ớt, ngây thơ đến như thế... Sao có thể nhẫn tâm đến vậy..."

Tôi nổi da gà vì cảm nhận được cơn thịnh nộ khủng khiếp của thầy, qua biểu cảm, qua giọng nói, qua bàn tay đang xiết chặt lấy tay tôi. Em gái thầy đã có chuyện gì sao? Nhưng nỗi căm giận của thầy đen tối đến mức không thể nào chạm tới. Tuyệt vọng đến cùng cực...

"Từ ngày đó tôi đã không còn tin vào thứ sinh vật mang tên 'con người'. Tôi đã rời khỏi nhà bác, sống một mình không dựa vào bất kỳ ai. Tuy trên danh nghĩa vẫn có người giám hộ, nhưng thật sự tôi không còn muốn đặt niềm tin vào một người nào nữa.

Đã từng có một thời gian chỉ nghe tiếng người ta ồn ào tôi đã thấy buồn nôn, phải bịt tai lại. Trong mắt tôi loài khỉ đã trở nên còn cao quý hơn con người, đến mức tôi mơ được sống bình yên cùng với chúng trong rừng thẳm. Trong những mơ tưởng đó, tôi đã vô cùng sáng khoái, và hạnh phúc."

Nỗi oán hận dần dần biến mất khỏi khuôn mặt cúi gằm của thầy. Thay vào đó là nỗi buồn da diết đến cắt da cắt thịt. Thầy vẫn tiếp tục nói, bình thản và lặng lẽ.

"Có lẽ lý do tôi nhận nuôi Kai là vì... Chắc chắn vì Kai rất giống tôi... Mặc dù hai kẻ không tin tưởng con người, dù có sống cùng nhau thôi cũng chỉ vô nghĩa mà thôi... Vậy mà tại sao tôi lại đến gặp Kai, tại sao tôi lại dang tay đón nhận cậu ấy?"

Giọng thầy tràn ngập nỗi thống khổ. Thầy đang hỏi hận vì mình đã nhận nuôi Kai chẳng?

"Kai là một cậu con trai không bao giờ biết cười. Hồi trước cậu ấy cũng là một đứa trẻ bình thường, nói cười vui vẻ thôi, nhưng rồi đã có những chuyện làm cậu ấy tổn thương, đến mức không bao giờ cười được nữa. Để cho Kai có thể tồn tại được trong thế giới con người, thì cho dù chỉ là giả tạo, tôi nghĩ rằng cậu ấy vẫn phải biết cười sẽ tốt hơn. Vì vậy nên một hôm, tôi đã hỏi Kai như thế này. "Tôi phải làm gì thì em mới chịu cười cho tôi?"

Sau một hồi cúi gằm mặt, Kai đã lặng lẽ trả lời.

"Nếu như có thể tin tưởng ai đó bằng cả trái tim... Thì có lẽ em cũng sẽ mỉm cười..."

Rồi còn bảo vì người mà mình tin tưởng, cậu ấy sẽ làm tuyết rơi như Edward Scissorhands nữa..."

Giống hệt như những gì Hitomi nói ở thủy cung. Kai thích phim Edward Scissorhands lắm. Cậu ấy tự thấy bản thân giống với chàng người kéo cô độc và không hoàn chỉnh, nên muốn làm tuyết cho người quan trọng với mình.

"Kai nói như thế đó là một giấc mơ không bao giờ thành. Nhưng rồi tôi trở thành gia sư của Hitomi, và rồi Kai gặp em ấy..."

Một nụ cười đau đớn hiện ra trên gương mặt thầy. Ánh mắt thầy mới dịu dàng mà buồn bã làm sao, làm cho tôi cảm thấy khó thở.

Rồi thầy kể về Kai và Hitomi. Rằng khi nghe thầy kể về Hitomi ở nhà mình, Kai dường như có hứng thú với cậu ấy. Rồi một ngày kia, trong khi thấy đang đi cùng với Hitomi thì đã bắt gặp Kai. Thầy đã giới thiệu Kai với Hitomi. Lúc đầu Kai có vẻ xấu hổ, còn không dám chào hỏi. Hitomi cũng lặng thinh. Nhưng rồi chẳng biết tự bao giờ hai người đó đã thân thiết với nhau. Còn hay gặp nhau mà không cho thầy biết. Đến khi thầy hỏi Kai về Hitomi, cậu ấy cũng im lặng mặc cỡ.

Thầy điềm tĩnh kể hết những chuyện ấy cho tôi nghe. Tôi cảm thấy bàn tay thầy run rẩy. Sao đột nhiên thầy lại nói nhiều thế này? Từ trước đến nay thầy chỉ nói toàn những điều khó hiểu, chẳng đề cập gì đến Kai và Hitomi. Vậy mà tại sao bây giờ lại nói về hai cậu ấy? Cứ như là vị Tiên sinh trong Nỗi lòng, vì đã chuẩn bị tinh thần chết nên đã viết lá thư dài dằng dặc bọc bạch tất cả cho Tôi vậy.

Thầy có nói mình là người lớn tẻ hại đến mức không có cả ý chí để chết đi. Nhưng rồi thầy vẫn cứ tiếp tục kể, làm tôi càng lúc càng hoang mang - cứ như thể thầy đang để lại di thư vậy.

"Khi về nhà thấy giày của Hitomi ở cửa ra vào, nghe tiếng em ấy vọng ra từ phòng Kai, tôi đã thấy khó chịu như có gì khúc mắc trong tim mình. Trước đến giờ Kai chưa bao giờ dẫn người bạn nào về nhà. Và tôi cũng như thế. Chỉ có mấy người họ hàng chẳng thân chẳng thích thỉnh thoảng đến thăm thôi.

Thế nhưng Kai đã thân mật với Hitomi đến mức mời em ấy lên phòng mình. Khi tôi nhẹ bước chân nhìn vào phòng qua khe hở trên tấm bình phong, tôi thấy hai em ấy đang ngồi sát bên nhau nói chuyện. Hitomi dù nhỏ tuổi hơn nhưng rất chu đáo chăm sóc cho Kai, còn Kai tuy ngưỡng ngùng nhưng cũng rất vui vẻ... Một bầu không khí rất ngây thơ như thế.

Thật là một cảnh tượng đáng vui mừng, đúng ra tôi phải vui đúng không?"

Bóng tối lan ra trong đôi mắt thầy.

"Nhưng tôi không thể nào vui mừng."

Thanh âm lạnh lẽo ấy làm tôi giật mình.

"Trước tuổi trẻ của hai em ấy, tôi đã rất ghen tị... đến mức như thấy cầu mắt mình nóng rục lên."

Nụ cười dần biến mất trên khuôn mặt thầy. Nhưng mà thầy đang nói gì vậy? Thầy ghen tị với Hitomi và Kai ư? Tuy bầu trời vẫn sáng trong, nhưng một cái bóng màu xám xịt đã bao phủ lấy khuôn mặt thầy. Tôi muốn gỡ tay thầy ra, sống lưng vẫn không ngừng run rẩy, nhưng cơ thể không sao nhúc nhích nổi. Còn không thể ngoảnh mặt đi. Không thể nào lên tiếng...

Trong mắt thầy là một vực thẳm... tối đen và mênh mông.

"Tôi cũng tự cảm thấy những suy nghĩ ấy mới đáng xấu hổ làm sao. Tôi tự nhắc mình nhớ rằng ghen tị như vậy là sai lầm, Nhưng trong khi tôi chỉ có một mình, không có gì để tin tưởng, thì kẻ giống tôi như đúc là Kai lại tìm được một người để đặt lòng tin - hỏi làm sao tôi chịu được.

Sau đó Hitomi vẫn thường hay gặp Kai, Tôi còn từng bắt gặp hai em ấy cùng đi bên nhau. Hitomi hỏi tôi nhiều hơn về Kai, còn Kai có chuyện gì muốn biết về Hitomi cũng đều rụt rè nói với tôi. Như là Hitomi thích ăn gì, ở đâu, hay thích bàn luận về chủ đề gì. Vậy mà tôi đã tưởng không bao giờ có chuyện Kai có hứng thú với người khác. Cứ mỗi khi Kai nhắc đến cái tên Hitomi, tôi lại cảm thấy lồng ngực mình như bị cào xé."

Bàn tay thầy xiết chặt làm tôi nhăn mặt vì đau. Chắc hẳn phải nhìn thấy người giống hệt mình, lại làm được điều mà mình không thể sẽ phải đau khổ lắm. Nhưng mà thầy hiền lành đến nhường này cơ mà... lại có thể ghen tị đến thế ư!?

"Một ngày mưa đầu tháng Mười hai sắp đến Giáng sinh, Kai mặc quần áo của bố Hitomi về nhà. Tôi đã hỏi nhưng cậu ấy xấu hổ không trả lời. Nhưng trông Kai lúc đó rất hạnh phúc."

Chính là ngày Kai đứng đợi trước cửa nhà Hitomi! Vì cậu ấy ướt như chuột lột nên Hitomi đã cho dùng nhờ nhà tắm và còn cho mượn quần áo của bố mình nữa. Nhìn Kai mãn nguyện đến thế hẳn là vì đã có được lời hứa đi xem phim với Hitomi.

"Một nỗi cô đơn cùng cảm giận mãnh liệt chiếm lấy tôi. Cứ như thể có một con thú hoang muốn hủy diệt tất cả trong lòng. Một ý nghĩ bật phát rằng Kai, kẻ mang thân phận giống như tôi không bao giờ được phép yêu thương, tin tưởng một con người khác."

Tôi hoảng hốt đến nghẹt thở.

Cửa tầng thượng đã mở từ nãy giờ và Hitomi đang đứng đó. Tại sao cậu ấy lại ở đây? Khuôn mặt Hitomi tái xanh. Cậu ấy nghe thầy nói từ đoạn nào rồi? Đôi mắt vẫn mở to và khuôn mặt méo mó khổ sở, Hitomi đang tiến lại gần.

"Thầy ơi."

Tôi vội vàng cố bảo thầy đừng nói nữa.

"Hitomi..."

Mặt thầy cũng tái xanh y như Hitomi vậy.

"Hitomi đang đến đây, thầy ơi..."

Chắc hẳn thầy phải nghe thấy tôi đang thì thào cảnh báo, nhưng thầy vẫn không dừng lại.

"Tôi không thể cho phép cậu ấy phản bội thân phận của mình. Vì vậy mà tôi đã trả thù đôi tình nhân trong sáng, thân thương ấy."

"Thầy ơi..."

Tại sao thầy lại không chịu ngừng nói? Hitomi đang tiến đến gần. Mỗi lần thầy nói một câu cậu ấy lại lờ một nhịp thở, cơ thể run rẩy, biểu cảm như sắp nhàu nhĩ vì cảm xúc.

"Tôi đã quyết định sẽ chia lìa hai người đó. Nếu không làm vậy tôi sẽ không thể nào duy trì sự bình yên trong tim trái mình. Ngày hôm sau, Hitomi mang đồng phục của Kai đến căn hộ của tôi. Tôi đã bảo em ấy rằng có chuyện quan trọng cần nói, và chúng tôi ngồi sát đến mức đầu gối chạm vào nhau.

Chắc hẳn lúc đó Hitomi không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Em ấy chỉ nhìn tôi chăm chăm thắc mắc."

"Thầy ơi, đừng..."

Đừng nói nữa, thầy ơi! Hitomi đang nghe đó. Cậu ấy... đang đau đớn!

"Tôi tập trung tinh thần, nín thở nghe tiếng Kai bước lên cầu thang. Tiếng bước chân của Kai hòa với nhịp tim của chính tôi, càng lúc càng vang vọng trong tai, cho đến khi cậu ấy mở cánh cửa vào phòng."

"Đừng, thầy ơi!"

Hitomi đã đến ngay cạnh chúng tôi rồi. Cậu ấy đứng thất thần, sắc mặt tái xanh. Nhưng thầy vẫn không ngừng nói. Nỗi u uất hiện lên trong đôi mắt. Và bằng giọng khàn khàn trầm đục, lời thú tội ấy lại tiếp tục.

"Ngay khi cảm nhận được ánh nhìn của Kai, một thứ gì lạnh lẽo và nhọn hoắt đã quẩn quanh trói buộc trái tim tôi! Tôi không thể chịu được nữa! Khi Hitomi với cánh tay nhỏ bé của em ấy lại thì thào 'Tóc thầy ngủ dậy bù xù quá...' Tôi đã đưa mặt mình lại gần Hitomi và hôn em ấy. Giống như thế này..."

Thầy kéo mạnh tay tôi, đưa mặt mình lại gần mặt tôi. Hitomi nín thở.

Tôi đẩy thầy một cái thật mạnh.

"Dừng lại đi!"

Thầy loạng choạng lùi lại mấy bước rồi kìm lại được, ngẩng lên nhìn tôi bằng khuôn mặt tối đen đến giết mình.

"Kai... như người mất hồn... chỉ biết đứng nhìn chúng tôi... Còn tôi chỉ muốn chấm dứt chuyện này càng nhanh càng tốt. Mặc cho những rung động đang tràn ngập trái tim mình, tôi đã quay sang nhìn Kai và còn mỉm cười... Lòng nôn nóng vì nghĩ thế này là sắp kết thúc rồi... Tôi đã lạnh lùng... nói với cậu ấy. 'Đã hiểu chưa? Cậu chỉ là người thừa thôi.'"

Sau khi nheo mắt lại vì đau đớn, khó nhọc nói từng câu như rặn ra từ trong cổ họng, hai vai thầy rũ rượi và ánh mắt thầy đột nhiên khô khốc.

"... Hai ngày sau, Kai mất."

Thế giới cứ như vừa bị đóng băng. Cả nắng, cơn gió, con người, tất cả đều bất động như thể vừa biến thành băng đá lạnh ngắt.

Hitomi vẫn mở to mắt thất thần. Còn thầy nói tiếp, đều đều như một cỗ máy.

"Cuộc báo thù của tôi đã hoàn tất. Khi hôn Hitomi, trong lòng tôi không có lấy chút tình cảm ngọt ngào nào. Chỉ có trách móc bản thân vì đã làm một điều đáng hổ thẹn, và cái tôi cá nhân đang cuộn trào nóng bỏng vì Kai. Tôi không thể nào cho phép. Không thể nào cho phép Kai có được thứ mà bản thân tôi không có. Tôi không thể nào cho phép một mình Kai có được hạnh phúc, để lại tôi một mình với nỗi cô đơn. Thời khắc ấy trong tôi chỉ tồn tại bản tính ích kỷ đến cùng cực, tôi không bao giờ yêu thương ai cả. Tôi không thể nào yêu ai. Tôi chỉ là... nô lệ cho cái tôi của mình."

Những giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên má Hitomi.

Quen cậu ấy từ hồi tiểu học đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy Hitomi khóc trước mặt người khác thế này. Hitomi lạnh lùng và kiêu hãnh đến thế, đến cả khi Kai mất cũng quyết kiềm chế không để lộ ra những giọt

nước mắt, vậy mà giờ đây cậu ấy đang đứng chết trân và khóc, không hề suy nghĩ gì cả!

Thầy từ từ quay sang nhìn Hitomi. Đôi mắt khô khốc - không, là tàn khốc - của thầy nhìn thẳng vào Hitomi đang khóc, và thầy nói rất rõ ràng.

"Tôi đã lợi dụng em vì cái tôi bản thân mình."

Lông mày Hitomi xéch ngược lên. Có lẽ cậu ấy định ném cho thầy một ánh nhìn lạnh lùng, như mọi khi. Nhưng rồi có cố gắng đến mấy, đôi mắt Hitomi lại sụp xuống yếu ớt, đôi môi bặm lại run lên và cậu ấy lại khóc. Nỗi đau mà Hitomi đang cảm nhận cũng như xuyên thẳng vào lồng ngực tôi, hằn in vào da thịt.

Chắc chắn là Hitomi không muốn khóc. Chắc chắn cậu ấy muốn chịu đựng, dù có phải cắn đứt lưỡi mình. Nhưng nỗi bất lực và căm giận ấy vẫn bùng lên như lửa đốt - căm giận bản thân không làm được gì ngoài khóc. Hitomi giơ tay phải lên tát vào mặt thầy. Một âm thanh chát chúa vang lên, cặp kính của thầy bay ra rơi xuống đất. Lông mày cậu ấy cố xéch lên nhưng rồi lại sụp xuống, Hitomi bặm chặt môi và chạy đi, khuôn mặt vẫn giàn giụa nước mắt.

"Hitomi ơi!"

Tôi đang định đuổi theo thì thầy gọi giật lại.

"Em Hinosaka!"

Tôi quay lại nhìn, thấy khuôn mặt thầy đang nhìn tôi, nhăn nhó vì đau đớn.

"Tôi mong em đừng phản bội Hitomi. Tôi van xin em! Xin em đừng làm thế!"

Thầy cứ lập đi lập lại, lông mày nhíu chặt vào nhau trên khuôn mặt méo mó.

Nửa người tôi run rẩy vì giận dữ. Tại sao, đã biết là Hitomi nghe thấy rồi...! Đã bao nhiêu lần tôi bảo thầy dừng lại rồi...! Thế mà vẫn cứ nói ra những điều tệ hại như thế, làm Hitomi bị tổn thương! Đã vậy rồi, tại sao lại còn ăn nói ra vẻ quan tâm đến Hitomi nữa chứ!?

Tại sao giờ này lại lôi chuyện nộ hôn với Hitomi ra? Cái gì mà nộ hôn đó là để chia cắt Kai và Hitomi? Chỉ lợi dụng cậu ấy vì cái tôi cá nhân ư, tại sao có thể lạnh lùng đến vậy...! Tại sao lại có lời thú tội khốn kiếp đến như thế! Vậy mà tôi đã tưởng rằng thầy lo lắng cho Hitomi! Tôi không còn biết thầy đang suy nghĩ gì nữa rồi!

"Nếu như thầy còn dám nhờ em như thế, thì từ đầu đừng có làm Hitomi khóc!"

Tôi gào lên những cảm xúc sắp vỡ tung và chạy đuổi theo Hitomi.

Mãi mà Hitomi vẫn không nín khóc. Tôi đưa cậu ấy về tận nhà, rồi bản thân cũng nghỉ lại luôn. Sau khi gọi điện về xin phép mẹ, tôi làm món gratin mà Hitomi thích nhất để mong cậu ấy tươi tỉnh lại.

(Gratin: Nguyên liệu chính thường là khoai tây, được rắc bánh mì vụn hoặc phô mai cắt nhỏ và bỏ lò)

Hitomi rất thích phô mai nên lần này tôi đã cho phô mai gấp năm lần bình thường, rốt cuộc nó bị dính sền sệt lại, tôi ăn thử còn hơi bị ợ nóng. Hitomi vẫn nước mắt lã chã, im lặng ăn cái món có lẽ chẳng thể gọi là gratin rắc phô mai nữa, mà là phô mai rắc gratin của tôi.

Tại sao Hitomi lại lên sân thượng chứ?

Vẫn cúi gằm mặt, cậu ấy kể với tôi là bị thầy gọi lên trong lá thư. Bức thư trong tủ đựng giày thực ra chính là thông điệp từ thầy.

Nếu vậy tức là thầy biết trước Hitomi sẽ xuất hiện ở đó. Thầy đã biết trước, nên mới cố tình siết chặt tay tôi, cố tình cho Hitomi nghe thấy mình nói.

Tại sao vậy, thầy ơi? Chính thầy đã bảo Hitomi giống như em gái của mình cơ mà. Chính thầy đã buồn rầu nói với em, rằng thầy muốn Hitomi được hạnh phúc cả phần Kai cơ mà.

Không lẽ tất cả đều là nói dối sao!?

Tôi không thể nào hiểu được những gì thầy đã làm, chỉ cần nhớ lại đôi mắt khô khốc và giọng nói lạnh lùng ấy, lồng ngực tôi đã như bị xé toang ra.

Sau khi ăn tối chúng tôi đi tắm và thay quần áo ngủ, rồi lên phòng Hitomi. Hitomi vào tắm trước tôi, bây giờ cậu ấy ôm con chuột túi nhồi bông ngồi xuống giường. Cậu ấy ôm chặt con thú ấy vào lòng, khom lưng cuộn tròn lại như một quả bóng, không động đậy.

Tôi nhói đau khi nhớ lại hồi sau khi Kai mất, Hitomi không chịu nói chuyện với bất cứ ai.

Tại sao thầy lại làm như thế...?

Những cảm xúc không biết phải làm sao lại ập đến với tôi.

"Để cậu chờ rồi, Hitomi!"

Tôi cố nói với vẻ tươi tỉnh nhất có thể, rồi ngồi phịch xuống bên cạnh cậu ấy. Tôi nói linh tinh đủ m thứ chuyện, từ sáng mai ăn món gì bây giờ,

hay là trên ti vi đang chiếu chương trình gì nhỉ, nhưng m Hitomi chỉ vùi mặt vào con thú bông và thì thào đáp lại.

"... Cái ngày thầy đến trường mình làm thủ thư... Thầy đã nói với tớ ở phòng thủ thư... điều y hệt như hôm nay. Rằng Kai mất không phải là lỗi của tớ... Rằng thầy không thích tớ và Kai quen nhau, nên nụ hôn đó là để chia lìa chúng tớ..."

Đầu tôi nóng rùng rục, lồng ngực như sắp vỡ tung.

"Thầy thật là tệ hại, tại sao lại có thể nói như thế chứ. Là thầy chủ động hôn cậu mà, không phải lỗi của Hitomi đâu."

"Nhưng chính tớ cũng đã phản bội Kai."

Hitomi ngẩng khuôn mặt ướt đẫm nước mắt lên, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

"Khi hôn thầy, người tớ cứng đờ, không thể nào đuổi theo Kai... 'Tôi xin lỗi, mong em hãy quên đi' - Thầy đã nói như thế... Tớ không biết thầy đang nghĩ gì nữa, còn khuôn mặt Kai dường như bị tổn thương khủng khiếp... Tớ không biết phải làm sao cho phải... Tớ quá sợ hãi, không thể nào đuổi theo cậu ấy."

Đến cả khi Kai đến nhà ngày hôm sau, lúc nói mình không uống được cà phê, ánh mắt cậu ấy đã buồn bã đến thế... Đó là cơ hội cuối cùng của tớ. Giá như lúc đó tớ đã đứng dậy đuổi theo... Thế nhưng, tớ hoàn toàn không động đậy được gì cả..."

Hitomi khóc rưng rức. Mặc cho bản thân cũng sắp bật khóc đến nơi, tôi ôm lấy hai vai cậu ấy.

"Không phải lỗi của Hitomi đâu. Bị người lớn mà mình tin tưởng hôn trước mặt người mà mình thích, thì tất nhiên làm sao mà cậu xử lý được."

Mà còn Kai nữa... Tại sao lại chết chỉ vì chuyện như thế chứ?"

Hitomi nuốt nước mắt nói tiếp.

"Không, tớ biết rõ mà. Tớ biết Kai cô đơn đến mức không thể nào sống mà không có một ai khác. Tớ biết không được phép bỏ Kai lại một mình.

Vậy mà... Tớ đã phản bội Kai. Lúc Kai mất đi, hẳn cậu ấy chỉ có một mình, cô đơn kinh khủng lắm. Chẳng lẽ Kai sinh ra chỉ để bị phản bội, rồi chết đi như thế thôi sao? Chính tớ là người đã khiến Kai phải một mình."

"Không phải đâu mà Hitomi, không phải đâu..."

Việc Hitomi hối hận, trách cứ bản thân vì đã không thể ngăn cản được cái chết của Kai như mũi dao giày xéo trái tim tôi đau đớn, tôi ôm chặt lấy vai cậu ấy, và cứ lặp đi lặp lại.

"Không phải đâu, không phải lỗi của Hitomi đâu..."

Đêm hôm ấy, tôi, Hitomi và con chuột bông ngủ chung một giường. Trong căn phòng tối mò chỉ thắp duy nhất một ngọn đèn quả nhót, Hitomi vẫn đang khóc.

"Này, Hitomi ơi, cậu... định đi xem phim gì với Kai thế?"

"... Tớ không biết..."

Cậu ấy thì thào đáp lại, vẫn quay lưng về phía tôi.

"Kai không nói cho tớ, bảo muốn giữ bí mật đến phút chót... Nhưng giá như cậu ấy không phải sinh ra làm người, mà được trở thành cây... Thì có lẽ Kai đã hạnh phúc."

"Cây?"

"Trong phim... Kai có kế cho tớ. Có cô bé đã nói rằng 'Tớ muốn làm một cái cây!'. Lúc tớ bảo 'Vớ vẩn quá, chán òm', cậu ấy có vẻ buồn hẳn..."

Hitomi chỉ nói vậy rồi im hẳn. Hay là cậu ấy ngủ rồi? Còn mắt tôi thì vẫn cứ mở thao láo. Cô bé muốn làm cái cây ư!?

Tôi biết một phim nhân vật như thế!

Bên chiếc xà đơn dưới ánh hoàng hôn, trên con đường mưa rợp bóng cây, trong trường học buổi sáng sớm... Những cảnh tượng ấm áp, dịu dàng dần hiện ra trong ký ức tôi.

Đúng rồi! Câu mà thầy Oshinari nói, "Thế giới bị lộn ngược", chính là lời thoại của Itsuki. Hadzumi Rise đóng vai Itsuki đã treo mình trên chiếc xà đơn, vẫn mặc nguyên đồng phục, nhìn Hatori mà nói.

"Nhìn này, Hatori. Lúc tớ làm thế này, Hatori cũng lộn ngược đó!"

Bộ phim mà Kai rủ Hitomi đi xem hôm Giáng sinh chính là Tựa như bầu trời xanh ư...!

Trống ngược tôi đập thành thịch.

Nhưng mà, trong bộ phim này làm gì có cảnh tuyết rơi... Rốt cuộc thì "tuyết rơi trong rạp" là sao chứ? Ôi, sáng mai phải hỏi anh Konoha ngay thôi. Trong khi còn đang rối bời biết bao suy nghĩ, tôi đã ngủ thiếp đi mất.

Đêm hôm ấy, tôi mơ về chuyện ngày xưa. về Hitomi hồi tiểu học, với mái tóc dài thướt tha cùng nụ cười dịu dàng. Hồi đó cậu ấy còn ở trong đội hợp xướng trường, biểu cảm cũng phong phú hơn bây giờ một chút, còn giao tiếp cũng khéo léo hơn bây giờ nhiều nữa. Cũng có lúc khi chỉ có hai chúng tôi với nhau, cậu ấy hơi lạnh lùng hay gay gắt một chút, nhưng khi đến trường thì cũng biết (giả) ngây ngô để hòa nhập với mọi người.

Ôi, lúc cười công nhận Hitomi dễ thương thật. Năm bọn tôi lớp Bảy, đội hợp xướng biểu diễn mừng Giáng sinh, Hitomi đóng vai Đức mẹ Maria thì phải. Nhìn Hitomi cười tươi đọc lời thoại rồi hát tỏa sáng hơn bất kỳ ai khác, làm tôi cũng tự hào lây đến mức muốn khoe ngay với mọi người "Kìa, là bạn của cháu đó ạ!"

Nhưng rồi một ngày, biểu cảm của Hitomi đột ngột trở nên lạnh lẽo. Mái tóc cũng bị cắt ngắn đi, cậu ấy ngồi bên bàn học, chống cằm lên bàn tay. Đây là Hitomi hồi lớp Bảy nhỉ? Bạn bè xung quanh đều nói chuyện rất vui vẻ, thế mà cậu ấy chỉ ngồi một mình, lạnh lùng không chịu hé môi.

Tôi cũng đã lên cấp hai, đang ngồi ở trong lớp cậu ấy.

"Nghe nhé Hitomi, giờ học ban này ấy, thầy Tamura dạy Toán hắt xì tạt mười cái liên tục đó. Tại vì Kawabe rắc hạt tiêu lên cái giẻ lau bảng. Còn tại sao Kawabe lại làm thế thì..."

Tôi ngồi gồi mặt lên bàn Hitomi nói chuyện nọ chuyện kia, làm cậu ấy ngoảnh mặt đi cáu kỉnh.

"... Lắm chuyện quá. Sao ngày nào cậu cũng sang thế hả? Sáng cũng bám người ta đi bộ nữa."

"Tại vì tớ muốn gặp Hitomi mà."

"... Tớ không nói chuyện với ai nữa đâu. Cả Nano luôn đó."

"Nhưng mà cậu đang nói chuyện với tớ đó thôi?"

Đây là lần đầu tiên sau hai tháng trời tôi được nghe cậu ấy mở miệng. Tôi vui mừng quá mức làm cho Hitomi cũng phải cứng họng.

"Th - thế thì tớ không nói nữa, thật đấy. Nano cũng đừng đến thăm tớ nữa."

Hitomi giận dỗi ngoảnh mặt đi, còn tôi vẫn cười toe toét đáp lại.

"Tớ sẽ đến! Ngày nào cũng đến luôn! Cho dù Hitomi có không chịu nói chuyện, thì tớ sẽ nói hộ luôn phần của Hitomi!"

Đoạn nét mặt Hitomi trở nên gay gắt, cậu ấy nhìn tôi nói.

"... Tớ không phải người như Nano nghĩ đâu. Chắc hẳn cậu đang nghĩ tớ đã thay đổi rồi, nhưng đây mới là sự thực. Là Fuyushiba Hitomi. Tớ là một kẻ lạnh lẽo đáng ghét thế này đây."

"Tớ chẳng hiểu gì cả, nhưng mà..."

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một hồi. Rồi đột ngột cười ngoác tận mang tai.

"Với tớ, Hitomi là Hitomi thôi!"

Hitomi trợn tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng rồi đôi mắt ấy dần sụp xuống, nét mặt mất dần đi về gương gạo... Cậu ấy bặm môi, ngoảnh mặt sang bên để không cho tôi nhìn thấy.

Nhưng ngày hôm đó chúng tôi đã nắm tay, cùng về nhà.

Tiếng mưa đập bồm bộp vào cửa sổ làm tôi choàng tỉnh, cảm thấy có ai đó đang nằm đè lên mình,

"Ôi, cậu nặng quá, Hitomi..."

Thế mà cậu ấy cứ bảo mình ngủ ngoan lắm. Mặt Hitomi gối thẳng lên ngực tôi, cậu ấy nằm sấp ôm lấy tôi cùng với chiếc chăn đắp. Tôi vừa rên ư ử vừa đẩy cậu ấy ra, và ngồi dậy...

Bây giờ tôi mới nhận thấy sự bất thường. Lúc chúng tôi cùng lên giường ngủ Hitomi mặc bộ pyjama màu xanh nhạt. Dưới chân đi tất nữa.

Tại sao bây giờ lại mặc đồ đi ra ngoài thế này? Mà cả quần áo, tóc tai, cả tất cũng ướt sũng nữa! Tôi đặt thử tay lên má Hitomi, thấy lạnh ngắt. Nhìn thấy cái lọ lăn lóc dưới sàn, bên trong có mấy viên thuốc, toàn thân tôi lạnh cóng.

Thuốc gì đây...? Hitomi mới uống hồi tối à?

"Hitomi, tỉnh lại đi! Hitomi oi! Hitomi!"

Dù cho tôi có cố gào lên đến mấy, mắt Hitomi vẫn nhắm nghiền, mặt trắng toát.

Mày là người thừa... đó là những từ ngữ bị nguyên rủa, đáng lẽ không được phép nói ra.

Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi như bị xé tan tành. Mỗi dây mong manh duy nhất giữ tôi lại với hiện thực này đã bị cắt đứt.

Mày là người thừa.

Mày là người thừa.

Mày là người thừa.

Không biết lúc đó anh đã cảm thấy ra sao?

Có lẽ cũng giống như tôi... Không, có lẽ là còn đau đớn, tuyệt vọng hơn thế trong cõi lòng?

Vào thời khắc đó, mối quan hệ giữa chúng tôi đã chấm dứt và thế gian cứ ngày một xa dần.

Ôi, nơi này mới cô đơn làm sao.

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Anh Konoha ơi! Hitomi, bạn ấy...!"

"Bình tĩnh lại đi, Hinosaka."

Tôi bám chặt lấy anh Konoha trong hành lang bệnh viện. Tóc anh ướt sũng, áo khoác vẫn còn dính vài hạt mưa. Chắc anh đã phải đội mưa chạy vội đến đây rồi.

Sáng nay, nhìn Hitomi mặc quần áo ướt nằm gục trên giường, tôi thấy tim mình như ngừng đập, hốt hoảng gọi ngay xe cấp cứu. Tôi cũng cùng đi đến bệnh viện với cậu ấy, đồng thời lấy di động gọi cho anh Konoha. Vì tâm trạng vẫn còn rối ren nên khi anh Konoha vừa nhắc máy, tôi đã mếu máo kể với anh rằng Hitomi uống thuốc gì đó, giờ đang mê man bất tỉnh.

Bây giờ được nhìn thấy mặt anh tôi lại nước mắt lã chã, vừa nấc lên vừa kể với anh rằng thuốc Hitomi uống dường như là thuốc ngủ, rồi cả chuyện xảy ra trên sân thượng hôm qua, rồi cậu ấy đã phải chịu cú sốc kinh khủng thế nào nữa.

Nếu như không được giải bày hết với ai, có lẽ tôi không chịu nổi nỗi hoang mang này mất. Trong khi tôi ngủ Hitomi đã đi đâu? Rồi cuộc đã có chuyện gì vậy? Tại sao lại uống một lần nhiều thuốc đến thế? Chẳng lẽ... cậu ấy muốn chết sao?

"Gi - giá như em để ý cậu ấy hơn, thì đã đâu đến nỗi...! Người nhà Hitomi đang ra nước ngoài nên không liên lạc được, giờ lỡ bạn ấy mà chết thì biết làm sao đây...!?"

Anh Konoha nắm chặt hai tay và nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Sẽ không sao đâu Hinosaka. Người ta không thể dễ dàng chết vì mấy viên thuốc ngủ được. Chắc chắn Fuyushiba sẽ tỉnh lại ngay thôi."

"Không sao đâu, sẽ không sao đâu." - anh kiên quyết khẳng định như thế, và tôi cảm thấy hơi ấm từ tay anh Konoha. Nhưng cho dù vậy tôi vẫn vô cùng, vô cùng hoang mang, lồng ngực đau thắt và cổ họng như muốn rách tan ra, không biết tôi đã nắm chặt tay anh Konoha mà khóc biết bao lâu nữa.

Khi nghe bác sĩ báo tình trạng của Hitomi không nguy hiểm đến tính mạng, khi tỉnh lại có thể về nhà, hai đầu gối tôi bủn rủn mất hết sức lực, phải nhờ anh Konoha đỡ mới đứng được.

"Tốt quá rồi..."

Nhưng sự thực vẫn không hề thay đổi - Hitomi đã đau khổ đến mức phải tìm đến một lượng thuốc ngủ lớn như thế. Những vấn đề của cậu ấy vẫn chưa hề được giải quyết.

"Em sẽ ở lại viện cho đến khi Hitomi tỉnh lại."

"Thế thì anh cũng không về."

Anh Konoha dịu dàng nói. Trong sảnh chờ của bệnh viện, tôi uống ừng ực lon cacao anh Konoha mua từ máy bán hàng tự động cho, rồi từ từ kể lại những chuyện ngày hôm qua cho anh. Anh Konoha vừa lắng nghe vừa đặt ngón trỏ lên môi, tập trung suy nghĩ.

Đến khi tôi bảo bộ phim Kai muốn đi xem với Hitomi có lẽ chính là Tựa như bầu trời xanh, anh Konoha giật mình, rồi khẽ thì thầm, đôi lông mày sụp xuống.

"...Vậ à."

"Hinosaka này... Cái bánh donut hồi trước thầy cho em ấy..."

Rồi tự nhiên anh đổi sang một chủ đề chẳng liên quan,

"Cái đó... Anh nghĩ là làm bằng bã đậu đấy."

rồi im lặng không nói gì nữa.

Tôi cũng không buồn mở miệng nói gì thêm, thời gian cứ thế chậm chậm trôi đi, rốt cuộc cũng gần đến trưa.

"Không biết Hitomi đã tỉnh chưa nhỉ?"

"Hay mình đi xem em ấy ra sao?"

"... Vâng ạ."

Tôi cùng với anh Konoha đến phòng Hitomi đang ngủ. Tôi hơi sợ gặp Hitomi lúc này. Không biết nên làm biểu cảm gì đây? Phải nói gì với cậu ấy mới phải?

Đúng lúc ấy, có tiếng ai vang lên sau lưng tôi.

"Em Hinosaka...!"

Là thầy Oshinari. Tóc tai thầy rũ rượi, hơi thở gấp gáp, thầy luống ca luống cuống chạy tới.

"Hitomi... Em ấy sao rồi?"

"Sao thầy lại ở đây..."

"Là anh báo cho thầy biết."

Anh Konoha điềm tĩnh nói.

"VẬY là thầy đã nghe lời nhắn của em rồi. Fuyushiba sẽ sớm được xuất viện thôi ạ. Nhưng lý do tại sao em ấy lại đột nhiên uống thuốc ngủ như thế, thì em nghĩ phải hỏi thẳng người trong cuộc mới biết được."

Thầy bặm môi, khuôn mặt nhăn nhó, khổ sở. Thầy run run lấy ra một chiếc phong bì nhàu nhĩ từ trong túi áo, rên rỉ giọng thều thào.

"... Sáng nay, tôi tìm được nó trong hòm thư. Hitomi đã đem gửi nó cho tôi... Và rồi..."

Thầy nắm chặt lá thư trong tay, hai vai run rẩy.

Má thầy hóp lại, những mạch máu hằn đỏ lên trong mắt, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, còn tóc cũng ướt đẫm nước mưa.

Hitomi đã đến nhà thầy sao!?

Thầy quỳ gối xuống sàn nhà. Rồi thầy rên rỉ, gào lên, dường như không còn sức lực để mà đứng thẳng nữa rồi.

"... Tại sao... tại sao Hitomi lại phải chịu tổn thương như thế!? Người đã dồn Kai vào chỗ chết là tôi cơ mà!"

Giọng thầy đầy đau đớn...! Đó chính xác là một lời than khóc. Nỗi đau cùng sự tuyệt vọng của thầy như một vật sắc nhọn xuyên vào lồng ngực tôi. Cả hai vai, cánh tay, lẫn năm đấm đều run lẩy bẩy, sắc mặt thầy tái xanh. Mái tóc rối bù ướt đẫm dính bết trên trán.

Một nỗi tuyệt vọng đen ngòm bao phủ hành lang bệnh viện sặc mùi thuốc.

"Hitomi đã ấp ủ một tình cảm chung thủy dành cho Kai. Và Kai cũng yêu em ấy. Tình cảm giữa chúng mới thật trong sáng làm sao... Thế mà tôi đã cướp đi tất cả! Từ cả Hitomi... và cả Kai! Trong khi đáng lẽ Hitomi đã có thể cứu rỗi linh hồn cậu ấy!"

Bản thân đã cướp đi tất cả... để phục vụ cho cái tôi xấu xí.

Giống y như vị Tiên sinh trong Nỗi lòng, nỗi đau vô bờ bến cùng sự hối hận quá muộn màng bủa vây tra tấn thầy Oshinari. Dường như thầy không còn biết đây là đâu nữa, cũng chẳng nhìn thấy chúng tôi nữa rồi. Suy nghĩ trách cứ bản thân mãnh liệt đã làm đảo lộn mọi thứ. Thầy không ngừng run rẩy, giọng nói kích động đến mức nguy hiểm, và nhịp thở cũng trở nên hỗn loạn.

"Đáng lẽ Hitomi đã là người... làm cho tuyết trắng rơi với Kai!"

Đúng khoảnh khắc ấy, cửa phòng bệnh mở ra một cách thô bạo.

"Không phải như vậy! Tôi không chung thủy, cũng chẳng trong sáng gì hết!"

Hitomi đi chân trần lao ra, vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ bệnh viện.

"Người làm cho tuyết rơi cũng không phải tôi! Trong thế giới của Kai không có một ai khác ngoài thầy! Chính vì vậy nên tôi mới ghen tị, đến mức như phát điên phát dại!"

Lông mày cậu ấy quắc lên giận dữ, hai mắt nheo lại khó nhọc, vừa nói vừa thở gấp gáp. Thấy bước chân Hitomi chao đảo, tôi hét lên "Hitomi!" rồi định chạy vào đỡ, nhưng cậu ấy thét lên giận dữ, rồi bám vào khung cửa.

"Đừng lại đây!"

"Th-Thầy cứ nghĩ Kai yêu tôi, nhưng thực ra Kai chưa bao giờ nghĩ đến tôi cả! Ánh mắt của Kai lúc nào cũng dõi theo thầy, lúc ở cùng với tôi cậu ấy cũng ngẩn ngơ, chỉ suốt ngày nói về thầy! Kai chỉ có mỗi mình thầy thôi! Không có một mảnh vụn nào của tôi trong thế giới của Kai cả!"

Thầy tái xanh mặt đáp lại.

"Hitomi, không phải như vậy đâu. Quan hệ giữa tôi với Kai giống như là nhìn thấy chính mình trong gương vậy."

Khuôn mặt Hitomi lại rơm rớm như sắp khóc, cậu ấy lắc mạnh đầu như một đứa trẻ con.

"Không, chính thầy mới là người sai! Lần đầu tiên gặp nhau, Kai đã trừng trừng nhìn tôi đó. Cậu ấy ghen tị vì thấy tôi và thầy đi cùng với nhau. Ngày hôm đó, chúng tôi không mở miệng với nhau lấy một lời, làm cho thầy cũng khó xử, nhớ không?"

Hitomi nói như lên rĩ về thái độ của Kai, đã làm cậu ấy bức mình đến mức nào. Là con trai mà lại xinh đẹp như con gái, còn chiếc khuyên tai hình thập giá đeo ở bên tai trái, cả bộ đồng phục, cả ánh nhìn lạnh lùng tách rời bản thân xa người khác, tất cả những điều đó đều làm cho Hitomi ngứa mắt, đến không thể chịu đựng nổi.

Mấy ngày sau khi bắt gặp Kai ở gần nhà, Hitomi đã nhận ra ngay là cậu ấy đang cố tình lén theo dõi mình.

"Cậu lo rằng tôi sẽ lấy mất thầy giáo của cậu, phải không?"

Nghe vậy Kai bỗng im bật, như vừa bị thọc trúng tim đen.

"Tôi đã rất căm ghét Kai. Lý do mà tôi và cậu ấy trở nên thân thiết, là bởi vì tôi đã biết bí mật của cậu ấy. Biết được rằng... Kai đã yêu thầy."

Thầy trợn tròn mắt ngạc nhiên, hơi thở đứt quãng. Còn Hitomi thì bặm môi ngoảnh mặt đi.

"Tôi đã giày vò Kai bằng sự thật đó biết bao nhiêu lần. Bởi vì tôi khó chịu khi cậu ấy cứ theo đuổi một tình yêu không thể nào thành. Thầy sẽ không bao giờ là của cậu đâu, bởi vì thầy có hôn thê rồi mà. Chắc chắn là thầy thích con gái hơn, khi nào thầy cưới cái bà điên khùng ấy về rồi thì cậu cũng sẽ bị đuổi ra đường thôi... Nhưng cho dù là như thế, thì sự thực tôi vẫn là người duy nhất mà Kai có thể tâm sự về thầy. Cho dù có biết rõ ác ý của tôi, Kai cũng không còn một ai khác cả.

Vì biết rõ điều ấy nên tôi không thể nào dừng làm tổn thương Kai. Tôi căm ghét, căm ghét, căm ghét tột cùng trái tim hướng đến thầy của cậu ấy, nên chỉ toàn thốt ra những lời đau đớn."

Những giọt nước mắt chảy trên gò má cứng đờ của Hitomi. Cả đôi môi bặm chặt lẫn bàn tay nắm vào khung cửa đều trắng bệch đi. Những lời bộc bạch này của Hitomi mang tâm trạng như thế nào? Tâm trạng nào đã khiến cậu ấy không thể nào ngừng làm Kai tổn thương...

Tôi cảm thấy con tim của Hitomi đang bị xé tan ra, chảy máu ròng ròng thét lên đau đớn, và cổ họng chính mình cũng như nghẹn lại. Thầy cũng không biết nói gì, chỉ đứng như trời trồng. Còn anh Konoha vẫn lắng nghe Hitomi nói, ánh mắt đượm buồn.

"..."

Hitomi ngẩng mặt lên, nghiêng răng kèn kẹt.

"... Khi tôi bảo với Kai rằng 'K trong Nỗi lòng chẳng phải thật ra yêu Tiên sinh sao?', cậu ấy đã đáp rằng mình không phải là K, mà giống với

nhân vật Tôi hơn. Kai quyết giấu kín tình cảm mà mình dành cho thầy. Nhưng càng như thế tôi lại càng thấy khó chịu hơn, đến mức muốn đập nát những tình cảm đặc biệt ấy, đập nát nổi lòng của Kai ra làm ngàn mảnh. Tôi không thể kìm nén cảm xúc muốn hủy diệt những suy nghĩ mà Kai dành cho thầy, không để lại dù chỉ một mảnh vụn. Bởi vì thế nên ngày hôm ấy, chính tôi đã quyến rũ thầy...!"

Nổi kinh hoàng lộ rõ trên khuôn mặt thầy.

"Hitomi... Em đang nói gì vậy, là tại tôi mà..."

Hoang mang và đau đớn tràn ngập trong đôi mắt Hitomi, và cậu ấy gằn giọng nói từng lời.

"Không phải. Không phải là cưỡng hôn tôi. Mà là tôi-đã-bắt-thầy-làm-thế."

Thầy Oshinari hoang mang cực độ. Cả tôi cũng nín thở.

"Không thể thể được, lúc đó chính tôi chủ động ngồi cạnh em..."

"Nhưng tôi đã không tránh xa, đúng chứ? Tôi đã ngẩng lên nhìn thầy chăm chăm, đúng chứ? Và còn hơi hé môi nữa, còn vươn tay đưa mặt mình lại gần thầy, nhớ không? Lấy cớ là tóc thầy mới ngủ dậy còn bù xù. Đều là do tôi cố tình cả!"

"!"

"Tôi biết là thầy sẽ định hôn tôi và biết rằng Kai đang chứng kiến tất cả. Chính tôi đã mong muốn như thế, để đập nát cõi lòng của Kai! Chính tôi đã bắt thầy phải hôn mình!"

Giọng Hitomi tràn đầy bi thương! Thầy cũng không nói được nên lời, chỉ có những tiếng rên vô nghĩa. Tại sao Hitomi lại đau khổ, lại trách cứ

bản thân đến thế? Lý do cho tất cả những điều ấy, chắc chắn nằm ở chính bản thân Hitomi! Bởi vì cậu ấy đã phạm phải tội ác với Kai!

"... Tớ sẽ không tha thứ cho kẻ đã phản bội Kai!"

Tiếng thét cùng với ánh mắt rực lửa ấy... hóa ra Hitomi nhắm đến chính mình.

Không thể nào tha thứ - những lời thì thầm lặp lại ấy, nỗi căm ghét ấy, ghê tởm ấy, hóa ra cậu ấy nhắm đến chính bản thân!

Như sắp hết hơi, Hitomi thều thào nói tiếp.

"... Kai đã không thể nào trở thành Tôi, mà đã phải chết đi trong thân phận K bất hạnh. Trước ngày mất, cậu ấy đã mang đến cho tôi rất nhiều chiếc khuyên tai. Mặc dù chỉ toàn đeo bên tai trái nhưng Kai luôn luôn làm cả đôi, là bởi vì muốn thầy nhận lấy nửa còn lại. Nhưng cậu ấy đã mang toàn bộ những tình cảm dành cho thầy đến đưa cho tôi."

Những ngón tay bấu chặt vào bậu cửa của Hitomi lạnh toát như băng vì thiếu máu. Cậu ấy cúi gằm mặt, thu mình lại như thể sắp biến mất đi.

"Ngày hôm sau... tôi đã mang chúng đến căn hộ của thầy.

Bởi vì tôi muốn xin lỗi Kai... Lúc đó cửa nhà không đóng... Tôi gọi với vào cũng không có ai trả lời, nên đã tự vào trong... Máu chảy ròng rọng từ ngực Kai, và bên cạnh bàn tay cậu ấy buông thông trên tatami... Tuyệt... đã nhuộm màu đỏ thẫm. Tôi đã mang những bông tuyết ấy đi."

Tôi vẫn chưa hiểu tuyết đỏ thẫm là ám chỉ thứ gì. Nhưng cảm giác tội lỗi trong lòng Hitomi thể hiện rõ ràng đến đau đớn qua khuôn mặt cúi gằm, bóng tối trong đôi mắt và giọng nói yếu ớt ấy.

Trước khi thầy phát hiện ra thi thể của Kai, Hitomi đã đến nhà thầy rồi sao? Cậu ấy đã thấy Kai nằm sõng soài bất động, máu chảy thành dòng rồi à?

Hitomi ngẩng mặt lên, gay gắt nói tiếp.

"Khi tôi gặp lại thầy, nghe thầy nói 'Không phải lỗi của em đâu', trái tim tôi như muốn vỡ tan. Bởi vì đúng là lỗi của tôi mà! Tôi đã nghĩ rằng phải đem trả lại thầy tất cả những gì tôi đã cướp của Kai. Phải thay Kai làm tất cả những gì mà cậu ấy hằng mong muốn."

"Fuyushiba... Vậy nghĩa là em đã trở thành Kai, bao nhiêu lần gửi những chiếc phong bì đựng khuyên tai đến phòng nghiên cứu của thầy à?"

Anh Konoha nhẹ nhàng nói như an ủi. Hitomi gượng gạo gật đầu.

"... Bộ đồng phục của Kai... Đáng lẽ tôi đã phải mang trả... Nhưng tôi đã không thể... Nhưng lại cũng không dám vứt đi, vì thế nó vẫn còn nguyên trong tủ quần áo."

Cú sốc lớn nhất có lẽ là khi tôi nghe thầy nói rằng thầy chưa hề yêu ai, dù là Kai hay bất kỳ ai chẳng nữa. Vậy mà Kai đã yêu thầy đến thế..."

Thầy nheo mày đau đớn. Vậy là người đã mang phong bì đến gửi cho thầy, ôm thầy trong sân trường, cắn vào tai thầy và rút dao chém thầy trước cửa căn hộ, đều là Hitomi mặc đồng phục của Kai.

Cậu ấy cắn vào thùy tai phải của thầy, là vì Kai mong thầy nhận lấy chiếc bông tai còn lại ư? Còn cầm dao chém thầy là vì Kai muốn thầy phải cảm nhận nỗi đau của cậu ấy?

Không biết thầy đã nghĩ gì khi nhìn thấy Hitomi như vậy nhỉ? Có lẽ thầy sẽ nghĩ cậu ấy đã phát điên vì quá thương nhớ Kai, và hẳn chính thầy cũng đau đớn lắm.

Chắc là tại hồn ma đó.

Khi đứng đối diện thì thào như thế với tôi và chị Tamako, khuôn mặt thầy chỉ toàn bóng tối.

"Tôi muốn thầy hiểu được cảm xúc của Kai... Mặc dù không thể nói ra, nhưng cậu ấy lúc nào cũng yêu thương thầy. Thầy chính là tất cả của cậu ấy."

Càng nghe Hitomi nói, nỗi khổ đau trong mắt thầy càng dày đặc hơn.

"Nhưng người gửi chiếc phong bì đến thủy cung không phải là tôi."

"Cái đó là do anh chuẩn bị."

Hitomi giật mình, quay sang nhìn anh Konoha. Cả tôi lẫn thầy Oshinari cũng nhìn anh chăm chăm. Anh Konoha điềm tĩnh nói tiếp.

"Anh đã nhờ Kotobuki mặc đồng phục nam sinh trường của Kai, và gọi thầy lên phòng chờ."

Là chị Nanase!

Nhắc mới nhớ... Hôm trước gặp nhau ở thư viện chị Nanase cứ bối rối, rụt rè nhìn tôi mặt đỏ gay. Hóa ra chị ấy hỏi về Hitomi và anh Konoha không phải là lo về hai người họ hẹn hò!

Nhìn Hitomi ngẩn người ra, anh Konoha áy náy xin lỗi.

"Xin lỗi đã làm em bất ngờ. Bởi vì anh lo ngại khi thấy em lẩn lộn giữa bản thân mình và Kai. Tôi chỉ muốn em biết rằng em và cậu ấy khác nhau. Nghe Hinosaka nói nhìn thấy rất nhiều chiếc khuyên tai vung vãi ở nhà thầy, anh đã đoán ra thứ bên trong chiếc phong bì."

Khuôn mặt Hitomi bây giờ nhàu nhĩ và yếu ớt.

"Nh - nhưng nếu như tôi không làm thế, thì sẽ chẳng còn ai truyền đạt được những cảm xúc của Kai nữa. Tôi đã trả lại toàn bộ số khuyên tai, và cuối cùng... là cả tuyệt nữa. Trong khi Nano đang ngủ tôi đã đến nhà thầy, và bỏ vào thùng thư..."

Nhưng rồi khi về nhà nỗi cô đơn và đau đớn lại chiếm lấy tôi, làm tôi không thể nào ngủ được, nên mới uống nhiều thuốc đến thế. Trước đây thỉnh thoảng tôi cũng uống rồi. Không phải tôi muốn chết. Mà chỉ là muốn ngủ thật say."

Một mũi dao nhọn đâm vào lồng ngực tôi. Chính tôi cũng đã dẫn Hitomi đến nông nỗi này.

Tôi ôm chặt lấy hai vai cậu ấy, và cho dù Hitomi có nói đi nói lại rằng không phải lỗi của tôi, thì tôi vẫn chắc chắn rằng mình đã phá hoại trái tim cậu ấy. Tôi đã tưởng mình hiểu Hitomi lắm, nhưng rốt cuộc lại nhầm lẫn về lý do khiến cho Hitomi đau khổ.

"Là tớ đã phản bội Kai." - Tôi chưa bao giờ nhận ra được cảm xúc của cậu ấy, người đang khóc bên cạnh tôi lúc này. Tôi đã không nhận ra mặc cảm tội lỗi của Hitomi với thầy và Kai, đến mức khiến cậu ấy muốn chết đi!

"... Tớ không phải người như Nano nghĩ đâu. Chắc hẳn cậu đang nghĩ tớ đã thay đổi rồi, nhưng đây mới là sự thực. Là Fuyushiba Hitomi. Tớ là một kẻ lạnh lẽo đáng ghét thế này đây."

Sau khi Kai chết đi Hitomi đã nói với tôi như thế bằng nét mặt khó chịu, bây giờ nhớ lại đầu óc tôi lại tối đen. Trong suốt ba năm từ lúc đó, Hitomi chưa bao giờ nuôi tóc dài, và cũng không bao giờ cười nữa. Một hình phạt bản thân dài đằng đằng.

Hitomi nắm chặt lấy bậu cửa bằng cánh tay run rẩy, bặm chặt môi, mắt đỏ hoe, chỉ có một mình cố giữ cho bản thân đứng vững.

Thầy Oshinari mở chiếc phong bì bị ướt đến mún ra vì mưa. Từ bên trong một đôi khuyên tai hình bông tuyết rơi xuống sàn nhà.

Chính là "tuyết nhuộm màu đỏ thắm" mà Hitomi đã mang đi... Nhưng vết máu đã được lau sạch. Hai mắt Hitomi ướt đẫm nước mắt, cậu ấy ngồi thụp xuống sàn nhà nhặt những chiếc khuyên tai lên, bỏ vào lòng bàn tay thầy.

"... Những bông tuyết này Kai đã muốn để lại cho thầy, chứ không phải đưa cho tôi. Chắc chắn cho đến lúc chết, Kai vẫn nắm chặt chúng trong tay mình... Nhưng đến cả chúng, tôi cũng đã cướp đi, giấu giếm cho đến tận bây giờ. Người mà Kai muốn làm tuyết rơi chính là thầy. Đến cả bộ phim cậu ấy cũng không muốn đi với tôi, mà thực sự muốn đi với thầy.

Một tuần trước hôm Giáng sinh, vào cái ngày mà cậu ấy ướt sũng đứng chờ cạnh cửa nhà tôi, Kai đã nói với tôi rằng thầy đi hẹn hò với hôn thê đến tối muộn mới về. Đến khi đã vào nhà cậu ấy vẫn cứ cúi gằm mặt thì thào."

Hitomi kể lại cuộc nói chuyện lúc ấy, nuốt nước mắt không biết bao nhiêu lần.

"Hitomi... định làm gì hôm Giáng sinh?"

"Tôi chưa quyết. Còn Kai?"

"Đi xem phim... với Ryosuke."

"Xem phim? Cậu rủ thầy chưa?"

"..."

"Có cô bé nói rằng... mình muốn trở thành cây cối."

"Vớ vẩn thế? Chắc thầy chả xem cái phim chán phèo ấy đâu."

Nhìn thấy Kai tiu nghiu im lặng, Hitomi đã nói gọn lỏn với cậu ấy.

"Để tôi đi cùng cho."

"... Nghĩ đến cảnh Kai đi xem phim với thầy, tôi lại giận sôi gan, không thể nào chấp nhận được, vì thế tôi đã ép Kai phải hứa sẽ đi xem phim với mình."

Từ này đến giờ thầy Oshinari chỉ im lặng, mặt tái xanh, nhưng đến đây thầy hét lên như không thể hiểu Hitomi đang nói gì.

"Em nhầm rồi! Tại sao em lại có thể hiểu nhầm tai hại như thế được? Ngay từ đầu Kai đã có ý định rủ Hitomi. Em ấy nói với tôi vậy mà. 'Không biết Hitomi có muốn xem phim... hôm ấy không nhỉ?'..."

Nhìn biểu cảm không thể nào tin được của Hitomi, thầy nói chắc nịch: "Sự thật là thế. Tôi vẫn còn nhớ như in cuộc nói chuyện khi ấy."

"Lúc đó tôi không có chút thiện cảm gì với quan hệ giữa Kai và Hitomi, nên đã đóng vai người bảo hộ dịu dàng và nói 'Chẳng biết được nhỉ. Biết đâu em ấy lại ghét chỗ đông người.' Nghe vậy Kai cúi gằm mặt ủ rũ."

"Em muốn rủ Hitomi đi xem phim."

"..."

"Chắc không được đâu. Em ấy bảo Giáng sinh có hẹn với Hinosaka rồi."

"... Ryosuke... hôm ấy rảnh không?"

"Có. Xem phim gì thế?"

"Có cảnh bên xà đơn... rất đẹp, xoay người trên đó thế gian như đảo lộn hoàn toàn..."

Thầy chưa kịp nói xong Hitomi đã thét lên. "Không phải vậy! Thầy lại nói dối nữa rồi! Thầy muốn tất cả là lỗi của mình, để tôi không phải dấn vật bản thân. Trong khi chính tôi đã giết chết Kai. Chính tôi đã phản bội Kai, đó là sự thật!"

"Tôi không nói dối. Kai rất thích Hitomi. Chính là tôi đã chia cắt hai em, và đẩy Kai đến chỗ chết Là tôi đã giết chết Kai."

Tôi cũng chen vào, không thể im lặng được nữa.

"Hai người dừng lại! Kai đã hỏi em rằng 'Này... Giáng sinh này, cậu tính đi đâu với Hitomi chưa?'. Nếu vậy thì chẳng phải Kai muốn đi chơi với Hitomi ư?"

"Lại được cả Nano nữa, nói cái gì thế hả!"

"Đến cả Hinosaka cũng nghi ngờ à? Đúng là người Kai định đi xem phim cùng là Hitomi mà."

Thầy nôn nóng kết luận.

Thế rốt cuộc là sao đây? Rốt cuộc Kai định đi chơi với ai?

Đến đây anh Konoha chen vào.

"Cả hai cứ kiên quyết thế này thì không thể thỏa hiệp được đâu. Em nghĩ cả thầy lẫn Fuyushiba đều bị trói buộc trong ý nghĩ mình là người có tội, nên không thể nhìn ra sự thật."

Tại sao Kai lại chết đi như thế? Tại sao chúng ta không thử xác nhận lại những sự thật đã biết, để giải đáp Nỗi lòng của cậu ấy?"

Đến khi ngọn lửa sinh mệnh lụi tàn, đón nhận cái kết đang đến gần, có lẽ tôi sẽ không còn cô đơn nữa.

Nhưng giờ đây tôi vô cùng cô đơn.

Những bông tuyết đã biến mất rồi.

Từ khi hiểu ra tất cả những mong ước bản thân chỉ là một ảo mộng ngọt ngào, trái tim tôi đã không còn chút sức lực nào nữa.

Cứ như có một khối băng lạnh toát trong cơ thể tôi.

Lạnh lẽo và buốt giá, cô đơn và hiu quạnh đến không thể chịu đựng.

Cả K, cả Tiên sinh hẳn cũng đã phải chịu nỗi cô đơn thế này ư?

Cả Tôi và người vợ mà Tiên sinh đã bỏ lại lúc ra đi, hẳn cũng cô đơn lắm.

Sau này, không biết hai người sống ra sao?

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Giờ tan trường hai ngày sau đó, anh Konoha gọi tất cả chúng tôi lên phòng nghe nhìn của trường. Căn phòng phủ rèm kín tối om như trong rạp chiếu phim, ngay chính diện có lắp một màn hình rất lớn. Không biết anh Konoha định làm gì ở đây nhỉ? Cả thầy Oshinari lẫn Hitomi đều im lặng vẻ lo lắng. Hai người họ ngồi ghế cách xa nhau, không ai nhìn ai, không nói với nhau một lời nào.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Hitomi, bồn chồn quan sát từng hành động của anh Konoha. Trong phòng chỉ có duy nhất khu vực trước màn hình là có ánh sáng nhẹ nhàng. Anh Konoha đứng đó, điềm tĩnh nói với chúng tôi.

"Rất cảm ơn quý vị đã dành thời gian đến đây ngày hôm nay. Đầu tiên, chúng ta sẽ xem xét vấn đề từ Nỗi lòng của Natsume Souseki.

Được sáng tác bởi một đại văn hào tiêu biểu của Nhật Bản, cuốn tiểu thuyết đã phơi bày cái tôi cá nhân tàn ác tồn tại trong tâm hồn mỗi con người. Tuy Tiên sinh ít nhiều không còn tin tưởng con người từ sau biến cố với người bác, nhưng ít ra ông vẫn hiểu biết những lý lẽ thường tình, vẫn có thể giao tiếp với người khác, là một con người trí thức và đứng đắn. Nhưng rồi chính ông lại rơi vào mối tình tay ba với người bạn thân K và cô Tiểu thư con gái bà chủ nhà, để rồi những hành động có chủ ý của ông đã đẩy K vào chỗ chết.

Trong sự đổ kỵ và bồn chồn Tiên sinh cảm nhận đối với K, hay trong mong muốn phải chi phối K cho bằng được, hay cả cảm giác áy náy khiến

ông không thể thành thực về hôn ước giữa mình và Tiểu thư với K, và cuối cùng là cảm giác tội lỗi không đường thoát sinh ra từ cái chết của K, trong tất cả những điều ấy người đọc đều bị thu hút bởi một cảm giác hiện thực vô cùng gần gũi và dễ hiểu.

Tiên sinh không phải là một tên ác nhân hay là một kẻ bị tâm thần với lối suy nghĩ khác bình thường, mà ông cũng chỉ là một người lương thiện như bao người khác."

Thầy Oshinari hơi nhíu mày. Chắc hẳn thầy thấy nghi ngờ vì không biết tự nhiên anh Konoha lại dài dòng kể lại Nỗi lòng để làm gì. Hitomi cũng lắng nghe anh Konoha, nét mặt gượng gạo.

"Trong khi đó K lại không được như Tiên sinh trong việc giao tiếp với người khác, anh được khắc họa như là một con người ủ dột và ngoan cố, không chịu tích cực hòa nhập với những người xung quanh.

Anh thường xuyên dùng những từ như 'tinh tấn', có xu hướng nghiêng về tôn giáo và triết học. K từ khi sinh ra đã ở trong chùa, sau đó được một gia đình bác sĩ nhận nuôi, nhưng vì không có mong muốn theo nghề mà anh đã bị họ từ con.

(Từ đạo Phật có nghĩa là "nỗ lực", tiếng Phạn viriya)

Trong cảnh khốn cùng ấy, Tiên sinh đã cho K vào ở chung với mình, tại đây anh đã gặp và yêu Tiểu thư. Mối quan hệ giữa thầy Oshinari, Fuyushiba cùng Kai rất giống với Tiên sinh, Tiểu thư và K trong Nỗi lòng. Vậy thì Kai, ứng với K trong tác phẩm, là một chàng trai như thế nào?"

Anh Konoha thông thả nhìn thầy và Hitomi đang bồn chồn, anh hít thở lấy hơi rồi nói tiếp.

"Cũng giống như K, Kai không giỏi trong việc giao tiếp với người khác. Với biểu cảm lạnh lùng cùng với thái độ thiếu thiện cảm, lại thêm

những chiếc khuyên tai hay đeo bên tai trái, cậu ấy đã 'vũ trang' rất kỹ để đảm bảo không ai lại gần mình. Em nghe nói khi giáo viên ở trường định tháo bông tai của Kai, cậu ấy đã đẩy thầy ấy và hét lên 'Đừng ai chạm vào tôi!'. Nhưng tại sao Kai lại cự tuyệt việc tiếp xúc với người khác đến thế? Dường như cậu ấy đã từng nói như thế này với một đàn anh trong câu lạc bộ: 'Em đã từng thấy người chết rồi... Vào lúc ấy gen di truyền sẽ bị viết lại, có khi người ta sẽ thành thứ gì không phải người nữa...'

Hai vai thầy Oshinari giật bắn. Ánh mắt thầy bắt đầu dao động. Thầy đưa ngón tay thanh mảnh lên chỉnh cặp kính như để giấu đi sự thật ấy. Anh Konoha lại nói tiếp.

"Rốt cuộc thì Kai đã nhìn thấy người chết vào lúc nào? Cha mẹ Kai mất khi cậu ấy mới mười hai tuổi vì tai nạn giao thông, lúc ấy không có mặt Kai ở đó. Sau đó cậu ấy đã chuyển đến ở cùng thầy, nhưng sự thật là trước đó cậu ấy đã từng được một người khác nữa nhận nuôi, ở cùng với người đó trong đúng một tuần."

Thầy Oshinari lại run rẩy.

"Em Inoue..."

Thầy vừa mới lên tiếng định chặn lời anh Konoha, anh đã nhìn thẳng vào mắt thầy, dũng dạc nói tiếp.

"Em đã hỏi hôn thê của thầy là chị Tamako. Chị ấy bảo trước khi được thầy nhận nuôi, Kai đã từng sống với một người khác, chính là bác Oshinari Kosuke của thầy đấy ạ. Sau khi nhận nuôi Kai được một tuần, bác Kosuke đã qua đời đúng không?"

"Em Inoue, chuyện này..."

"Nguyên nhân là do bác ấy bị ngã cầu thang gãy xương cổ. Ở hiện trường lúc đó là Kai, lúc ấy đang học lớp Bảy... và còn một người nữa,

chính là thầy."

Hitomi nhìn thầy bằng ánh mắt đầy vẻ bất an.

Một màn sương mờ mịt đen tối dần lan rộng trong lồng ngực tôi. Thầy cup mắt lại rên rỉ, như đang muốn giấu giếm điều gì.

"Đó... chỉ là một tai nạn. Bác ấy vô ý trượt chân ngã xuống. Khi tôi vừa vào nhà thì thấy Kai đang đứng bên cạnh bác như người mất hồn. Đã quá muộn để cứu chữa, và bác ấy mất ngay sau đó. Đúng thế, tất cả chỉ là... một tai nạn."

Thầy khẳng định bằng giọng thều thào. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, hai bàn tay nắm vào nhau đặt trên đùi run rẩy.

Lẽ gì sáu năm chính là của ông bác này sao? Bác ấy thật sự mất vì tai nạn à? Những nghi ngờ và bất an cứ tràn ngập trong lòng tôi, dù tôi biết không được nghĩ đến chúng. Hitomi cũng nhìn thầy ái ngại.

Có khi nào, chính-Kai-đã...?

"Chỉ là một tai nạn thôi."

Thầy cúi gằm mặt, gay gắt thì thào một lần nữa. Anh Konoha lặng lẽ đáp lại.

"Đúng vậy, cái chết của người bác ấy chỉ là một tai nạn đáng tiếc. Chị Tamako cũng nói như thế."

Thầy Oshinari nheo mày, vẫn buông thõng người yếu ớt.

"Nhưng chắc chắn tai nạn ấy đã để lại ảnh hưởng đến tâm lý của Kai, khiến cho cái chết trở thành thứ gặm gùi với cậu ấy. Và qua việc cùng chứng kiến cái chết của người bác, giữa thầy và cậu ấy đã hình thành một mối quan hệ sâu sắc hơn.

Chắc hẳn những tháng ngày thầy chia sẻ với Kai đã rất lặng lẽ và bình yên. Y hệt như sống cùng với một phiên bản nữa của bản thân... Đối với hai người, có lẽ chẳng còn cần đến sự tồn tại của ai khác nữa, không phải vậy sao? Dù ít dù nhiều thì đối với Kai, thầy vẫn là tất cả.

Cho đến khi Kai lên lớp Mười một, thầy trở thành gia sư của Hitomi, rồi Kai và Hitomi gặp nhau..."

Lần này đến lượt Hitomi giật mình, ánh mắt như đang lo sợ.

"Kai đã bắt đầu thay đổi. Giống như trái tim chai sạn của K đã dần dần mở rộng, vì cảm kích sự tốt bụng và quan tâm của bà chủ nhà và cô Tiểu thư.

Nhưng cũng chính vì thế mà bi kịch giống như trong Nỗi lòng đã xảy ra. Sau khi nhìn thấy thầy và Hitomi hôn nhau, hai ngày sau Kai đã tự sát."

Hitomi mặt tái xanh nắm chặt bàn tay, còn thầy Oshinari thì lắc đầu, nói với giọng đau đáu nỗi hối hận.

"... Đáng lẽ tôi không được rời tay Kai ra. Lúc mới nhận nuôi cậu ấy, tôi đã nói với Kai rằng... 'Mình cùng đi nhé, bởi vì tôi cần em...' Đúng vậy, một kẻ không thể tin tưởng ai khác như tôi, cần có một bản sao nữa của chính mình. Vậy nên khi bản sao của tôi bắt đầu có những hành động trái ý tôi, tôi đã dập tắt nó từ trong trứng nước. Căn nguyên của bi kịch này chính là tôi."

"Không, tớ biết rõ mà. Tớ biết Kai cô đơn đến mức không thể nào sống mà không có một ai khác. Tớ biết không được phép bỏ Kai lại một mình."

Những lời nói dẫm nước mắt ấy của Hitomi lại vang vọng lạnh lẽo trong tai tôi, cổ họng tôi thắt lại đến đau đớn. Tôi không biết sự thật đằng sau cái chết của người bác ấy là gì. Nhưng quả thật sau khi chứng kiến

người chết ở sát bên mình như thế, mỗi dây giữ cậu ấy ở lại thế giới này đã lỏng lẻo hơn bao giờ hết. Một vị trí bấp bênh đến mức chỉ cần một biến cố nhỏ, là đã có thể đẩy tất cả lao thẳng xuống vực thẳm...

Vì vậy nên cả thầy và Hitomi mới tự trách cứ bản thân, với vẻ mặt đau khổ, nghệt thờ đến như thế. Cả hai đều cho rằng sự phản bội của mình đã đẩy Kai vào chỗ chết!

"Thầy Oshinari, có phải thầy đến trường em để nhận tất cả tội lỗi về mình không ạ? Bằng cách làm như vậy, thầy muốn đặt dấu chấm hết cho câu chuyện này."

Anh Konoha nói bằng ánh mắt trong xanh đầy thành ý.

"Lần đầu tiên gặp nhau tại thư viện, Fuyushiba đã nhìn thầy bằng ánh mắt lạnh lùng. Cho đến lúc đó thầy đã cố tạ lỗi với Fuyushiba, nhưng em ấy lại không chịu hiểu những điều mà thầy nói.

'Kai mất là do quá tuyệt vọng vì sự phản bội của người giám hộ là tôi đây, không phải tại Hitomi đâu. Sang năm tôi sẽ ra nước ngoài. Thật may là trước khi đi tôi đã có thể sám hối' - thầy đã nói với Fuyushiba như thế.

Nhưng rồi trên sân thượng, thầy lại làm em ấy bị tổn thương sâu sắc hơn.

Để giải thoát cho Fuyushiba khỏi cảm giác tội lỗi, thầy đã nhấn mạnh sự đổ kỵ của mình với Kai, rằng đó không phải là tình yêu, rằng thầy chưa bao giờ có thể yêu ai cả. Thầy muốn Fuyushiba coi bản thân không phải là một kẻ tòng phạm đã cùng em ấy đẩy Kai vào chỗ chết, mà là tên tội phạm duy nhất đã phá hoại cuộc đời của Kai, lại còn làm can dự đến Fuyushiba, vốn chỉ là một cô bé ngây thơ trong sáng.

Thầy muốn em ấy phải cảm hận mình."

Lòng ngực tôi đau nhói khi nghe những lời của anh Konoha.

Giờ thì tôi đã hiểu. Đã hiểu tại sao thầy lại nói những lời khủng khiếp như thế với Hitomi.

Ba năm qua Hitomi đã đau khổ biết bao nhiêu, thì thầy cũng giăng xé nhường ấy. Thầy muốn chuộc tội với Hitomi.

"Cả khi Fuyushiba xuất hiện trước mặt mình trong bộ dạng của Kai, thầy cũng chấp nhận vì coi đó là sự trả thù mà Kai dành cho mình. Nhưng rốt cuộc tất cả những điều ấy chỉ càng đẩy em ấy vào ngõ cụt.

Bởi vì đối với Fuyushiba, người mà Kai thật sự yêu chính là thầy. Và chính em ấy mới là kẻ đã làm tổn thương những tình cảm của Kai dành cho thầy, chính em ấy mới là kẻ ngáng đường."

Đúng thế, vì vậy mỗi lần nghe thầy nói "Không phải là lỗi của em đâu", Hitomi lại càng bị dồn vào chân tường. Cứ mỗi lần nghe thầy khẳng định mình không dành cho Kai tình yêu, mà chỉ có lòng ghen tị ngu xuẩn dành cho kẻ có cùng thân phận với mình, cậu ấy lại càng bị tổn thương. Cõi lòng bị xé toạc, xuyên thủng, con tim không được một chút bình an.

"Fuyushiba xuất hiện trước mắt thầy với tư cách Kai, không phải là để thay cậu ấy báo thù. Mà chỉ đơn giản là em ấy thật lòng nghĩ rằng, cần phải truyền đạt cho thầy hiểu nỗi lòng thực sự của Kai.

Việc Hitomi nắm lấy tay của em - một người đi ngang qua - và tuyên bố với thầy 'Em đang hẹn hò với người này' thực chất cũng chỉ là muốn thầy thấy rằng chuyện của Kai đã là quá khứ, vì muốn giải thoát cho thầy khỏi cảm giác tội lỗi đeo đẳng."

Hitomi buông thõng người cúi gằm, môi bặm chặt. Thầy cũng nheo mắt khổ sở. Tôi hiểu được cảm xúc của hai người ấy, luôn luôn phải trách

cứ bản thân. Rằng không bao giờ, không bao giờ được phép bắt người kia chịu tội thay cho mình...

Lòng ngực tôi đau nhói, khó chịu quá. Tại sao trái tim hai người ấy không thể nào gặp được nhau?

"Rốt cuộc thì kể từ ngày hôm ấy, cả hai đã chìm vào u mê rồi. Cả thầy và Fuyushiba đều cho rằng mình đã cướp Kai của người kia, để rồi cả hai cùng lạc vào một mê cung không lối thoát, chỉ toàn đau khổ và rối ren.

Nhưng rốt cuộc thì sự thật thuộc về ai?

Rốt cuộc thì tình cảm của Kai là dành cho ai? Và cậu ấy đã bị ai phản bội đến mức là bỏ cõi đời này?"

Cả Hitomi và thầy ngẩng đầu nhìn anh Konoha như kỳ vọng. Giống như là nếu hiểu được sự thật ấy, thì sẽ tìm được sợi chỉ dẫn ra khỏi mê cung tối đen này...

"Chúng ta không thể nào hỏi trực tiếp Kai được. Cũng giống như độc giả Nổi lòng không có cách nào giải đáp lý do dẫn đến cái chết của K.

Là vì anh bị Tiên sinh phản bội ư? Vì mối tình tan vỡ với Tiểu thư? Hay vì anh bị dồn vào nỗi cô đơn cùng cực không lối thoát, giống như lời Tiên sinh từng nói?

Độc giả không thể nào biết được. Nhưng 'tưởng tượng' ra thì có thể!"

Anh Konoha khẳng định bằng giọng quả quyết và đầy lý trí.

"Người mà Kai đã yêu là thầy ư? Hay là Fuyushiba? Kai đã định đi xem phim với ai? Qua những thứ mà Kai để lại, chúng ta có thể... 'tưởng tượng' ra nỗi lòng của cậu ấy."

"... Theo anh, Kai định đi xem phim với ai?"

Hitomi rụt rè hỏi. Thầy Oshinari cũng nhìn anh Konoha, vẻ mặt căng thẳng, cứ như thể đang chờ đợi một câu trả lời mà chính mình cũng vô cùng sợ hãi.

Ai mới là kẻ đã cướp đi mối tình quý giá của Kai?

Ai mới là kẻ phải mang tội với cậu ấy?

Giữa bầu không khí căng thẳng lạnh tanh ấy, anh Konoha lặng lẽ tiếp tục nói.

"Chúng ta hãy cùng sắp xếp lại, để xem Kai đã nói với ai những gì, theo thứ tự nào.

Đầu tiên là điều mà Kai đã hỏi thầy Oshinari: 'Không biết Hitomi có muốn xem phim... hôm ấy không nhỉ?'... Đương nhiên lúc này cậu ấy chưa nói chuyện với Fuyushiba.

Tiếp theo là cuộc trò chuyện giữa Kai và Fuyushiba. 'Hitomi... định làm gì hôm Giáng sinh?' 'Tôi chưa quyết. Còn Kai?' 'Đi xem phim... với Ryosuke' 'Chắc thầy chả xem cái phim ấy đâu' Tại thời điểm này Kai đã quyết định sẽ đi xem phim với thầy, và cũng đã có lời hứa với Fuyushiba nữa."

Hitomi thét lên, như không thể chịu nổi gánh nặng đè ép trong lòng.

"Tại vì tôi ép cậu ấy mà! Kai không có tiếng nói gì trong việc này cả! Từ đầu cậu ấy đã định đi với thầy..."

Đến đây anh Konoha lặng lẽ ngắt lời cậu ấy.

"Không phải vậy. Kai đã hỏi lại Hinosaka để nắm chắc dự định của Fuyushiba. 'Này... Giáng sinh, cậu tính đi đâu với Hitomi chưa?'... Chắc là vì thầy Oshinari nói 'Em ấy bảo Giáng sinh có hẹn với Hinosaka rồi' đây

mà. Nếu như không có ý định rủ Fuyushiba thì chẳng có lý do gì phải đi hỏi cái chuyện ấy cả. Chắc hẳn từ đầu cậu ấy đã có ý định rủ cả Fuyushiba và thầy cùng đi."

"!"

Mắt Hitomi trợn trừng. Thầy Oshinari ngẩn người hỏi lại.

"Cả hai ư...?"

Anh Konoha gật đầu quả quyết.

"Vâng. Đó chính là đáp án có khả năng cao nhất. Nhưng bình thường Kai luôn luôn xem phim một mình, chắc hẳn phải có lý do để em ấy muốn đi cùng hai người. Tại sao lại phải tất cả cùng đi? Cậu ấy muốn cho hai người xem cái gì trong phim? Manh mối mà Kai để lại là cô bé muốn trở thành cây, và tuyệt rơi trong rạp phim... Trong những phim ra rạp thời gian này, chỉ có một tác phẩm thỏa mãn cả hai điều kiện trên..."

Anh Konoha điều khiển máy tính dưới tay mình. Có một âm thanh vang lên, và trên màn hình hiện lên hình ảnh bầu trời xanh ngắt. Nổi bật trên đó là dòng tựa đề màu trắng...

"Tựa như bầu trời xanh."

Chính là tựa đề mà tôi đã gặp nhiều lần trên màn hình rạp chiếu, và trên đĩa DVD. Nhưng trong phim này làm gì có cảnh tuyệt...

"Chúng ta hãy cùng xem thứ Kai đã muốn hai người chứng kiến nhé."

Trong căn phòng tối đen như nửa đêm, bộ phim bắt đầu.

Giai điệu piano trong trẻo.

Một cậu bé và cô bé học trung học.

Phòng học buổi sáng chỉ có hai người.

Cậu bé đang ngồi trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, kể tiếp câu chuyện đang viết dở, còn cô bé thì ngồi xồm trên ghế, chống khuỷu tay lên bàn và gối cằm lên bàn tay. Cô vui vẻ lắng nghe những điều cậu bé nói, với ánh mắt chăm chú như một chú chó con.

Tên của cậu bé là Hatori. Còn cô bé là Itsuki.

Cả hai là những người bạn thân thiết từ thuở nhỏ, Itsuki luôn ủng hộ ước mơ trở thành tiểu thuyết gia của Hatori. Bởi vì cô bé mê Hatori như điên đảo. Chỉ cần được ở bên cậu ấy, thế giới của Itsuki đã ngập tràn ánh sáng.

Dù đã xem biết bao nhiêu lần, nhưng trái tim tôi vẫn xốn xang khi nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Itsuki trong tình yêu với Hatori. Mỗi khi Hatori cười với cô bé, khuôn mặt của Itsuki cũng nở một nụ cười rạng rỡ, cảm giác chua chua ngọt ngọt cứ như vừa phồng má nuốt trọn một quả chanh ngâm mật ong vậy.

Một khung cảnh rạng rỡ.

Hai con người tâm đầu ý hợp.

Cảnh bên chiếc xà đơn trong ánh hoàng hôn mà tôi cực kỳ thích.

Hadzumi Rise trong vai Itsuki đắm mình trong ánh hoàng hôn màu đỏ cam, vẫn mặc nguyên đồng phục xoay tròn biết bao nhiêu vòng. Cô bé treo ngược mình trên chiếc xà, cất tiếng gọi Itsuki.

"Nhìn này, Hatori. Lúc tớ làm thế này, Hatori cũng bị lộn ngược đó!"

Hatori đưa mặt lại gần Itsuki vẻ trêu chọc, cứ như một chú mèo tinh quái. Itsuki tròn mắt bối rối - chẳng lẽ cậu ấy sẽ hôn mình ư!? - nhưng

rồi Hatori chi nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi cô bé. Rốt cuộc Itsuki mặt mày đỏ lựng, suýt thì rơi từ trên xà xuống. Giữa khung cảnh trong sáng của mùa hè, những thán ngữ của cặp đôi cứ từ từ hiện lên như thế.

Hitomi và thầy nhìn chăm chăm vào màn hình. Cả hai đều nắm chặt bàn tay, khuôn mặt nhăn lại vì khó chịu. Ngay cả trong những cảnh nhẹ nhàng cũng không ai nở nụ cười. Đến mức tưởng như thở ra cũng là điều khó nhọc. Nhưng cả hai vẫn như bị hớp hồn, chăm chú xem không chớp mắt.

Tại sao Kai lại muốn đi xem phim này dịp Giáng sinh nhỉ?

Có phải cậu ấy muốn rủ cả thầy và Hitomi đi như lời anh Konoha nói không? Bộ phim sẽ làm "tuyết rơi" mà Kai nói đến, có thực sự là phim này không vậy? Khuôn mặt trông nghiêng của anh Konoha đứng cạnh màn chiếu hiện ra theo ánh sáng lập lòe từ bộ phim. Ánh mắt có phần buồn bã mà xa xăm ấy cũng đang nhìn về phía màn hình.

Anh Konoha, thực ra anh đang nghĩ gì vậy?

Sắp đến cảnh Itsuki nói "câu đó" rồi.

Là buổi sáng Chủ nhật. Dưới bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, tại quảng trường thành phố nơi có những cây cổ thụ khổng lồ, cô bé đang chờ Hatori tới. Nhưng mãi mà không thấy cậu ở đâu, Itsuki bắt đầu lo lắng.

Mới hôm trước hai đứa vừa mới cãi nhau xong, nên Itsuki bắt đầu rơm rớm nước mắt - hay là Hatori không đến thật rồi? Cô bé buồn bã cúi đầu, những giọt nước long lanh trong đôi mắt. Đúng lúc ấy Hatori nhẹ nhàng vươn tay từ đằng sau, đột ngột che mắt cô. Itsuki giật bản mình. Còn Hatori thì thăm.

"Itsuki nghe tớ hỏi nè. Lớn lên cậu muốn làm nghề gì?"

Trước câu hỏi đột ngột ấy, Itsuki luống cuống không biết trả lời sao.

"À, ừm, ờ... Tớ muốn trở thành một cái cây."

Hatori thở hắt ra, ôm bụng phá lên cười ngặt nghẽo. Itsuki ngượng chín mặt. Rồi Hatori trù mển chìa tay về phía cô bé, và Itsuki ngượng ngùng rụt rè nắm lấy. Rồi hai đứa trẻ nắm tay nhau bước đi hòa vào dòng người tấp nập.

Người người cứ nối tiếp nhau đi. Trong đám đông ấy bỗng hiện lên hình bóng một cậu con trai đội mũ che kín mắt, còn đeo khuyên tai nữa. Cậu nhỏ bé đến mức chỉ lọt thỏm trong một góc màn hình.

Người đó là...

Thầy Oshinari và Hitomi nhồm hăn dậy. Chỉ đơn giản là một hình ảnh mờ nhạt thoáng qua, người xem phim bình thường hẳn sẽ không để ý, hoặc nếu nhìn thấy thì cũng sẽ quên ngay. Bộ phim dừng lại ngay khung hình ấy. Chắc là do anh Konoha điều khiển rồi. Cậu con trai đội mũ dần dần, dần dần được phóng to lên, đến mức mờ hẳn đi chiếm toàn bộ màn hình, rồi sau đó bộ phim tiếp tục ở chế độ quay chậm.

Rõ ràng cậu con trai đang nhìn về màn hình và... mỉm cười, dù chỉ một chút thôi. Đó rõ ràng là hình dáng của một nụ cười... một nụ cười dịu dàng và hạnh phúc không thua gì nụ cười của Itsuki cả...

Đôi khuyên tai hình bông tuyết cậu ấy đeo hai bên tai khẽ rung rinh.

Kai ơi!

Tôi vô thức hét lên trong tâm trí. Hitomi đưa cả hai tay lên che miệng. Thầy đặt tay lên cặp kính. Màn hình không quay chậm và phóng to nữa, lại trở về bình thường. Và Kai cũng biến mất, thay vào đó là bóng lưng Hatori

và Itsuki đang nắm tay nhau đi giữa dòng người. Hatori đi về phía trước một chút, còn Itsuki phải cố gắng hết sức mới theo kịp.

Một thứ gì đó trắng trắng, mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống từ trên bầu trời xanh ngấn ngắt... là lông vũ.

Trông chúng không khác gì những bông tuyết.

Những bông tuyết trái mùa tràn ngập giữa bầu trời xanh trong.

Hai đứa trẻ giơ cánh tay vẫn nắm chặt lên hứng lấy. Bốn bề phủ đầy món quà màu trắng xóa.

Đây là Nỗi lòng của Kai...

Thầy Oshinari lấy thứ gì đó ra từ trong túi áo, đặt lên lòng bàn tay. Đó là một đôi khuyên tai hình bông tuyết sáng lấp lánh. Giống hệt đôi hồi nãy Kai đeo trên tai...

Trên màn hình lại hiện lên bóng lưng hai người. Giữa cơn mưa lông vũ trắng tràn ngập, hình ảnh ấy cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi dừng lại.

Thầy Oshinari bần thần nhìn đôi khuyên tai trong lòng bàn tay. Anh Konoha ra đứng trước màn hình.

"Khi còn sống, Kai đã từng nói như thế này. 'Nếu như có thể tin tưởng ai đó bằng cả trái tim... Thì có lẽ em cũng sẽ mỉm cười...' . Rồi cậu ấy sẽ làm cho tuyết rơi giống như chàng người kéo trong Edward Scissorhands..."

Và câu trả lời chính là khung hình vừa rồi.

Kai đã làm thêm ở phim trường với tư cách diễn viên quần chúng, và để lại thông điệp như thế."

Đúng lúc ấy Hitomi òa khóc. Thầy Oshinari cũng run run nắm lấy những chiếc khuyên tai, khuôn mặt méo mó. Anh Konoha nói tiếp.

"Không biết thông điệp của Kai để lại là dành cho ai đây?"

Cả hai người đột ngột giật mình. Anh Konoha nhẹ nhàng đặt câu hỏi.

"Là thầy Oshinari chăng? Hay là Fuyushiba?"

Rồi anh đầy tự tin đưa ra câu trả lời.

"Không phải vậy, Kai không phải muốn gửi thông điệp đến chỉ một ai trong hai người, mà có lẽ là cả hai. Rằng bản thân không muốn 'độc chiếm' thầy, hay là 'độc chiếm' Fuyushiba, mà chỉ muốn được sống vui vẻ cùng với cả hai người.

Chẳng phải Kai đã nói rằng muốn trở thành Tôi trong Nỗi lòng sao? Tại sao không phải là K, hay là cô Tiểu thư, mà lại là Tôi? Có lẽ là bởi vì Tôi là con người duy nhất trên thế gian này được phép tồn tại bên cạnh cả Tiên sinh và Tiểu thư. Từ thông điệp mà Kai để lại, em đã tưởng tượng ra như thế."

Tôi nhớ lại nụ cười chiếm toàn bộ màn hình của Kai. Đôi môi mỏng manh ấy đã nhẹ nhàng, ngượng ngùng nhếch lên một chút. Những chiếc khuyên tai tuyệt đẹp hình bông tuyết khẽ rung rinh nơi thùy tai. Nụ cười ấy gợi cho tôi nhớ về lần duy nhất Kai chủ động bắt chuyện với tôi hồi ba năm trước, về cậu con trai đỏ ửng bên dưới mắt, thì thào hỏi tôi Giáng sinh đã định đi đâu với Hitomi chưa.

"... Thật à?"

Cậu ấy hỏi lại lần nữa.

"Ừm."

Nhìn thấy tôi gật đầu, Kai đã thở phào nhẹ nhõm, và nói với tôi.

"Cảm ơn nhé."

Ngay bây giờ, trên màn hình trong trái tim tôi, Kai ngày ấy vẫn mỉm cười. Kai muốn trở thành "Tôi", bởi vì với cậu ấy, thầy Oshinari chính là Tiên sinh, còn Hitomi chính là cô Tiểu thư. Tôi hoàn toàn tin rằng đối với Kai, cả thầy lẫn Hitomi đều quan trọng như nhau, đúng như anh Konoha đã tưởng tượng. Có vậy thì cậu ấy mới muốn rủ cả hai người đi xem phim Giáng sinh.

Bởi vì cậu ấy muốn hai người đó hiểu được thông điệp mà mình muốn truyền tải. Rằng khi ở bên thầy và Hitomi, cậu ấy có thể tươi cười vui vẻ đến như thế này. Vì hai người ấy mà Kai đã muốn dành tặng một món quà bằng cả trái tim mình. Cậu ấy đã đeo đôi khuyên tai vào hai bên tai trái phải, và làm tuyết rơi trắng xóa.

Giọng nói của anh Konoha dần hòa vào không khí tĩnh lặng của căn phòng.

"Em nghĩ rằng Kai chưa bao giờ hận thù, hay căm ghét hai người cả. Bởi vì chưa từng có ai có thể thật sự coi là đã 'phản bội' cậu ấy. Tội ác trong tâm trí thầy và Fuyushiba thực chất không tồn tại. Chắc chắn vấn đề ở đây không phải là ai đúng ai sai, và không ai phải đơn độc gánh chịu trách nhiệm về cái chết của Kai cả. Nếu như có thứ gọi là trách nhiệm đó, thì thầy và em ấy sẽ phải cùng nhau gánh vác."

Trên màn hình, cậu bé và cô bé nắm chặt tay nhau. Những bông tuyết lông vũ màu trắng tô điểm xung quanh hai người. Đứng bên cạnh tôi là Hitomi đang im lặng, nước mắt lưng tròng. Kai đã không còn nữa. Sự thật phũ phàng ấy chợt ập đến, xé nát một con tim không còn có thể tự lừa dối bản thân được nữa.

Kai chỉ nguyện ước được ở cùng bên những người mình yêu thương, nhưng ngày hôm ấy cậu đã bị cả hai người "cự tuyệt", rốt cuộc phải chết trong nỗi cô đơn.

Cậu chỉ là người thừa thôi.

Lời nói ấy đã như mũi tên bắn ra mất rồi.

Thầy Oshinari nắm chặt đôi khuyên tai bằng cả hai tay, rồi áp lên đầu. Một giọng nói vô hồn đến rùng mình thoát ra từ đôi môi khô ráp của thầy.

"Nhưng tôi phải gánh vác làm sao đây? Kai đã chết rồi, làm sao có thể đảo ngược được..."

Hitomi đang nhìn màn hình khóc đột ngột quay ngoắt về phía thầy. Nhìn thấy dáng hình đã chìm xuống đáy sâu tuyệt vọng của thầy, sắc mặt cậu ấy tái xanh thấy rõ, cả môi, vai và hai tay đều run rẩy. Thầy và Hitomi phải gánh vác cùng một nỗi đau. "Làm sao có thể đảo ngược được...", lời thầy rên rỉ cũng như một câu thần chú trói buộc cậu ấy. Và thầy lại nói tiếp bằng một giọng vừa trầm vừa thều thào.

"Đến cả Tiên sinh trong Nỗi lòng cũng chỉ biết đau khổ tột cùng... hối hận, rồi tuyệt vọng... sống không ra thể thống con người... và rồi cuối cùng cũng chỉ còn đường chết đi... Có lẽ... tôi cũng nên chết đi chăng?"

Hitomi trợn tròn mắt cứng đờ như người bị đóng đinh lên cây thập giá. Chúng ta sẽ không bao giờ được tha thứ... - ý nghĩa ẩn sau lời thầy nói như đóng một dấu ấn của tội đồ vào tim Hitomi.

Lúc ở trên sân thượng thầy cũng nói những điều tương tự. Lần đó là cố ý, còn lần này là vô ý, nhưng lần nào cũng đẩy Hitomi vào đường cùng! Lại còn làm tổn thương cậu ấy! Từ cổ họng đến tận đỉnh đầu tôi nóng ran, tôi đứng phắt dậy hét lên với thầy.

"Thầy đang nói chuyện vợ vẫn gì thế hả! Đừng có lấy Nỗi lòng của Souseki ra mà biện hộ cho bản thân mình!"

Thầy ngẩng mặt lên. Cả Hitomi lẫn anh Konoha cũng nhìn tôi kinh ngạc. Tôi mạnh dạn bước tới đứng sừng sững trước mặt thầy. Nhìn sắc mặt thầy tiêu tụy đến mức tưởng như là một ông già trăm tuổi chứ không phải một người đàn ông mới trạc tuổi ba mươi, thầy ngược mắt lên nhìn tôi với vẻ yếu đuối và đầy đau khổ, vẫn ngồi mấp mé trên chiếc ghế. Còn tôi lừ lừ nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, bằng tất cả sự giận dữ đang cuộn trào trong ruột gan.

"Khi Kai nói muốn trở thành nhân vật Tôi, ngoài việc cậu ấy muốn được ở bên thầy và Hitomi, chẳng phải cậu ấy còn muốn có thể hiểu được trái tim thầy nữa sao!? Chẳng phải là cậu ấy muốn được trở thành người đầu tiên thầy thổ lộ mỗi khi phiền lòng hay bối rối, muốn được giúp sức cho thầy sao... Kai muốn trở thành một con người như thế đối với thầy, chẳng lẽ không phải vậy?"

Tôi hiểu rõ đến đau lòng cảm xúc của thầy, một con người tuyệt vọng vì những tội lỗi không thể nào chuộc lại. Nỗi ăn năn, suy sụp vì đã khiến cho Kai, một chàng trai đã mở rộng cả trái tim, còn để lại cả thông điệp cho mình, phải chết trong cô độc. Chắc hẳn nỗi đau ấy phải giằng xé thầy từng phút, từng giây trên cuộc đời này. Chắc hẳn thầy Oshinari cũng đã chìm đắm trong màn đêm vô tận, vật lộn với khổ đau như vị Tiên sinh trong Nỗi lòng. Chắc hẳn Kai không bao giờ muốn thầy phải thu mình lại vì sợ hãi và khốn khổ cùng cực! Chắc hẳn đó không phải là điều Kai mong ước! Một chàng trai đã tươi tắn mỉm cười đến như thế, cho dù có chết trong cô độc vì bị thầy phản bội, cũng không thể nào mong muốn một điều kinh khủng đến thế được!

"Em nghĩ có lẽ K cũng chỉ chờ đợi Tiên sinh thổ lộ với mình về tình cảm dành cho Tiểu thư thôi. Giá như chỉ cần như thế... thì có lẽ mọi chuyện đã ổn thỏa. Giá như Tiên sinh tin tưởng K, nói cho anh biết được sự thật,

thì cho dù không thể yêu thương Tiểu thư, tính mạng K vẫn sẽ được an toàn. Ngay cả sau khi K ra đi, vẫn còn những con người quan tâm lo lắng cho Tiên sinh... Giá như ông không ử đột găm nhăm đầu thương một mình... Thì có lẽ Tiên sinh cũng đã không phải chết!"

Tôi vừa nói vừa lắc đầu quày quật, cố nuốt ngược những cảm xúc đang chực trào lên ngược vào trong tâm hồn mình.

"Mà biết đâu được, có khi trong cuốn tiểu thuyết mà Natsume Souseki đã viết, việc Tiên sinh chết đi lại xảy ra rấttt, rấttt, rấttttttt lâu sau khi Tôi đọc hết bức thư, và kết quả là Tôi đã đến cứu kịp ông thì sao ạ!?"

Cổ họng tôi đau quá. Hai mắt cũng khô khốc đau râm ran như bị kim chích, đầu ong ong như bị lấy búa đập từ bên trong. Nhưng bây giờ cho dù cổ họng có rách toang, máu có trào ra từ hốc mắt, đầu nổ tung thì tôi cũng chẳng quan tâm nữa.

"Giá như Tiên sinh không chịu đầu hàng... giá như ông quyết vẫy vùng để thay đổi hiện tại... thì biết đâu câu chuyện đã có gì đó khác đi!"

Dường như thầy không hiểu những gì tôi đang nói. Lòng mày thầy sụp xuống đến đáng thương, thầy vừa cố chịu đựng cơn đau vừa nhìn tôi. Nếu như bây giờ tôi ngoảnh mặt đi thì có lẽ thầy sẽ sụp đổ trước sức nặng của nỗi tuyệt vọng trên lưng mắt thôi, nên tôi càng kiên quyết nhìn thẳng vào mắt thầy.

"Thầy Oshinari đã nói rằng quan hệ giữa thầy, Kai và Hitomi có một điểm khác biệt rất lớn so với Nỗi lòng phải không? Thầy nói đúng đấy ạ! Khác ở chỗ thầy vẫn còn đang sống! Thầy vẫn đang tồn tại, ngay bây giờ, ngay tại đây!"

Tiên sinh đã nói rằng muốn được tin tưởng một ai đó, dù chỉ một người thôi, trước khi ra đi. Vì vậy mà ông đã gửi bức di thư dài, rất dài đến cho Tôi. Để thú nhận rằng bản thân cô đơn đến vô cùng. Để tự hỏi bản thân

rằng liệu có phải mình đang đi cùng con đường với K? Nhưng chính vì vậy mà tôi không muốn ông lại giống như K, để người vợ ở lại một mình. Bởi vì như thế là sai lầm! Là hèn nhát!

Cho dù Natsume Souseki có khắc họa Tiên sinh chân thực đến đâu, cho dù có muốn chúng tôi đồng cảm đến đâu, dù cho ông có cố khẳng định "Đây là con người. Con người là một sinh vật cô đơn." thì tôi vẫn sẽ không bao giờ chấp nhận. Tôi sẽ ăn thua đủ với đại văn hào này!

"Thầy Oshinari vẫn còn đang sống! Vì vậy nên cho dù có phải ôm lấy nỗi cô đơn, dù cho có bị tổn thương, thầy vẫn có thể tiến về phía trước. Chẳng ai có thể thay đổi những gì đã xảy ra cả. Có lẽ con người thực sự là những sinh vật buồn bã, ngập tràn cái tôi và vô dụng hết mực... Có lẽ loài vượn còn có trái tim quý giá hơn con người gấp trăm lần, nhưng chính vì thế nên không ai được phép nghĩ rằng 'Hết cách rồi'! Không ai được lấy nỗi buồn và sự yếu đuối ra làm cái cơ biện hộ cho bản thân..."

Tôi hò hét thật lực đến mức ho sù sụ. Nhìn ánh mắt vẫn tối đen của thầy, tôi thấy dạ dày mình như sắp bị xé tan ra vì bất lực. Một vực thăm đen ngòm cứ lan rộng trong tâm hồn thầy. Một màn đêm không lối thoát. Phải làm sao tôi mới có thể chạm đến thầy đây?

Phải làm sao để tiếng nói của tôi đến được với thầy, người đang mắc kẹt dưới vực sâu thăm thẳm?

"Em đã bắn khoăn rất nhiều... tại sao một câu chuyện đen tối đến mức này, lại được Natsume Souseki viết ra trong khi đang chống chọi với bệnh thần kinh và bệnh loét dạ dày?"

Tại sao một câu chuyện nặng trĩu và khó thở đến như thế, lại vẫn được bày đầy ở góc "Sách nên đọc" mỗi khi đến kỳ nghỉ hè, và đến tận trăm năm sau người ta vẫn không quên?

Từ trước đến giờ em chưa bao giờ yêu thích mấy câu chuyện quá u ám hay phức tạp. Nhưng em nghĩ rằng mỗi người đều sẽ có lúc phải nhìn thẳng vào nỗi lòng của chính mình. Dù có cô đơn đến mấy, thảm hại đến mấy, khổ sở đến mấy, dù cho bản chất con người là như thế, dù cho không biết phải làm sao, thì vẫn phải dứt khoát đối đầu.

Em nghĩ ngay cả Souseki cũng đã nhìn thẳng vào bản thân như thế để viết ra tác phẩm này đấy ạ.

Ông đã cố theo đuổi thuyết 'tắc thiên khứ tư', vứt bỏ ham muốn bản thân để sống theo các quy luật tự nhiên, nhưng rốt cuộc trái tim con người vẫn bị nhem nhuốc bởi cái tôi, vẫn chìm đắm trong sân si đến vô chừng, và cuối cùng chỉ toàn là tuyệt vọng, có lẽ đến cả Souseki cũng không thể nào thoát khỏi vòng tuần hoàn ấy.

Nhưng ông vẫn chỉ còn một lựa chọn duy nhất, đó là tiến lên."

Cả Hitomi và anh Konoha đều giống như tôi, nín thở theo dõi phản ứng của thầy. Một nỗi buồn thương lặng lẽ lan ra trong đôi mắt thầy. Là ánh mắt của một người đã bỏ cuộc và đang đón nhận tất cả, trong đó có cả những lời nói của tôi. Nhìn vào ánh mắt ấy, đến tôi cũng chợt thấy buồn theo, lại càng cảm thấy bẽ bàng, rốt cuộc nhìn thấy tôi dường như đã nói hết những điều phải nói, thầy lặng lẽ mỉm cười.

Đó là nụ cười của một người lớn đang nhìn đứa trẻ con không biết vâng lời.

"Ôi, em nói thì hay lắm."

Lời nói nhẹ nhàng của thầy như một cơn đau nhói chạy qua lồng ngực tôi.

"Cách sống như vậy mới thật là cao quý, xinh đẹp làm sao. Nhưng mà Hinosaka này, em vẫn chưa biết nỗi buồn thực sự là gì. Em đã bao giờ phải

chia lìa với một người quý giá, hay mất đi thứ vô cùng quan trọng vì sai lầm của chính bản thân chưa?"

Tôi ghen lời.

Nỗi buồn thực sự ư?

Tôi chưa bao giờ biết đến nó. Vì vậy nên tôi không thể nào phản biện lại thầy, một người đã biết buồn là gì. Những cảm xúc âm ỉ cứ tràn ngập trong lòng tôi, nhưng không thể nào nói nên lời. Cổ họng tôi nóng như sắp rách toang ra. Tôi muốn nói gì đó, nhưng không nghĩ ra nên nói điều gì. Đối với thầy - người đã mất đi Kai - mọi triết lý ngọt ngào đến mấy cũng chỉ là sáo rỗng mà thôi.

Thầy quay mặt về phía màn hình, neho mắt nhìn chăm chăm Hatori và Itsuki đang nắm tay nhau đi giữa những chiếc lông vũ đang rơi. Một ánh mắt tràn đầy cay đắng. Rồi thầy cười buồn bã.

"Hiện thực... không bao giờ đẹp đẽ và đơn giản như trong phim đâu. Rồi em cũng sẽ hiểu mà thôi."

Lời thầy nói xuyên vào trong lòng tôi lạnh ngắt. Thế giới này, thật tối tăm và buồn bã...

Đúng lúc ấy, có tiếng ai đồng dục vang lên phá tan sự im lặng.

"Đúng vậy ạ. Chính xác như những gì thầy nói."

Anh Konoha nhìn thầy Oshinari bằng ánh mắt chững chạc.

"Đằng sau câu chuyện của Itsuki và Hatori ở ngoài hiện thực này, còn tồn tại cả tuyệt vọng, đau đớn, phản bội và than khóc."

Không có một chút do dự nào trong cả ánh mắt và giọng nói của anh Konoha. Thầy Oshinari đưa tay lên làm bộ chỉnh mắt kính, nét mặt như

đang nhìn một thứ gì không thể nào hiểu nổi.

Tôi cũng chẳng hiểu lý do tại sao tự nhiên anh Konoha lại nói vậy nữa. Itsuki và Hatori ở hiện thực là sao? Ý anh là gì? Nhưng lồng ngực tôi run lên khi thấy ánh mắt nhìn thẳng của anh Konoha. Người con trai với gương mặt dịu dàng hơi giống con gái ấy đang nghiêm nghị đối đầu với thầy Oshinari.

"Itsuki đã lỡ nói những lời nông cạn và tàn ác để rồi làm tổn thương Hatori, vì thế mà Hatori đã thâm căm ghét Itsuki suốt một thời gian dài. Đến mức mà cậu đã muốn cướp đi tất cả mọi thứ xung quanh Itsuki ngoại trừ chính mình, để có thể tuyệt đối chi phối Itsuki, và giả như điều đó không thể thành hiện thực thì cậu sẽ khắc vào tim cô bé một nỗi tuyệt vọng không bao giờ nguôi ngoai..."

Đến mức mà cả khi thân thể đã chẳng chịt những vết thương, bị thiêu sống trong lửa đỏ, đến cả khi không còn có thể bước đi trên đôi chân mình được nữa, cậu ta vẫn căm ghét Itsuki, cho đến tận xương tủy."

Một nỗi đau da diết hiện ra trong mắt anh Konoha. Nỗi đau ấy sống động đến mức hằn sâu vào trong lồng ngực tôi, bóp nghẹt hơi thở của tôi. Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy ạ? Anh Konoha?

Tựa như bầu trời xanh là câu chuyện tươi sáng và sáng khoái như bầu trời ngày nắng đẹp cơ mà...

Nhưng anh Konoha vẫn nói như thể Hatori và Itsuki thật sự có tồn tại, và anh đã được chứng kiến họ ngay trước mắt mình.

"Cho dù căm ghét Itsuki đến như thế, nhưng trong lòng cậu còn ấp ủ một tình yêu dành cho cô mãnh liệt không kém gì nỗi hận thù ấy, và vì vậy cậu đã mong muốn hai người sẽ cùng bị hủy diệt bên nhau. Cả hai đều là những cảm xúc thật sự của Hatori, nhưng chính vì vậy mà cậu lại càng bị

tồn thương... Itsuki cũng chịu đi theo Hatori, vì nỗi tuyệt vọng và còn để chuộc tội."

Không lẽ, anh đã thực-sự-thấy-họ rồi sao? Suy nghĩ không thể tưởng tượng nỗi ấy đột ngột hiện ra trong tâm trí tôi, làm cho sống lưng tôi như bị điện giật.

"Em nghĩ anh Konoha sẽ thích lắm đấy. Không khí trong phim rất giống với câu chuyện mà anh Konoha đang viết..."

Cái tên mà tôi đã nghĩ tới khi đó. Ánh mắt của anh Konoha lạng lẽ nhìn tôi. Chẳng lẽ, không thể nào...

Thầy Oshinari ngắt lời anh Konoha.

"Em Inoue, có kể mấy chuyện tưởng tượng đó thì cũng có ý nghĩa gì đâu."

Tôi nín thở tập trung quan sát, và anh Konoha lạng lẽ trả lời.

"Không phải đâu, đây không phải là tưởng tượng, mà là 'hiện thực'. Những điều em đang kể đều là những gì đã xảy ra với Hatori và Itsuki trong thực tế."

"Sao mà em biết được cơ chứ? Chỉ là con người trong phim thôi mà."

Trống ngực tôi dồn dập đến đỉnh điểm. Anh Konoha đồng dục nói.

"Bởi vì tôi chính là Inoue Miu."

Hơi thở của tôi nghẹt lại trong cổ họng. Cái tên mà anh vừa nói ra, mọi nữ sinh trung học ba năm trước đều biết cả. Mới mười sáu tuổi đã giành được giải tác giả mới trên tạp chí tiểu thuyết với tác phẩm đầu tay của mình, được người ta gọi là thiên tài... Chính là tác giả của Tựa như bầu trời xanh!

Inoue Miu chính là anh Konoha sao!?

Những sự kiện chưa có lời giải thích trong quá khứ cứ dần trở lại theo dòng ký ức của tôi, tất cả dẫn đến một sự thật cuối cùng. Chắc chắn từ trước tôi cũng đã có những linh cảm rồi.

Tại sao một học sinh cấp ba như anh Konoha lại có thể qua lại với nhà xuất bản? Tại sao anh ấy lại nói chuyện thân mật với bác Sasaki? Tại sao trên tạp chí tiểu thuyết của nhà xuất bản Kunpusha lại có đăng dài kỳ tiểu thuyết của anh Konoha, mặc dù giấu tên tác giả?

Tác giả của Tựa như bầu trời xanh cũng không công khai bất cứ lý lịch cá nhân nào, chỉ có lời đồn người đó là một cô gái. Một tiểu thư giàu có, nhưng vì sức khỏe yếu nên phải dưỡng bệnh, và còn cực kỳ xinh đẹp nữa. Tất cả đều mong chờ tác phẩm thứ hai của cô(?), nhưng rồi cuộc Inoue Miu không công bố một tác phẩm tiếp theo nào cả, chỉ lặng lẽ biến mất đi như thế.

Nhưng có lần tôi đã nghe mấy đứa trong câu lạc bộ hợp xướng, đang phát cuồng truyện Cô gái văn chương đang in dài kỳ nói thế này. "Hình như mình từng đọc truyện giống thế này ở đâu rồi thì phải"...

Cô gái văn chương chính là tác phẩm thứ hai của Inoue Miu! Bởi vì anh Konoha chính là Inoue Miu!

Cả thầy lẫn Hitomi đều ngẩn người. Anh Konoha kể lại câu chuyện của Itsuki và Hatori một lần nữa, trong ánh mắt vẫn không một chút do dự.

"Tựa như bầu trời xanh được viết ra dựa trên hình mẫu là tôi và người bạn thân thuở nhỏ. Tôi là Itsuki, còn cô bạn đó chính là Hatori. Chẳng biết tự bao giờ tôi đã làm cho trái tim cô ấy tan vỡ. Chính vì viết ra cuốn tiểu thuyết ấy, mà tôi đã phải chứng kiến người con gái quan trọng nhất nhảy từ sân thượng trường ngay trước mắt mình."

Hatori... nhảy từ sân thượng xuống?

Một nỗi đau sắc lẹm hiện lên trong mắt anh Konoha. Khuôn mặt anh nhả lại như thể nhớ lại ký ức khi đó. Nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng vào mặt thầy. Và giọng nói cũng không một chút run rẩy.

"Kỳ diệu thay, cô gái ấy đã bảo toàn được tính mạng, nhưng đã biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời tôi, và từ đó tôi cũng trở thành hikikomori, giam mình ru rú trong phòng. Tôi trùm chấn quá đầu giữa căn phòng chỉ toàn bóng tối ấy, bị những cơn đau đến ngạt thở hành hạ, ngày nào cũng tự hỏi bản thân mình đã làm gì mà phải chịu một số phận khủng khiếp thế này.

Tôi không còn có thể bước đi trong ánh sáng được nữa. Không còn có thể nói chuyện với ai nữa. Tôi liên tục cầu mong được biến mất đi khỏi cõi đời này. Nhưng rồi lại tuyệt vọng vì điều đó là không thể. Chỉ còn biết than khóc không biết bóng đêm này sẽ còn đằng đằng đến bao giờ, cứ thế ngày qua ngày.

Đến cả sau khi gặp lại cô ấy, những gì chờ đợi tôi vẫn chỉ là nỗi tuyệt vọng còn sâu thẳm hơn thế. Những sự thật tôi không muốn biết tới cứ liên tục được hé lộ, tất cả những gì tôi tin tưởng đều sụp đổ, những gì xinh đẹp đều bị hoen ố và đen tối, cứ như thế toàn thân tôi đang bị xé tan ra.

Tôi đã nghĩ rằng không thể nào có một nỗi đau đến như thế.

Tôi không thể nào chịu đựng được nữa! Không thể nào đứng thẳng được nữa rồi!"

Tôi cảm thấy một áp lực khủng khiếp từ ánh mắt của anh Konoha, từ những điều mà anh đang nói.

Tôi chưa có dịp đọc bản tiểu thuyết của Tựa như bầu trời xanh. Nhưng tôi đã xem phim chiếu rạp và phim dài tập biết bao nhiêu lần, lần nào cũng ngập tràn một cảm giác dịu dàng và trong sáng. Trong câu chuyện hoàn

toàn không có kẻ xấu nào, ai cũng có điểm tốt đẹp và đáng yêu, ai cũng biết quan tâm đến người khác, và nhân vật chính Itsuki thật lòng yêu Hatori, người bạn thân từ nhỏ của mình. Hatori cũng vững bước đi thẳng đến ước mơ của mình, là một cậu con trai tỏa sáng lấp lánh, tuy đôi khi có trêu chọc Itsuki nhưng đến khi thấy Itsuki ỉu xiu là cậu lại cười tươi tắn, đưa tay ra cho cô bé nắm.

Một thế giới hạnh phúc tràn đầy những tình cảm ấm áp.

Nhưng hóa ra ẩn đằng sau thế giới ấy, Hatori lại căm ghét Itsuki ư!? Hatori lại nhảy từ sân thượng trước mắt Itsuki ư!?

Hóa ra sự thực lại là như vậy ư!?

Thầy Oshinari cũng im lặng, nét mặt gượng gạo. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán thầy. Một ánh sáng trong trẻo tỏa ra từ trong mắt anh Konoha.

"Thế nhưng giữa màn đêm đen tối ấy, đã có một bàn tay trắng trẻo của ai đó đưa cho tôi nắm lấy. Nhờ người đó mà tôi đã học được cách thắp lên một ngọn đèn bé giữa bóng đêm."

Giọng anh mãnh liệt và tràn đầy yêu thương. Ánh mắt anh Konoha giống hệt như mỗi khi anh ngồi viết tiểu thuyết bên máy tính xách tay tại phòng câu lạc bộ sau giờ học... ấm áp mà đau thương.

Tôi hiểu ra ngay ai là người đã đưa bàn tay trắng trẻo cho anh Konoha nắm lấy. Ngay cả vào chính lúc này, ai là người có thể nhẹ nhàng lại gần bên trái tim anh Konoha, và nâng đỡ tâm hồn anh? Ai là người có thể thì thầm với anh những lời dịu dàng?

Chắc chắn đó phải là...

"Người đó đã nói với tôi rằng nếu như tôi không tự đứng lên và bước đi, thì câu chuyện của tôi sẽ mãi mãi chấm dứt. Cho dù có đau đớn đến đâu, thì tôi vẫn phải lật sang trang kế tiếp. Rằng nếu như tôi cứ tiếp tục tiến lên, thì một lúc nào đó cả bầu trời đầy sao sẽ mở rộng ra trước mắt..."

Bao nhiêu lời nói, bao nhiêu tưởng tượng mà anh Konoha luôn nói với tôi mỗi khi tôi dường như đã không còn hy vọng... Hóa ra chúng đều là những điều mà anh đã học được, khi đứng lên và bước đi từ trong tuyệt vọng.

Con người ta không bao giờ được phép tự tìm đến cái chết.

Nếu như tiếp tục sống chắc chắn thay đổi sẽ tới.

Ngay cả trong bóng tối dường như không còn lối thoát, vẫn có thể thắp lên ánh sáng.

Chính vì vậy nên giờ đây, cho dù có phải đứng trước vực thẳm, anh vẫn có thể không hề e sợ mà tuyên bố.

"Thầy hãy tiếp tục lật sang trang tiếp theo đi ạ. Hãy tiếp tục tiến về phía trước."

Ánh mắt của thầy đã dao động. Thầy lạc lối không biết thật sự mình có xứng đáng được tha thứ không, khuôn mặt thầy nhàu nhĩ và răng nghiến lại, ngoảnh mặt đi như không thể chịu đựng được.

Anh Konoha hỏi thầy với nét mặt nghiêm nghị.

"Chắc hẳn thầy vẫn phải có một 'sự thật' chưa nói ra chứ ạ? Chính bởi vì phải che giấu bí mật ấy, nên cả thầy lẫn Kai mới phải đau khổ đến mức này, không phải vậy sao?"

Một nỗi đau chợt hiện lên trong ánh mắt thầy.

"... Không có chuyện như thế."

Giọng thầy như bị khàn hẳn đi, run rẩy.

"Thật vậy sao? Thầy đã nói rằng mình chưa từng yêu quý ai cả. Nhưng có phải thầy 'Thật sự chưa từng yêu ai' không?"

Khuôn mặt và đôi vai của thầy lại dao động.

"... Tiên sinh trong Nỗi lòng là một con người 'có thể mở lòng yêu thương người khác, bắt buộc phải có ai đó để yêu thương, nhưng lại không thể ôm lấy người đang ở ngay trong lòng mình'. Thầy Oshinari, không phải thầy cũng là một con người như vậy sao?"

"Không!"

Hơi thở bị đột ngột hắt ra cùng với lời nói làm cho mắt kính thầy mờ đi, thầy lấy những ngón tay đang run lập cập lau đi. Điều làm cho thầy bẽ tắc bây giờ đã rõ ràng rồi. Chẳng lẽ là thầy đã...

Hitomi cũng nín thở, chăm chú theo dõi từng hành động của thầy.

Thầy cười yếu ớt.

"Ý em là tôi đã từng yêu ai cơ chứ?"

Anh Konoha lập tức trả lời.

"Là một người thầy nghĩ rằng mình không được phép yêu thương. Một người luôn luôn ở bên thầy, mang trái tim giống như thầy, đã từng mất đi thứ quan trọng giống như thầy, đã phải chịu những tổn thương giống thầy, là một người thầy luôn tự răn mình không được phép chạm đến. Chắc chắn sẽ không được thế gian chấp nhận, nếu như thổ lộ những tình cảm ấy thì sẽ bị nhìn bằng ánh mắt hiếu kỳ, phải chịu đựng những đàm tiếu của người đời."

Hitomi nín thở chờ đợi. Thầy nhìn mặt gượng gạo như thể vừa nghe thấy điều gì kỳ lạ lắm vậy.

"Người ở bên tôi chỉ có Kai và Hitomi. Tôi dụi dằm đối xử với Kai chỉ vì tình cảm ích kỷ với thân phận của chính mình, còn quan tâm đến Hitomi chỉ vì em ấy giống với em gái của mình thôi."

"Bởi vì tên của em gái thầy cũng là Hitomi đúng không ạ?"

Khuôn mặt thầy bây giờ méo mó hẳn lại. Trống ngực tôi cũng đập dồn dập. Là người em gái đã mất hồi năm tuổi đó sao? Đeo chiếc kẹp tóc hình con mực nữa? Tên của em gái thầy cũng là Hitomi sao?

Mắt Hitomi tròn tròn. Chắc hẳn cậu ấy cũng chưa biết chuyện này. Một nỗi buồn sâu thẳm hiện ra trên mặt anh Konoha.

"Em xin lỗi. Em đã tìm hiểu một chút về em gái của thầy."

"..."

"Sau khi cha mẹ thầy ra đi vì tai nạn giao thông, em ấy đã đến nhà người bác ở cùng thầy và mất không lâu sau đó. Từ khi sinh ra thể chất em ấy đã yếu ớt, nguyên nhân cái chết là do một lần bệnh phát tác mà không thể chữa trị kịp thời..."

Khuôn mặt thầy Oshinari méo mó. Một biểu cảm đầy căm giận làm người ta phải ái ngại, giống hệt như khi thầy kể chuyện về em gái cho tôi trên sân thượng.

"Vào lúc đó em gái thầy đang ở cùng với người bác là Kosuke."

Cả giọng điệu, ánh mắt của anh Konoha đều trở nên nặng nề và u ám. Thầy cũng từng kể mình đã bị người bác phản bội đến mức không thể nào tha thứ.

"Vào thời điểm trước khi em ấy mất, những người hàng xóm đã nghe thấy tiếng cô bé khóc thét lên... Quần áo cô bé rối bời, trên đầu gối đầy vết xước sứt do ngã sấp, còn trên ngực và cổ họng..."

"...!"

Thầy rên rĩ. Anh Konoha cũng dừng nói. Hai vai thầy run lên nhẹ nhẹ, răng hàm nghiến vào nhau kèn kẹt. Tôi nhớ lại những lời thầy đã thét lên trên sân thượng, cùng biểu cảm đen tối hàn ngấp sát khí ấy, và thấy sống lưng mình lạnh toát.

"Đáng nguyên rủa... Khốn nạn... Tại sao... Một đứa trẻ yếu đuối, ngây thơ đến như thế... Sao có thể khốn kiếp đến vậy..."

Không lẽ nào bác của thầy đã...! Không, lúc đó em ấy mới có năm tuổi thôi mà. Và lại còn là cháu của bác ấy, có quan hệ máu mủ nữa...

Mặt Hitomi cũng tái xanh. Những mạch máu dồn lên mắt thầy, thầy thều thào nói tiếp.

"... Đang chơi cùng nhau thì tự nhiên con bé nổi quạu chạy đi mất... Ông bác ấy dám trơ tráo nói với tôi như thế... Em gái tôi là một đứa trẻ rất ngoan, bình thường chỉ ngồi chơi búp bê một mình trong phòng... Gã đàn ông ấy, đến cả Kai cũng không tha..."

Sống lưng tôi đột ngột lạnh toát.

Tại sao thầy lại đến thăm nhà người bác, chỉ một tuần sau khi Kai được nhận nuôi? Không lẽ thầy lo lắng không biết liệu cậu ấy có gặp phải bi kịch giống như em gái mình? Và rồi linh cảm ấy đã đứng, Kai đẩy ông bác ra để vùng chạy, thế là ông ta ngã cầu thang...

Tôi không muốn nghĩ thêm nữa. Có lẽ cả Hitomi cũng đang tưởng tượng giống như tôi, dựa trên những điều mà thầy vừa mới thì thào. Cậu ấy

bặm môi, hai tay nắm chặt vào chiếc váy.

Anh Konoha nhìn thầy đang thở khò khè, khó nhọc lấy tay áp lên ngực rồi nói, ánh mắt anh chỉ toàn bóng tối.

"Em cũng đã nghe chị Tamako kể rằng, thầy chỉ bắt đầu bị 'lên cơn' từ sau khi em gái mất."

Đúng là chị Tamako đã từng nghiêm túc nói rằng "Ryosuke vốn không có bệnh ở tim".

"... Mỗi lần nhớ về em gái, tim tôi lại giở chứng như thế. Cứ như là bệnh tật của nó đã chuyển sang cho tôi vậy."

Thầy vừa trả lời vừa ướm dẫm mồ hôi. Rồi thầy cười u ám.

"Thật khốn nạn làm sao, khuôn mặt ông bác đó giống tôi như đúc. Dòng máu của gã đàn ông đó đang chảy trong huyết quản tôi."

Trên bồn rửa mặt nhà thầy không có gương. Thầy cũng từng nói rằng thầy căm ghét những tấm gương. Nước bọt dồn lên trong miệng tôi đắng nghét. Anh Konoha lại hỏi tiếp.

"Thầy rất sợ... trở thành giống như bác của mình phải không? Vì vậy nên thầy không thể nào chấp nhận tình cảm của mình dành cho Fuyushiba. Tên của em ấy lại trùng với em gái của thầy nữa, nên thầy lại càng không muốn mình trở thành loại người giống như ông ta. Em nói đúng không ạ?"

"... Lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu, Hitomi mới học tiểu học thôi. Làm sao có chuyện như thế được. Nhưng tôi có để ý đến em ấy vì có tên giống với em gái mình. Đối với tôi, Hitomi luôn luôn chỉ như một đứa em gái, không hề có gì khác."

Thầy vừa trả lời vừa ngoảnh mặt đi, nhịp thở mất tự nhiên.

"Nhưng thầy có làm thêm buổi sáng sớm tại quán đậu phụ trên đường chạy bộ của Fuyushiba phải không? Mấy cái bánh rán Hinosaka được thầy cho rất giống với đồ ở nhà tự làm. Em hỏi mẹ thì được biết là chúng làm từ bã đậu. Còn bánh pudding thì hẳn là từ sữa đậu nành rồi. Lúc em hỏi thử hàng đậu phụ đó thì được biết thầy đã làm thêm ở đó ba năm nay rồi."

"!"

Hai má thầy co cứng lại. Thầy rụt rè liếc mắt nhìn quanh, mím chặt môi, mặt tái xanh không nói được lời nào.

Anh Konoha nói đến hàng đậu phụ à!? Có phải là cửa hàng nằm trên đường tản bộ của con August không? Bởi vì sáng sớm mở cửa thì chỉ có cửa hàng tiện lợi với nhà bán đậu phụ thôi mà. Đàn anh lớp trên bị Hitomi cự tuyệt cũng đã lao đầu vào mua cả đồng đậu phụ trong cửa hàng, rồi ăn một loáng hết sạch sành sanh.

Hóa ra món bánh làm bằng bã đậu mà anh Konoha kể với tôi là đến từ cửa hàng đậu phụ sao? Thế không phải thầy đi làm thêm ở hàng bánh kẹo à!? Thực ra thầy làm ở hàng đậu phụ trên đường đến công viên sao? Và thầy đã dõi theo Hitomi dẫn con August đi ngang qua đến ba năm trời?

Ôi, bảo sao thầy biết cả chuyện tôi bị gãy xương phải chống nạng hồi lớp Tám. Tôi bắt đầu hiểu ra nhiều điều, giống như ánh trăng xuyên qua màn mây nhẹ nhàng chiếu sáng mặt đất bên dưới.

Tôi hiểu tại sao thầy lại xuất hiện trước mặt Hitomi vào đúng lúc này, đúng thời điểm này. Ngoài lý do bản thân sắp phải đi nước ngoài, còn bởi vì thầy đã nhìn thấy Hitomi lạnh lùng tuyên bố "Nếu ngôi sao trên bầu trời kia rơi xuống." với đối phương vừa thổ lộ với mình. Bởi vì thầy đã biết rằng Hitomi vẫn đang bị ký ức về Kai cầm tù.

Chính vì thế... chính vì thế nên thầy mới đến trường tôi làm thủ thư! Để biến chính mình thành kẻ xấu và giải phóng cho Hitomi!

Chắc hẳn tâm trạng của Hitomi bây giờ hỗn loạn lắm. Mắt cậu ấy vẫn mở to, run rẩy vì bối rối. Còn thầy quay ngoắt mặt đi, nói với giọng như đang cố thủ tiêu những cảm xúc của mình.

"Chính tôi - một người lớn - đã làm tổn thương cô bé giống như em gái của mình. Chắc hẳn tôi được phép lo lắng, lén lút dõi theo cô bé chứ?"

Thầy liên tục lặp lại đến khổ sở rằng nói cho cùng mình chỉ coi Hitomi như em gái. Nhưng nhịp thở của thầy cứ ngày một hỗn loạn hơn.

Tôi nhớ lại Hitomi hồi tiểu học. Cậu ấy có một khuôn mặt xinh xắn, trắng trẻo như búp bê, cùng với mái tóc dài rung rinh mỗi khi bước đi, đến nỗi ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn. Rồi hôm Giáng sinh cậu ấy đóng vai Đức mẹ Maria, trong khi đang giữa bài hát thì miếng vải cuốn trên đầu tuột xuống... Mái tóc dài thẳng mượt của cậu ấy tuột ra tha thướt, thật sự mới xinh đẹp làm sao, làm cho các khán giả phải ngẩn người thở hắt ra.

Một cô bé khả ái, đáng yêu đến mức tưởng như đã cướp đi trái tim bao người chỉ trong một khoảnh khắc. Đúng lúc này, trong đầu tôi chợt nhớ lại một điều gì đó.

Là mái tóc dài của cô bé ấy.

Vừa mượt mà, vừa mềm mại...

Lòng ngực tôi nóng bừng, sau khi đã chắc chắn niềm tin vào "sự thật" này, tôi nói.

"Thầy ơi... Cái kẹp tóc con mực mà thầy trân trọng ấy, thực ra không phải của em gái, mà là của Hitomi đúng không ạ?"

Thầy Oshinari quay sang nhìn tôi thảng thốt.

"... Không, đó là kỷ vật của em gái tôi. Nó hay đeo thứ ấy lắm."

"Thầy là con trai nên chắc không hiểu được, nhưng mà một cô bé với mái tóc mỏng như thế thì cái kẹp tóc đó quá nặng, chắc chắn không thể đeo được đâu ạ."

Đó là một con mực khổng lồ nằm đầy đá lấp lánh bảy sắc cầu vồng, có gắn một chiếc then cài tóc vững chắc phía sau. Cô em gái tôi thấy trong bức ảnh có mái tóc ngắn cắt gọn ở ngang vai màu hạt dẻ, cảm giác rất mềm mại. Với mái tóc ấy mà gắn con mực nặng trĩch lên thì sẽ bị tuột ra ngay thôi.

Đúng thế, nó không phải là kỷ vật của em gái thầy.

Thầy vẫn tránh ánh nhìn của tôi, khuôn mặt gượng gạo.

"Tại sao thầy lại bảo chiếc kẹp tóc đó là kỷ vật của em gái, và lại còn cho em xem nữa? Có phải là vì chị Tamako đã nhắc đến chuyện món đồ cài tóc hình con mực không ạ? Vì nếu như em nổi hứng kể lại với Hitomi thì thầy sẽ khó xử. Chính vì thế nên thầy mới phải lấp liếm đi, nói đó là kỷ vật của em gái mình? Bởi vì nếu làm thế chắc chắn em sẽ bị thuyết phục, và bởi vì vấn đề quá nặng nề nên cũng sẽ không nói với Hitomi."

Thầy không trả lời, chỉ mím chặt môi im lặng không nhìn vào mắt tôi. Nhưng lúc đó tôi vẫn nhớ thầy đã nói rằng: "Mỗi lần ngắm nhìn nó... tôi lại nhìn thấy hình bóng của em gái."

"Nó đang đeo kẹp tóc sau đầu, hát lên bằng cái giọng trong trẻo ấy... Những lọn tóc cứ mướt mà tung bay, và nó cười phá lên vui sướng, hoan hỉ biết mấy..."

"Những lời nói cùng với ánh mắt dịu dàng của thầy khi ấy, thực ra là nói về Hitomi phải không ạ?"

Thầy vẫn không trả lời. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, những sắc màu buồn bã cứ hiện ra trong đôi mắt, nhưng thầy vẫn nhất quyết

không trả lời. Cũng không nhìn Hitomi.

Bầu không khí căng thẳng. Đúng lúc đó, Hitomi nhỏ nhẹ hỏi thầy.

"Chiếc kẹp tóc hình... con mực ư? Là cái mà tôi đã đánh rơi hồi phát biểu ở trường... Thầy đang giữ sao?"

Đột nhiên... gương mặt thầy tràn ngập đau đớn. Mong manh, yếu đuối đến mức làm lồng ngực tôi như muốn vỡ tung ra. Tất cả những gì thầy cố gắng kìm nén từ nãy đến giờ... Những điều đã che giấu suốt bao năm... Tất cả bắt đầu sụp đổ chỉ vì một câu hỏi. Đôi mắt Hitomi ngược lên nhìn thầy cũng ngân ngấn nước. Anh Konoha lặng lẽ nói.

"Thầy từng nói rằng 'Tình yêu là tội ác' nhỉ? Em nghĩ chỉ có những người đã phạm phải tội ác mang tên tình yêu mới có thể nói được câu đó. Chính vì tình yêu mà thầy đã phạm phải tội ác với Kai, có đúng không ạ?"

Thầy từng buồn bã nói rằng bản thân mình chưa từng yêu bất cứ ai cả. Nhưng sự thực là thầy đã yêu Hitomi. Bây giờ thì tôi đã hiểu rõ. Cũng giống như vị Tiên sinh đem lòng yêu cô Tiểu thư, thầy cũng đã bị Hitomi kém mình rất nhiều tuổi thu hút. Không phải như một đứa em gái, mà là như một cô gái thực thụ.

"Một người có thể mở lòng yêu thương người khác."

"Bắt buộc phải có ai đó để yêu thương."

"Nhưng lại không thể ôm lấy người đang ở ngay trong lòng mình."

Thầy giống y hệt vị Tiên sinh trong tác phẩm kia. Thầy cũng là một con người như thế. Vì vậy nên mới không thể thừa nhận tình cảm của mình dành cho Hitomi. Lúc mới gặp nhau, cậu ấy mới chỉ là một cô bé học tiểu học. Tôi không biết thầy đã nhận ra tình cảm của mình với Hitomi từ bao

giờ. Nhưng chắc hẳn thầy đã phải đắn vặt lắm. Đã phải giằng xé bản thân nhiều lắm.

Ai đời lại đi yêu một cô bé kém mình đến mười tuổi, so với mình thì vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Nếu như vậy thì thầy chẳng khác gì ông bác mà mình căm ghét nhất trên đời. Không thể cho phép. Không được phép làm tổn thương Hitomi.

Chắc chắn vì suy nghĩ như thế, nên thầy đã giấu kín mọi tình cảm của mình. Thế mà thầy lại phải ở bên chứng kiến Kai thân thiết với Hitomi, hai người ngày một thu hẹp khoảng cách... Nếu là Kai thì chắc chắn sẽ xứng đôi vừa lứa với Hitomi, vì cậu ấy khác thầy. Cho dù Kai và Hitomi có thành đôi thì cũng sẽ không có ai đàm tiếu.

Cùng là hai người có thân phận như nhau nhưng Kai lại có thể trở thành nửa kia của Hitomi, chính vì thế nên trong lòng thầy lại càng như bị thiêu đốt, nên khi biết được rằng Kai muốn rủ Hitomi đi xem phim dịp Giáng sinh, thầy đã cố tình nói "Hình như em ấy có hẹn với Hinosaka rồi."

Không thể thừa nhận tình cảm mà mình dành cho Hitomi, rốt cuộc thầy cũng rơi vào u mê như vị Tiên sinh trong Nỗi lòng.

Và rồi, cái ngày mà Kai mặc quần áo của bố Hitomi về nhà... Đó là giọt nước làm tràn ly.

Trên sân thượng, thầy nói rằng mình đã nín thở lắng nghe tiếng bước chân Kai bước lên lầu. Khoảnh khắc mà Kai mở cửa nhà, trái tim thầy đã bị trói chặt bởi một thứ gì đó sắc nhọn và lạnh lẽo. Cũng giống như Tiên sinh... Vào thời khắc ấy, trái tim thầy Oshinari cũng đã bị trói buộc bởi một mái tóc dài tuyệt đẹp. Rằng đó là lúc thầy không chịu đựng được nữa!

Những cảm xúc của thầy như những xiềng xích trong lồng ngực tôi. Đau quá.

Có lẽ nụ hôn với Hitomi chính là để chấm dứt tình yêu khốn khổ này. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể chấp nhận tình cảm dành cho cậu ấy... Đây chính là cái tội của thầy. Là tội ác của thầy.

Kết quả là làm cho Kai chết đi, không biết thầy đã hối hận đến thế nào nhỉ? Đã dẫn vật bản thân đến mức nào?

Thầy đã quyết định sẽ gánh vác mọi tội lỗi, mọi nỗi buồn. Thầy nghiêm phong mọi suy nghĩ dành cho Hitomi, vào làm thêm cho tiệm đậu phụ và lặng lẽ dõi theo cậu ấy.

Phải hàng ngày chứng kiến cô bé đã bị mình làm tổn thương, đến mức cắt đi mái tóc dài và không bao giờ cười nữa, không biết thầy đã cảm thấy ra sao? Chỉ mới tưởng tượng thôi tôi đã thấy sống mũi mình cay cay, rơm rớm nước mắt.

Chắc hẳn thầy mong muốn Hitomi được hạnh phúc hơn bất kỳ ai khác. Vì vậy nên thầy đã chịu đựng một mình. Đã giữ bí mật rất nhiều điều. Ngay cả bây giờ thầy vẫn đang nắm chặt chiếc khuyên tai của Kai trong bàn tay, nhắm chặt mắt, kéo dài sự im lặng.

"Thưa thầy, em phải thừa nhận có những khi tình yêu lại dẫn đến tội ác. Nhưng yêu một ai đó tự nó không bao giờ là tội ác cả."

Cho dù anh Konoha có cố nói đỡ, cho dù Hitomi có nhìn thầy vẻ ái ngại, thầy vẫn không mở miệng.

"Em xin thầy. Hãy nói cho em biết 'sự thật' của thầy đi. Và xin hãy tiếp tục tiến về phía trước."

Hitomi nín thở, khuôn mặt căng thẳng chờ đợi câu trả lời của thầy.

Thầy vẫn nhắm nghiền mắt không động đậy. Thầy cúi gằm mặt, đưa bàn tay đang nắm chặt chiếc khuyên tai lên áp vào trán như sám hối. Và cứ

giấu kín mọi cảm xúc như thế một hồi lâu. Cả Tiên sinh lẫn thầy Oshinari rất cuộc đều không thể nói ra điều quan trọng nhất. Trong khi đáng lẽ nếu nói ra thì đã có thể hiểu nhau. Thì đã không cần phải buồn bã, cô đơn đến thế.

Nhưng họ lại không nói ra.

Bởi vì không thể nói ra.

Cho dù hiểu rõ những cảm xúc ấy đến đau đớn.

Nhưng mà, thế nhưng mà...

"Có lẽ cả Kai... cũng mong được nghe thầy nói."

Thầy Oshinari mở mắt nhìn tôi. Cổ họng tôi run run, sắp khóc đến nơi.

"Bởi vì Kai không phải là K, mà muốn trở thành Tôi cơ mà... Chắc hẳn cậu ấy rất mong được nghe thầy thổ lộ những cảm xúc thực sự của mình."

Tuyệt sẽ rơi trong rạp chiếu phim.

"Nếu như có thể tin tưởng ai đó bằng cả trái tim... Thì có lẽ em cũng sẽ mỉm cười... Và em sẽ làm tuyết rơi vì người đó."

Bây giờ, ngay lúc này, cứ như tôi vừa nghe thấy tiếng của Kai...

Thầy đứng thẳng dậy, từ từ quay mặt về phía màn hình. Trên màn hình vẫn đang chiếu cảnh Hatori và Itsuki nắm tay quay lưng bước đi giữa những chiếc lông vũ rơi lả tả. Sau khi nhìn màn hình một lúc lâu với ánh mắt mờ đục, thầy chậm chậm mở lòng bàn tay mình ra, nhìn xuống những bông tuyết... không, những mảnh trái tim mà Kai để lại, rồi lại nắm chặt tay.

Và rồi, thầy ngẩng mặt, từ từ đi về phía Hitomi, dừng lại trước mặt cậu ấy, rồi cúi đầu thật thấp trước Hitomi đang hơi hé môi, rơm rớm nước mắt.

"Xin hãy tha lỗi cho tôi."

Giọng nói ấy thì thào lặng lẽ, đầy tội lỗi dằn vặt, tưởng như sắp tan ra thành bọt biển...

"Vì tôi đã yêu em."

Đây chính là "sự thật" của thầy.

Ba chúng ta không mấy khi được ở bên nhau, và cứ mỗi khi được ở bên, em lúc nào cũng cúi kính còn anh thì dường như luôn bối rối.

Đến cả tôi cũng không biết phải làm sao.

Những cảm xúc dành cho anh, và những cảm xúc dành cho em.

Tưởng chừng như giống nhau nhưng thực sự lại khác nhau biết mấy, dù tưởng như khác biệt mà kết cục lại tương đồng đến không ngờ.

Điều ấy đã làm tôi phải ngỡ ngàng và khó xử biết bao nhiêu.

Cứ như thể mình đang mắc lỗi với anh.

Bởi vì nhìn thấy tôi ở bên em, chắc hẳn con tim anh đang bị giằng xé.

Em không hề biết điều này.

Nhưng giờ đây, mỗi khi nghĩ rằng sẽ không bao giờ được yên lặng bên nhau trong bầu không khí ngọt ngào ấy nữa, tôi lại chợt thấy cô đơn.

Ôi, những tháng ngày xa cách và trầm mặc ấy, là những hoài niệm mới đáng yêu làm sao.

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Một tuần đã qua kể từ buổi chiếu phim trong phòng nghe nhìn. Ngày mai là Giáng sinh rồi. Ngày hôm qua thầy Oshinari đã kết thúc công việc thủ thư, đến sáng Giáng sinh sẽ lên đường đến nước Congo ở châu Phi. Tại nơi đó thầy sẽ được sống với bầy khỉ xung quanh.

"... Tôi không định về Nhật Bản nữa đâu."

Sau giờ học ngày hôm ấy, lúc chúng tôi lên thư viện chào tạm biệt, thầy đã nhẹ nhàng nói như thế.

"Tôi phải cảm ơn em Hinosaka và em Inoue nhiều lắm. Tôi đã tưởng mình sẽ phải mang tội lỗi với Kai một mình cho đến hết cuộc đời này. Tôi không muốn Hitomi phải cảm thấy một chút trách nhiệm nào cả, và cũng không định thổ lộ những tình cảm của mình với em ấy.

Ngay cả bây giờ, nỗi hối hận vì đã phạm sai lầm không thể nào sửa chữa với Kai của tôi vẫn còn nguyên. Và tình cảm ấp ủ dành cho Hitomi, tôi vẫn không thể nào chấp nhận."

Đôi mắt thầy rủ xuống buồn bã, nhưng rồi lại nhìn tôi mỉm cười.

"Nhưng chỉ cần được nói ra là tôi đã vui rồi. Rốt cuộc tôi đã có thể thành thật với bản thân, rằng tôi yêu thương Kai như một thành viên trong gia đình."

Giọng thầy nhẹ nhàng không có chút gì là căng thẳng, nhưng rồi ánh mắt ấy lại mờ đục vì lo lắng.

"Nhưng cũng chỉ mong Hitomi không bận lòng vì lời thổ lộ của tôi..."

Hôm chiếu phim, sau khi tuyên bố tình cảm của mình với Hitomi - "Vì tôi đã yêu em." - thầy tiếp tục cúi gằm mặt, còn Hitomi cứ nhìn thầy mà khóc. Nhưng tôi nghĩ đó là những giọt nước mắt hạnh phúc của một con người đã loại bỏ được những đau khổ đặc quánh trong trái tim. Khi Hitomi đứng dậy rụt rè chạm vào vai thầy, thầy cũng đã từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Khuôn mặt Hitomi vẫn đầy cay đắng vì đã khóc quá lâu, thầy nói với giọng thều thào.

"... Chúng ta... đã làm điều quá khủng khiếp với Kai. Tôi sẽ không để thầy phải hứng chịu một mình. Tôi không thể lãng quên... Tất cả những chuyện về Kai. Chắc chắn không thể nào. Bởi vì tôi không được phép làm thế... Vì vậy nên hai ta... hãy cùng nhau gánh vác lỗi lầm này nhé."

Như thế đã được cứu rồi, thầy thì thăm, biểu cảm mong manh thoáng buồn.

"Ừ."

Rồi đặt một chiếc trong đôi bông tai của Kai lên tay Hitomi. Hitomi nắm chặt bàn tay, áp lên một bên má.

"Cậu ấy không nặng lòng gì đâu thầy. Được nghe thầy nói ra sự thật, Hitomi đã thoải mái hơn hẳn rồi. Em là bạn thân từ nhỏ của cậu ấy mà, nên chuẩn trăm phần trăm luôn đó."

Nghe vậy ánh mắt thầy trở nên hiền dịu, thầy trả lời.

"Cảm ơn em. Tôi cũng cảm giác như mình vừa mới chết đi sống lại. Bây giờ tôi có thể yên lòng lên đường rồi."

"... Hitomi đã đến thăm thầy chưa ạ?"

Nghe tôi hỏi thầy cười trong trẻo, rồi lắc đầu.

"Chưa."

"Giờ nghỉ trưa tôi đã nói chuyện với em Inoue rồi. Inoue nói rằng sở dĩ em ấy chịu hợp tác, giả làm bạn trai của Hitomi... là vì em ấy nhớ lại chính mình trong quá khứ, nên không thể nào bỏ mặc... Còn xin lỗi vì đã nói lời không phải với tôi nữa."

Anh Konoha chính là tác giả Inoue Miu. Và anh đã phải chứng kiến người bạn thân từ nhỏ nhảy từ tầng thượng xuống ngay trước mắt mình. Chắc hẳn nhìn Hitomi cảm thấy có trách nhiệm với cái chết của Kai, anh liên tưởng đến chính mình khi đó.

"Em Hinosaka thích Inoue phải không nhỉ?"

Thầy hỏi bất ngờ quá làm tôi bối rối mắc cỡ, mặt đỏ ửng lên vừa cười vừa trả lời.

"Vâng, rất thích luôn ấy ạ."

Vừa nghe tôi nói thầy nở một nụ cười rạng rỡ.

"Tôi mong cho những tình cảm của em sẽ được đền đáp. Và mong em hãy mãi là bạn tốt của Hitomi."

Hitomi lúc nào cũng bảo tôi rằng thực ra Nano là một cô gái rất thông minh. 'Cậu ấy không bao giờ hỏi những chuyện mà tôi không muốn nói, và mỗi khi tôi ử rữ thì chẳng biết tự bao giờ đã thấy Nano ở bên, và chỉ những khi buồn bã nhất tôi mới cảm thấy Nano ồn ào hay phiền phức. Tất nhiên những điều này Nano hiểu cả. Nên tôi toàn phải chịu thua cậu ấy thôi'... Hitomi vào học trường công lập cũng vì không muốn phải rời xa em

Hinosaka đó. Em ấy đã ngượng ngùng nói thật với tôi như thế. 'Thì tại vì ở trường đó không có Nano mà'..."

Tôi thấy lòng mình ấm áp, dễ chịu.

"Thầy ơi... Hôm chiếu phim thầy có nói với Hitomi rằng 'Vì tôi đã yêu em', tức là dùng thời quá khứ nhỉ. Nhưng thực sự thì bây giờ thầy có 'đang'..."

Thầy nhẹ nhàng đặt ngón tay dài lên môi mình, rồi cười dịu dàng, ấm áp nói.

"Cái đó là bí mật."

Đó là cuộc trò chuyện cuối cùng giữa tôi và thầy.

"Đã là Giáng sinh thì phải ăn gà tây chứ Hitomi. Gà rán là tà đạo đó."

"Nhưng gà tây làm rắc rối lắm, tớ không thích."

23 tháng 12 là ngày nghỉ. Tôi vừa đọc sách nấu ăn với Hitomi ở nhà cậu ấy, vừa tính xem ngày mai là Giáng sinh nên nấu món gì. Mai tôi đã hứa sẽ cùng Hitomi đi xem phim, rồi về nhà cậu ấy trở tài nữ công gia chánh. Hitomi còn nói muốn được xem Tựa như bầu trời xanh hoàn chỉnh từ đầu tới cuối, nên đúng dịp người ta đang chiếu lại tôi đã đặt vé trước cho cả hai rồi. Trên tàu điện cũng có băng rôn quảng cáo tiểu thuyết Cô gái văn chương sắp được xuất bản, nên cả phim dài tập và phim dài của Tựa như bầu trời xanh cũng đều được chiếu lại luôn.

Sau ba kì được đăng trên tạp chí tiểu thuyết, vẫn chẳng ai biết được câu chuyện không đề tên tác giả này là do ai viết ra, người ta bàn luận về danh tính tác giả cũng sôi nổi chẳng kém gì về nội dung chính cuốn tiểu thuyết nữa. Và rồi trong số những cái tên được người ta đoán già đoán non đưa ra, có một cái tên càng lúc càng được chú ý.

"Chắc chắn là vậy rồi."

"Nhưng tại sao hồi trước lại giấu tên làm gì?"

Trên những quảng cáo cho Cô gái văn chương có ghi một cái tên rất lớn - Inoue Miu, tác giả mà người ta chờ đợi quay lại đã ba năm trời. Làm sao mà không lớn chuyện được cơ chứ. Sau ba kỳ đăng báo Cô gái văn chương đã đến hồi kết thúc, đầu năm sau sẽ được xuất bản. Chỉ mới tính riêng số lượt đặt trước trên mạng và tại các hiệu sách đã vượt mức ba trăm nghìn quyển, và dự tính sẽ còn tăng nữa. Có khi trước khi đi xem phim tôi cũng đọc thử bản tiểu thuyết xem sao nhỉ... Chắc chắn từ giờ đến tối... vẫn còn thời gian mà.

Hitomi vẫn đang ghi những việc cần làm vào cuốn sổ ghi chép. Tôi ôm con chuột túi nhồi bông trên đùi nghe cậu ấy nói chuyện.

"Khoảng chừng gần trưa là phải cho gà vào nướng rồi. Trước khi đi cũng phải chuẩn bị phần nhân món bánh khúc cây rồi, lúc về chỉ cho kem lên trang trí thôi."

"... Ừm."

"Buổi sáng tớ sẽ lôi cây thông từ kho ra, nên cậu cũng phải đến sớm phụ việc đấy nhé, Nano."

"... Ừm."

Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời đầy mây màu xám xịt, theo dự báo thời tiết thì từ chiều sẽ có tuyết rơi.

"Cậu làm sao thế, Nano? Từ nãy đến giờ cứ ngồi ngẩn ra."

Hitomi nhú mày. Tôi ôm con chuột túi vào lòng, ngẩng lên nhìn vào mắt Hitomi.

"Này, Hitomi ơi. Cậu đã đến tạm biệt thầy chưa?"

Tôi vừa làm mặt nghiêm túc hỏi, Hitomi đã cứng họng, quay ngoắt mặt đi.

"Tớ không đi đâu."

"Tại sao? Sáng mai là thầy đi Congo mất rồi đó."

"..."

Hitomi vẫn im lặng, bặm môi như đang suy nghĩ mông lung.

"Sao cậu lại không muốn đến gặp thầy?"

"... Vì như thế thì tốt hơn."

Cậu ấy thì thào yếu ớt.

"Thật vậy sao?"

Tôi vẫn không chịu dừng lại ở đây. Tôi dúm dúm con chuột túi nhồi bông vào mặt Hitomi và hỏi dồn.

"Hôm chiếu phim thầy đã nói cho Hitomi 'sự thật' rồi đúng không? Nhưng chắc hẳn cậu vẫn còn những điều chưa nói được với thầy nhỉ?"

Hai vai Hitomi run lên nhè nhẹ.

"Hitomi cũng đã thích thầy đúng không?"

"..."

"Và cả bây giờ cũng vậy?"

"..."

"Lúc trước Hitomi nhận ra Kai yêu thầy, rồi hay trêu chọc cậu ấy nữa, thực ra là vì cậu có cùng tình cảm với Kai phải không? Vì thế nên lúc đầu cả hai chẳng ưa nhau là mấy, thế mà sau này lại thân thiết với nhau..."

Hitomi vẫn bặm môi, cúi gằm mặt. Hồi đó cậu ấy cũng chẳng kể cho tôi nhiều về thầy gia sư của mình. Đến cả những hôm bị cảm cậu ấy cũng giấu đi, quyết không bỏ một buổi học nào, thế mà về thầy thì cậu ấy lại kín miệng đến mất tự nhiên. Chắc chắn đối với Hitomi thời gian được ở cùng thầy là một thứ gì đó thiêng liêng, đặc biệt đến mức cậu ấy muốn giữ làm bí mật cho riêng mình.

"Từ khi gặp lại đến giờ, Hitomi lúc nào cũng để ý đến thầy nữa."

Tuy lúc nào cũng giữ ánh mắt lạnh lùng, nhưng chắc hẳn trái tim của Hitomi đã rung động dữ dội lắm. Được gặp lại người mình yêu thương mà. Nhưng kẻ đã phản bội Kai không có tư cách gì để được yêu thầy. Vì thế nên để kìm hãm trái tim đã dành cho thầy này, Hitomi chỉ còn một cách duy nhất là chuyển sang căm ghét thầy mà thôi.

Bởi vì trên đời này chỉ có một người duy nhất được phép yêu thương thầy, và người đó chính là Kai. Chắc chắn trong mong muốn truyền tải những tình cảm của Kai đến với thầy, Hitomi cũng đã hòa cả tình yêu của mình vào nữa.

Hitomi đau đớn thì thầm.

"Nano ơ... tớ... không hề muốn làm Kai bị tổn thương... cậu ấy... rất quan trọng với tớ."

Tôi nhẹ nhàng trả lời.

"Ừm, tớ biết mà. Dần dần Hitomi cũng đã quý mến Kai. Tớ nghĩ Kai cũng như vậy đó."

Thứ tồn tại giữa Hitomi và Kai... có lẽ nên gọi là "đồng cảm" chăng? Có thể coi là một loại tình yêu được không nhỉ...

Mùa hè năm đầu trung học. Tôi nhớ lại cảnh Kai và Hitomi nắm tay nhau đi, trên con đường giữa hai hàng cây phủ đầy bóng mát. Khi tôi hỏi cậu ấy về Kai, Hitomi đã đỏ mặt nói vậy:

"Không quen mà... Tớ thật sự không quen cậu ta."

"Suốt cuộc đời này... tớ sẽ chỉ yêu một lần thôi. Tớ sẽ không để trái tim mình dễ dãi."

Rồi thì thầm với ánh nhìn gay gắt.

Vào lúc đó tôi đã thấy Hitomi càng lúc càng xinh đẹp hơn, càng suy nghĩ chín chắn hơn, và đã xốn xang mà nghĩ rằng "Ôi, thế là cậu ấy đã yêu rồi..."*

Người mà Hitomi đã yêu là thầy gia sư hơn mình bao nhiêu tuổi. Nhưng có lẽ, giữa cậu ấy và Kai... đã tồn tại một tình yêu rất khác. Và có lẽ Kai cũng đã yêu Hitomi. Chắc chắn đến cả Hitomi cũng không thể nào giải thích rõ ràng mối quan hệ giữa mình và Kai thực sự là gì, và mình đối xử với Kai bằng những cảm xúc như thế nào. Bây giờ tôi có thể tưởng tượng được lý do sau khi gặp lại thầy, Hitomi nhất quyết không nói cho tôi bất cứ điều gì về Hitomi và Kai, là bởi vì vào lúc ấy chính Hitomi cũng không nắm rõ được những suy nghĩ của bản thân, không thể tin tưởng chính mình.

Bây giờ Hitomi không thể đến gặp thầy, có lẽ vì vẫn cảm thấy áy náy với Kai.

"Hitomi à, Kai rủ cả cậu và thầy đi xem phim, chính là vì tin tưởng Hitomi đó. Cậu không được quên đâu đấy."

Hitomi vẫn bậm môi như không biết phải làm gì.

"Mà cậu cũng muốn đi Congo cùng thầy phải không?"

Thấy Hitomi tròn tròn mắt ngạc nhiên, tôi ôm con chuột túi vào lòng rồi mỉm cười.

"A ha ha, tớ đoán ra mất tiêu rồi. Lý do mà buổi trưa Hitomi toàn ăn châu chấu ấy. Bình thường cậu chúa ghét lũ côn trùng, lại còn khánh ăn kinh khủng nữa chứ. Nhưng nếu như muốn đi theo thầy tiến vào rừng mưa nhiệt đới hay những đồng cỏ, thì cả sâu bọ cũng phải biết ăn thôi - Hitomi nghĩ thế phải không? Cậu còn vứt hết cả váy áo đi, là bởi vì nơi thầy đến chẳng cần mấy thứ trang phục thùng thình ấy. Có khi còn phải chịu cảnh mấy ngày liền không được tắm. Nên cậu mới cố không tắm để cho quen đúng không?"

Tuy nghĩ rằng những tình cảm này là không được phép, nhưng khi biết tin thầy sẽ đi nước ngoài thì cậu lại không thể ngồi yên được nhỉ? Bởi vì Hitomi yêu thầy đến không thể chịu được mà."

"Nh - nhưng mà..." Hitomi chật vật cố phản đối. "Lúc xem phim thầy đã nói với tớ 'Vì tôi đã yêu em' mà. Không phải là 'Tôi yêu em' mà là 'Tôi đã yêu em', thời quá khứ đó... Có lẽ bây giờ tình cảm của thầy đã thay đổi rồi..."

"Cái đó là bí mật."

Nhớ lại nụ cười dịu dàng của thầy, lồng ngực tôi thắt lại.

"Nhưng dù vậy thì Hitomi vẫn sẽ yêu thầy chứ?"

Hitomi lấy hai tay nắm chặt mái tóc, cúi gằm mặt.

"... Tớ... có xứng đáng không đây?"

"Tất nhiên là có rồi. Cả Kai cũng đồng ý với tớ mà. Trông kìa, cậu nhìn thử đi, Hitomi."

Tôi tươi tỉnh nói rồi quay về phía cửa sổ. Giữa khung cảnh màu xám xịt, những bông tuyết màu trắng như lông vũ đang chậm chậm rơi. Mắt Hitomi mở to.

"!"

Tôi nắm lấy tay Hitomi đứng dậy, mở cửa sổ. Cơn gió đông ùa vào làm mặt tôi lạnh cóng, và những bông tuyết trắng xóa nhẹ nhàng rơi trên tóc và má Hitomi, tan ra ấm áp.

Những giọt nước mắt khẽ lăn trên má Hitomi, hòa cùng với tuyết.

"Cậu xứng đáng mà, Hitomi."

Hitomi chớp mắt bao nhiêu lần như muốn kìm nén những giọt nước mắt, nhưng rồi chúng vẫn lã chã tuôn rơi, khuôn mặt cậu ấy nhăn nhó vì hối hận, Hitomi nói với giọng như rên rỉ.

"Hức... Nhưng mà, không có tớ liệu Nano có ổn không?"

Trong tim tôi tràn ngập một nỗi đau đớn đến khó thở, dù cố gắng cười lên nhưng rốt cuộc vẫn không sao cười được.

"Tớ sẽ buồn lắm."

Giọng tôi như nghẹn lại trong cổ họng. Và rồi đến lượt tôi nước mắt lưng tròng. Hitomi nín thở vì thảng thốt, ôm lấy cả tôi và con chuột túi nhồi bông, vừa khóc vừa nói.

"Sẽ rất buồn, sẽ buồn lắm đó. Chắc chắn là phải buồn rồi! Bọn mình học cùng nhau lâu đến vậy cơ mà! Mỗi lần làm món castella đỏ - trắng, tớ đều mang đến cho Hitomi ngay, cứ mỗi khi có chuyện gì vui, ngày hôm sau

đến trường tớ sẽ gặp được Hitomi, được ở nhà cậu, được cùng trùm chăn nói chuyện... N-Nếu như không còn tất cả những điều ấy nữa, thì tớ sẽ rất... rất cô đơn, đến mức lồng ngực như vỡ tung ra đó...! Đến cả giờ nghỉ trưa, tớ cũng sẽ không được cùng ăn với Hitomi nữa..."

Càng nói tôi càng thấy day dứt hơn, như thể chính bản thân mình trở thành một khối tròn của nỗi buồn, cổ họng nóng rùng rục, toàn thân run rẩy, không sao kìm được nước mắt. Chắc hẳn giờ nhìn mặt tôi lem luốc lắm đây. Hitomi cũng khóc nức lên, khuôn mặt đến như mềm đi vì nước mắt.

"Tớ không muốn đâu, Hitomi ơi. Cậu đừng đi! Đừng đi đâu cả... Cậu có muốn bảo tớ là 'ngốc' cả trăm lần cũng được, nhưng đ-đừng đi đến rừng mưa nhiệt đới. Hãy ở bên tớ mãi mãi nhé."

Hitomi ôm chặt như dựa hẳn vào tôi. Tôi cũng dụi mặt mình vào cổ của Hitomi, khóc cho thỏa thích.

"Tớ không muốn, không muốn cậu đi, nhưng nếu như làm vậy Hitomi sẽ được hạnh phúc... thì cậu hãy đi đi!"

Tôi gào lên những lời ấy từ cổ họng.

Tôi không muốn.

Tôi không muốn cậu ấy đi.

Tôi cô đơn lắm.

Nhưng như Hitomi đã yêu một người nào đó đến mức chịu ăn châu chấu, chịu nhịn tắm mặc dù cực kỳ ghét sâu bọ và cực thích sạch sẽ, thì chắc chắn phải đi thôi!

"Hức... tớ nghĩ rằng mình là người hiểu rõ Hitomi trên đời này nhất mà. Tớ biết là Hitomi muốn đi cùng thầy đến chết đi được mà... Vì thế nên

bỏ kế hoạch Giáng sinh cũng không sao đâu. Tớ sẽ gửi DVD Tựa như bầu trời xanh cho cậu bằng đường biển hay đường hàng không gì đó."

Tôi cúi con chuột túi nhồi bông vào ngực Hitomi đang khóc, rồi vòng tay ôm chặt lấy cả hai.

"N-Nó sẽ thay tớ ở bên Hitomi, luôn luôn ủng hộ cho cậu đó."

Hitomi nhận lấy con chuột bông. Chúng tôi tay chạm tay, mà bàn tay ai cũng lạnh ngắt cả, đến cả những cơn gió lùa từ cửa sổ cũng lạnh, và những bông tuyết mềm mại cứ nối tiếp nhau rơi...

Những giọt nước mắt của Hitomi rơi lăn chã lên đầu con thú bông, và cậu ấy nói.

"Lúc tớ đang nói chuyện về Kai với anh Konoha ở phòng Câu lạc bộ Văn học... tự nhiên Nano đi vào... Vào lúc ấy, tớ đã nghĩ không được làm liên lụy đến cậu. Bởi vì Nano là... ng - người bạn quan trọng nhất của tớ, nên biết đâu khi bị Nano vứt bỏ, tớ sẽ hiểu được cảm xúc của Kai.

Tớ là kẻ đã phản bội Kai, nên bắt buộc phải sống trong cô độc... vì thế nên tớ đã làm điều giống như thầy đã làm... mục đích để Nano căm ghét tớ.

"Cậu ngốc quá, Hitomi ơi."

Tôi mếu máo cười, lấy tay xoa đầu cậu ấy.

"Đúng thật nhỉ. Tớ đúng là đứa ngốc mà. Nhưng đây mới là lần đầu nói ra. Chắc hẳn thầy cũng đã muốn phá hủy, vứt bỏ đi tất cả, để bản thân chỉ còn lại một mình. Bởi vì nếu làm vậy sẽ không còn phải e sợ cảm xúc của người khác, hay kỳ vọng quá mức vào ai đó, hoặc chịu tổn thương vì rốt cuộc mọi việc lại trái với những gì mình đã nghĩ nữa.

Nh - nhưng cho dù tớ có nói những điều độc ác đến đâu, Nano vẫn không chịu rời xa tớ. Cả hồi tớ bị cả lớp tẩy chay vì không giấu nổi cái tính khó ưa của mình nữa... Chỉ mình Nano là không bao giờ thay đổi. Mặc cho tớ không mở miệng nói lấy một lời, cậu vẫn bám nhằng nhằng lấy tớ đến mức nhiều khi ồn ào kinh khủng. Ôi, vì Nano biết tớ rất cô đơn... nên đã chịu cùng ở bên tớ."

Hitomi dụi mặt vào con chuột túi bông, khóc thút thít.

"Vì thế nên... tớ tin tưởng cậu hơn bất kỳ ai trên đời này. Tớ luôn tin vào những gì cậu nói, dù là lúc nào đi chăng nữa. Nên là, Nano ơi... nếu cậu đã nói rằng tớ xứng đáng... Thì tớ tin rằng mình có thể đi đến bất cứ nơi nào."

Tôi ôm lấy người bạn thân nhất bằng tất cả sức lực của mình.

Tuyết rơi suốt đêm hôm ấy.

Tôi đã luôn nghĩ rằng sẽ thật tốt nếu có thể làm tuyết rơi cho người quý giá với mình.

Hắn cảm giác ấy sẽ phải hạnh phúc như được đứng trong ánh sáng ngập tràn.

Anh ta yêu em lắm đó, Hitomi.

Ban đầu là bởi vì em cùng tên với em gái anh ta. Nhưng rồi dần dần anh ta bị chính bản thân em thu hút.

Tháng Mười hai năm vừa rồi em đóng vai Đức mẹ Maria trong buổi công diễn của đoàn hợp xướng trường nhĩ? Hôm ấy tôi đã cùng anh đến xem em trên sân khấu.

Trước khi vở kịch bắt đầu, tôi đã nhìn thấy em ôm trang phục chạy hốt hải trong hành lang trường. Không biết có phải vì đi muộn không mà em lại vội vã đến thế, còn tháo cả chiếc kẹp tóc trên đầu và cho vào trong túi xách. Là chiếc kẹp hình con mực khổng lồ, gắn đầy đá lấp lánh bảy sắc cầu vồng đó. Con mực ấy đã rơi ra khỏi túi em và bị bỏ quên trên sàn nhà.

Nhưng em cũng chẳng nhận ra, cứ chạy vụt đi thôi. Nhưng anh đã nhặt nó lên, cho vào túi ngực mình như một thứ gì rất quý giá.

"Để lát nữa đưa lại cho Hitomi."

Mặc dù mỉm cười thì thầm như thế, rốt cuộc anh ta đã không trả lại cho em, mà cứ giữ mãi.

Rồi một lần tôi nhìn thấy anh lấy con mực ấy ra từ một góc tủ đựng đồ, bọc trong tấm lụa như một báu vật, nhìn ngắm nó với ánh mắt thoáng đấng cay.

Khi mà anh nhẹ nhàng áp nó vào ngực mình. trước mắt tôi như tối đen, toàn thân nóng rực như bị lửa thiêu đốt.

Đó chính là bí mật của anh.

Lời bộc bạch này của tôi rồi cũng sắp kết thúc ngay thôi.

"Tôi"... Chắc hẳn cậu hiểu được vì sao tớ cứ dè dặt đi dè dặt lại cái cách xưng hô này chứ?

Đúng vậy, bởi vì tớ muốn trở thành "Tôi". Muốn được "Tiên sinh" thõ lộ hết mọi chuyện trong lòng.

Muốn được nghe anh nói "Tôi yêu em".

Bởi vì tớ nghĩ rằng chỉ cần mình là người duy nhất được nghe từ chính anh bộc bạch, thì chắc hẳn tớ có thể chấp nhận được nỗi cô đơn này.

Và tớ thật sự muốn được sống hạnh phúc, cùng với thầy và cậu.

Thật kỳ lạ làm sao, tớ cũng yêu quý cậu giống như đã yêu quý thầy vậy.

Bị người ta trêu chọc đến thế mà còn... Nhưng với tớ cậu luôn là một cô gái rất xinh đẹp, và khi cậu nói những lời khó nghe, đã có lúc tớ nghĩ rằng có khi cậu đang lo lắng cho tớ. Lúc đó, lồng ngực tớ nhẹ nhàng mà ấm áp lắm.

Đã từng có lúc chúng mình nắm tay nhau cùng về nhà.

Lần đó tớ đang buồn vì phải nghe Tamako nói "Khi nào tao kết hôn với Ryosuke, thì mày sẽ phải ra đường", nên cậu đã nắm lấy tay tớ phải không?

"Cậu muốn được ở cùng thầy chứ gì? Thế thì đừng để bà già mắt xanh mở mắt ra làm cậu nhụt chí."

Khi được nghe cậu nói một cách thẳng thắn đến hơi thô như thế, tớ đã vui đến phát khóc lên.

Cậu còn thét lên với Tamako "Kai sẽ mãi mãi được ở trong ngôi nhà này, bởi vì cậu ấy là gia đình mà!" nữa nhì.

Tớ thật sự rất, rất hạnh phúc.

Tớ muốn được mãi ở cùng thầy. Bởi vì gia đình tớ chỉ có thầy mà thôi.

Nhưng nếu được ở bên cậu nữa thì quả là quá may mắn.

Nếu như tớ trở thành "Tôi", cậu trở thành "người vợ", được chung sống cùng với "Tiên sinh" thì có lẽ sẽ không còn nỗi cô đơn nào nữa.

Tớ đã tin tưởng như thế từ tận đáy lòng.

Chính vì thế nên tớ đã gửi gắm thông điệp vào bộ phim ấy, mong truyền tải được những cảm xúc của mình. Tuy rằng bây giờ không thể nào xem được nữa rồi, nhưng tớ vẫn muốn để lại Nỗi lòng của mình cho cậu.

Tớ sẽ giấu ký ức cùng lời bộc bạch này vào một nơi luôn ở gần cậu nhất.

Tớ đã tìm được vị trí rồi.

Bên trong con chuột túi nhồi bông trong phòng cậu là được nhất. Chỉ cần lấy dao khê rọc một chút ở cái túi trên bụng nó rồi cho vào, thì không thể dễ dàng tìm ra đâu nhỉ?

Nó là một món quà từ người bạn thân nhất của cậu là Hinosaka, nên chắc đi đâu cậu cũng sẽ mang theo thôi nhỉ?

Lát nữa tớ sẽ đến nhà cậu, nhờ cậu pha cà phê cho mình. Trong khi cậu đang bận đi chuẩn bị, tớ sẽ cố gắng giấu thật nhanh. Tớ vốn đâu có uống được cà phê, nhưng lần cuối rồi chắc không sao đâu nhỉ.

Tớ là một kẻ không có lòng can đảm, không còn chịu đựng nổi tình thế cô đơn này nữa, và sắp làm một điều vô cùng dại dột.

Tớ đã chối bỏ thân phận của mình từ rất lâu, và cũng sợ hãi sinh vật có tên gọi "con người". Nhưng có lẽ ở đâu đó trong trái tim, tớ vẫn bị ràng buộc với thế gian này. Nhưng tớ đã quá chán chường với việc ôm ấp những ảo vọng "giá như" dành cho người khác, làm cho con tim mình phải hồi hộp, phải cúi đầu lệ thuộc vào người ta, để rồi tất cả sụp đổ chỉ còn lại hư vô rồi.

Nỗi cô đơn đã đến mức không thể chịu đựng.

Cho dù có được "Tiên sinh" chấp nhận đi chăng nữa, liệu tớ có thực sự thỏa mãn không?

Chẳng phải sẽ chỉ càng buồn bã hơn thôi sao?

Bởi vì không thể nào sở hữu nỗi lòng của nhau, cũng không thể thấu hiểu nhau hoàn toàn được.

Vì vậy nên tớ chỉ muốn chấm dứt nỗi cô đơn này.

Suốt cả cuộc đời, tớ đã một lần gặp được người mà mình tin tưởng, vậy là đã quá vui sướng rồi. Chỉ một lần duy nhất mà thôi, tớ đã tin vào một tương lai hạnh phúc, có tớ, cậu và thầy. Chỉ cần ba người được ở bên nhau, cười nói với nhau, vậy là tốt đẹp hơn tất cả.

Đó là cảm giác tuyệt vời nhất trên đời, toàn thân như tràn ngập một cảm giác ấm áp, như niềm vui vô hạn trong trái tim. Để gửi được thông điệp cho cậu và thầy, tớ đã tham gia đoàn làm phim, đã nhìn về phía máy quay chỉ một khoảnh khắc thôi, và đã lần đầu tiên được cười - chỉ cần như vậy là đã quá hạnh phúc.

Ôi, cuối cùng tớ đã có thể cười.

Có lẽ tớ được sinh ra chỉ để nếm trải niềm hạnh phúc này chẳng?

Những bông tuyết tớ làm cho rơi khi ấy trắng muốt, nhẹ nhàng và vô cùng ấm áp.

Tớ sẽ nắm chặt những bông tuyết ấy lúc ra đi. Làm vậy hẳn sẽ không cô đơn nữa.

Được gặp Hitomi và thầy... gặp Ryosuke quả là điều may mắn.

Nếu một ngày cậu tìm thấy lời bộc bạch này, thì xin hãy truyền tải đến cho thầy, những điều mà kẻ chỉ biết rụt rè, nhút nhát, thì thào là tớ đã không thể nói được. Rằng tớ vui vì đã được tin vào hai người, vì đã được làm tuyết rơi. Rằng tớ cảm ơn thầy vì đã chìa tay đón nhận tớ ngày hôm đó.

Tớ gửi lời chúc phúc cho hai người trong những bông tuyết này.

Và tớ sẽ tiếp tục làm tuyết rơi, cho cậu, và cho thầy.

Đến sáng hôm sau tuyết ngừng rơi. Mặt trời lại chói chang trên bầu trời xanh ngắt. Đến trước buổi trưa tôi đã có hai cuộc điện thoại.

Một cuộc là từ chị Tamako, mắng vốn tôi "Này nhóc! Chị đã nghe nói cái cậu mỹ nam nhà giàu có biệt thự mà nhóc kể thực ra là con gái rồi đấy nhé! Chị mà không thích chơi yuri đâu!" Nhưng hình như anh Konoha đã nhờ vả thư ký của chị Maki là anh Takamizawa, sắp xếp được một cuộc hẹn hò đôi cùng anh Takamizawa và bạn rồi thì phải, nên chị Tamako lại ung dung nói tiếp, "Thôi được, chị bỏ qua vụ nhóc dám lừa chị đấy."

(Thể loại tác phẩm nói về tình yêu giữa các cô gái)

Còn cú điện thoại thứ hai là từ Hitomi. Bây giờ cậu ấy đang ở sân bay cùng với con August. Do tuyết rơi nhiều nên chuyến bay của thầy Oshinari bị chậm, chắc sẽ khởi hành muộn so với dự kiến một chút. Nhưng thầy không chịu dẫn Hitomi đi theo.

Ngày hôm qua sau khi chúng tôi chia tay nhau, Hitomi đã đến nhà thầy nói rằng mình cũng sẽ đi cùng, thậm chí sẵn sàng bỏ học nữa.

"Nhưng thế mà vẫn không được."

Hình như thầy đã nói với cậu ấy thế này, bằng ánh mắt điềm tĩnh.

"Đúng là tôi đã yêu Hitomi. Nhưng đó là thứ tình cảm khiến người ta muốn được mãi ngắm nhìn một thứ gì đó trong sáng, xinh đẹp từ đằng xa, chứ tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc muốn sống lâu dài với Hitomi."

Cho dù Hitomi có nổi giận, khóc lóc, hay cầu xin đến mấy, vẫn không thể lay động cảm xúc của thầy.

"Giấc mơ của tôi là được cùng sinh sống và nghiên cứu về lũ khi. Tôi không thể đưa Hitomi vào giấc mơ của mình được. Mà em lại còn ghét sâu bọ, không thích khí hậu nóng ẩm đúng không? Nơi mà tôi đến chỉ toàn thứ Hitomi ghét thôi đó."

Từ đầu đến cuối thái độ của thầy vẫn điềm tĩnh, nhẹ nhàng chỉ bảo:

"Mong em hãy mãi mãi nhớ đến Kai. Nhưng xin hãy quên tôi đi. Đây chính là mong muốn của tôi."

"Làm sao mà... quên được cơ chứ."

Cả giọng nói của Hitomi cũng lặng lẽ. Nhưng rồi cậu ấy tuyên bố chững chạc và đầy quyết tâm, rằng mình sẽ cố gắng đuổi theo thầy. Cho dù thầy có bảo "Về đi!" thì cũng nhất quyết không từ bỏ. Rằng cậu ấy sẽ cho thầy thấy rằng mình có thể chịu đựng được sâu bọ, cái nóng và cả gió bão nữa.

Rồi cậu ấy nói với giọng hơi yếu ớt.

"Cả đời này thầy không thể tha thứ cho mình, và có lẽ cũng sẽ không bao giờ chấp nhận tớ... Từ khi Kai mất đi người chiếm giữ trái tim thầy nhiều nhất chính là cậu ấy, và có lẽ điều đó sẽ không bao giờ thay đổi... Nhưng thế cũng không sao. Cho dù có phải mãi mãi cô đơn, thì tớ cũng không phiền lòng. Tớ sẽ ở bên thầy."

Đến cuối cậu ấy lên giọng nhấn mạnh.

Tôi nghe thấy tiếng con August sủa oăng oăng. Giọng Hitomi hơi nhòe đi vì khóc. Nhưng cậu ấy vẫn cố ra vẻ điềm tĩnh, giống giọng bình thường nhất có thể.

"Nói nghe nè, thực ra tên con August là do tớ với thầy cùng nghĩ ra đó. Friedrich Leopold August Weismann là tên một nhà sinh vật học người

Đức."

Đó là bí mật cuối cùng mà cậu ấy nói cho tôi trước khi chia ly.

Và Hitomi ôm lấy nỗi cô đơn, lên đường.

Khu phố tràn ngập những màu sắc sắc sỡ - lục, đỏ và vàng - đầu đây vang lên những tiếng chuông tuần lộc và những khúc nhạc Giáng sinh.

Không biết đến bao giờ thầy mới chịu nắm lấy tay Hitomi nhỉ? Tôi thật sự không biết được. Có khi sẽ phải mất rất, rất lâu, phải đến hàng chục năm nữa. Chắc chắn cho đến lúc đó cả thầy lẫn Hitomi đều sẽ cô đơn lắm.

Không, cho dù hai người ấy có thành đôi, thì cứ mỗi lần nhớ về Kai, chắc chắn cảm giác lạnh lẽ, cô đơn như đứng giữa tuyết trắng sẽ quay trở lại mất thôi. Nhưng dù là như vậy, chắc chắn sẽ có lúc thầy tiến về phía Hitomi. Và Hitomi cũng đứng bên thầy. Tôi tin là như thế. Bởi vì đó cũng là mong muốn của Kai mà. Vì thế nên, chắc chắn...

Năm phút trước giờ chiếu phim, người ta đã ngồi kín khoảng chừng ba phần tư rạp. Toàn là cặp đôi hay bạn bè đi với nhau, chỉ có mỗi tôi đi một mình. Nói ra thì đây là lần đầu tiên tôi một mình đi xem một bộ phim nào đó...

Sau khi xem lại số vé, tôi ngồi xuống ghế của mình ở khoảng chính giữa rạp, chỉnh lại lưng cho thoải mái. Quanh tôi có tiếng thì thầm nói chuyện, "Tớ muốn đọc truyện mới của Inoue Miu quá", rồi "Lần xem phim này hồi cấp hai, tớ phát khóc luôn". Ôi, đúng là mọi người đều thích Tựa như bầu trời xanh nhỉ... Và đều chờ tác phẩm mới của Miu nữa...

Không biết anh Konoha có kế hoạch gì dịp Giáng sinh này nhỉ. Không biết bây giờ anh ấy đang làm gì?

Có ai đó ngồi xuống cạnh tôi. Nhưng ghế đó tôi đã đặt trước, đáng lẽ Hitomi sẽ ngồi rồi mà. Tôi giật mình quay sang nhìn, thì thấy anh Konoha cũng đang dụi dằm nhìn mình.

"...A-Anh Konoha, sao lại...?"

"Anh được Fuyushiba cho vé đó. Nói là cảm ơn vì đã giúp em ấy với thầy Oshinari. Cũng nên đi xem cho khỏi phí."

Anh Konoha vỗ vỗ vào chiếc áo khoác vừa cởi ra rồi đặt lên đùi.

"Vả lại, chính anh cũng chưa từng xem hết bộ phim này lần nào... Lần này là nhờ em..."

Anh thì thầm như đang nói một mình. Tiếng chuông báo hiệu bắt đầu chiếu vang lên, đèn tắt, bóng tối bao trùm cơ thể tôi. Anh Konoha ngồi gần tôi đến mức vai chúng tôi như chạm vào nhau. Chúng tôi cùng nhìn về một hướng. Chắc hẳn anh đến để an ủi tôi đây mà.

Lòng ngực tôi khẽ thắt lại.

"Bởi vì tôi là Inoue Miu mà."

Đó là sự thật mà tôi đã nghe được trong phòng nghe nhìn của trường. Ánh mắt anh lúc ấy gay gắt, kể cho chúng tôi nghe về những việc trong quá khứ. Hình mẫu của Itsuki và Hatori trong Tựa như bầu trời xanh hóa ra chính là anh Konoha và cô bạn từ thuở nhỏ.

Vậy thì cái chị mỹ nhân đã chống nạng đến xem buổi tập của dàn đồng ca cho lễ hội văn hóa, với ánh mắt gay gắt... Có khi người đó chính là Hatori.

Chắc chắn Tựa như bầu trời xanh phiên bản hiện thực không phải toàn những điều tươi đẹp. Đó còn là một câu chuyện của đau đớn, phản bội,

tuyệt vọng và than khóc nữa.

Nhưng câu chuyện đã khiến cho tôi phải xốn xang, xem đi xem lại bao nhiêu lần, thì thật sự vô cùng xinh đẹp và ấm áp. Sau khi chiếu hết phần mở đầu, tựa phim hiện ra trên phong nền là bầu trời xanh. Bộ phim lấp lánh sắc màu về hai con người tâm đầu ý hợp bắt đầu. Thế giới trong phim vẫn đẹp đẽ và hiền hòa như thế, không hiểu sao lần này lại thấy da diết buồn.

Tuy lần này xem cùng với anh Konoha, nhưng một cảm giác cô đơn, bẽ bàng cứ mãi âm ỉ trong lồng ngực tôi. Không giống với nỗi đau, cũng không phải là khổ sở. Giống như là một thứ gì đó rất quan trọng đã chắc chắn mất đi khỏi cuộc đời tôi, không bao giờ lấy lại được nữa, một cảm giác bất lực giống như là "thất bại".

Ngày hôm ấy, tôi biết đến nỗi buồn thực sự.

Qua năm mới, anh Konoha rồi cũng sẽ ra đi.

Thời khắc chia ly đã đến rất gần.

Cho dù có phải mãi mãi cô đơn, thì tớ cũng không phiền lòng.

Tôi nhớ lại giọng nói đầy quyết tâm của Hitomi trong điện thoại. Liệu tôi có thể ôm nỗi cô đơn trong lòng mà tiến lên hay không...? Liệu tôi có thể từ biệt anh Konoha bằng một nụ cười vào lễ tốt nghiệp hay không...?

Này, Hitomi ơi...

Rốt cuộc tôi vẫn không có câu trả lời.

Nhưng ngày đó chắc chắn sẽ tới.

Tôi ngồi bên anh Konoha, vừa chống cằm với hoang mang và u sầu, vừa ngắm nhìn những tia nắng xuyên qua kẽ lá trên màn hình rộng lớn.

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nanase Ngày Nào Đó

Sau bữa tối, tôi về phòng mở điện thoại ra xem, thì thấy có một tấm thiệp chúc mừng gửi đến trong email.

"Merry Christmas! Nanase!

Vì Nanase là bạn thân nhất của tớ, nên tớ gửi lời chúc sớm một ngày luôn nè

Chúc cậu một Giáng sinh vui vẻ"

Tôi bất giác bật cười khi nhìn tấm thiệp vẽ hình ông già Noel cười trên mấy chú tuần lộc. Giáng sinh năm ngoái tôi có nói chuyện với Inoue ở buổi liên hoan, rồi còn hẹn đi xem phim nữa, nhưng năm nay tôi ở nhà cùng với gia đình.

Mấy đứa bạn cũng rủ rê tôi, "Đi đập phá với bọn tớ không?", nhưng tôi từ chối, "Thôi, tớ cảm ơn."

Vì Giáng sinh năm nay tôi muốn được ở một mình.

"Cảm ơn nhé, Yuuka

Lũ tuần lộc dễ thương quá"

Tôi cũng chọn một tấm thiệp có hình thiên thần rồi bấm nút gửi.

"Này này, tớ kể cho, hôm trước có chuyện làm người ta xốn xang lắm đó"

Sau lễ hội văn hóa, tôi đã trao đổi email với Yuuka rất nhiều. Đầu tiên tôi gửi mail đến địa chỉ của cậu con trai lớp dưới mang tên Omi, nhưng rất cuộc gửi bao nhiêu lần cũng không có hồi âm.

Cũng giống như Giáng sinh năm ngoái.

Lần đó tôi cũng nhận được mail từ Yuuka, và trả lời vào địa chỉ của "Omi", nhưng rất cuộc cũng chẳng có hồi âm gì cả. Vì thế nên lần này từ giữa chừng tôi chuyển sang gửi mail vào địa chỉ của Yuuka.

"Hôm lễ hội văn hóa, tớ rất vui vì được nghe Yuuka hát đó. Cảm ơn cậu."

Đến hôm sau tôi nhận được mail trả lời từ "Yuuka". Trong lòng tràn ngập bao nhiêu điều muốn nói, rất cuộc tôi ghi hết tất cả những gì xảy ra trong ngày hôm ấy, cùng với mọi điều mình có thể nghĩ ra, rồi bấm trả lời.

"Tớ dạo này vẫn ổn cả! Tuy là thất tình với Inoue, cũng có những lúc buồn đến phát khóc lên, nhưng vẫn có bạn bè ở bên, tớ cũng đang cố gắng chuẩn bị cho kỳ thi đại học nữa, mà cuối cùng cũng có thể nói thật lòng mình với Inoue rồi, tớ vẫn đang từ từ tiến lên từng bước một!" - tôi muốn cho cậu ấy biết như thế.

Ba ngày sau, cậu ấy trả lời, lồng ngực tôi thắt lại vì hạnh phúc. Từ đó đến giờ chúng tôi cứ đều đặn gửi thư cho nhau. Cũng có những lúc cậu ấy không trả lời, nhưng dẫu vậy tôi vẫn cứ tiếp tục. Mặc dù dự định là chỉ viết những điều vui vẻ để không có cảm giác là mình đang cầu nhàu với cậu ấy, nhưng rất cuộc vào những lúc tôi buồn bã "Yuuka" lại còn trả lời nhanh hơn mọi khi, nhiệt tình động viên tôi nữa.

"... Rồi nhé, Inoue còn nhờ tớ cải trang con trai nữa

Lần đầu mặc đồng phục nam sinh, tớ còn tưởng tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi chứ.

"Chắc chắn lộ mất thôi ", tớ đã nghĩ vậy đó, nhưng hóa ra cuối cùng lại ổn cả.

Có khi tại tớ trùm mũ che kín đầu, cứ cúi gằm mặt ấy nhỉ.

Cứ như được trở thành một "mình" hoàn toàn khác ấy, cũng thấy vui vui

Cả khi được Inoue tin tưởng nhờ vả, cả lúc được cậu ấy tươi cười nói "Cảm ơn nhé, may mà có Kotobuki", tớ cũng thấy vui lắm đó

Tối nay tớ định sẽ đọc lại quyển sách của Inoue.

Tớ từng kể là tháng Một cậu ấy sẽ ra tác phẩm mới rồi nhỉ? Cái đó tớ cũng định đọc luôn.

Bây giờ Yuuka đang làm gì thế?

Tớ cũng chúc cậu có thật nhiều hạnh phúc"

Gửi thiệp xong, tôi rót hồng trà vào chiếc cốc sứ màu hồng, cho thêm sữa và mật ong để làm món trà sữa. Vừa khuấy trà bằng chiếc thìa màu vàng có đầu kia hình ngôi sao, tôi vừa nhớ lại, đây chính là chiếc cốc mà lần đầu tiên đi xem phim cùng nhau, trên đường về Inoue đã tặng cho mình...

Không biết Inoue có đang dùng chiếc cốc màu xanh cùng bộ... mà tôi tặng lại ngày hôm ấy không nhỉ...

Bây giờ nhớ lại những ký ức về Inoue tuy vẫn làm lồng ngực tôi đau nhói, nhưng lại cũng hạnh phúc đến mức hai má mình như muốn mềm nhũn ra. Cả chiếc cốc này cũng thế, ngày trước chỉ cần nhìn nó thôi là tôi

đã nước mắt lưng tròng, nhưng giờ đây nó lại tràn đầy những tình cảm ấm áp.

Từ khi diễn vai Elizabeth trong lễ hội văn hóa, có điều gì đó trong tôi đã thay đổi.

Không, phải là từ lúc tôi lựa chọn đứng trên sân khấu, mà không chạy trốn nữa.

Từ khoảnh khắc trước khi bước lên sân khấu, khi trong lòng vẫn còn đầy hoang mang, và tôi được nghe tiếng hát của thiên thần.

Tôi được bình yên, thanh thản như bây giờ, chính là nhờ thiên thần... và cả Hinosaka nữa.

Hinosaka là một cô bé thật kỳ lạ.

Tôi đã ghen tị, lườm nguýt, rồi còn tát cả em ấy nữa, vậy mà Hinosaka vẫn chủ động tiếp cận tôi.

Em ấy tươi cười, vui vẻ khẳng định tình cảm mình dành cho Inoue mà không chút giấu giếm. Cả khi bị Inoue đối xử lạnh lùng, em ấy vẫn chưa bao giờ nản lòng.

Không chỉ có vậy, Hinosaka còn thường nghĩ cho tôi nữa. Mỗi khi nói chuyện với em ấy, tôi lại có thêm niềm tin để tiến về phía trước. Tôi còn cảm giác bầu không khí tươi sáng và ấm áp của Hinosaka rất giống với chị Tooko, người mà Inoue luôn yêu quý.

Nên có khi Hinosaka sẽ làm được điều mà tôi đã không thể làm.

Có lẽ em ấy sẽ chạm được đến Inoue thật sự, giống như chị Tooko vậy.

Tuy lồng ngực có hơi nhói đau, nhưng tôi chưa bao giờ hối hận.

Bởi vì tôi vẫn còn yêu Inoue.

Nhưng đó không còn là nỗi hoang mang âm ỉ, mà là một thứ tình cảm yên bình hơn, chỉ cần được ở gần bên cậu ấy là tôi đã thấy hạnh phúc. Gần đây, đáng mừng thay tôi đã có thể nói lời "Chào buổi sáng" mỗi ngày với cậu ấy như bình thường, và còn có thể cùng đứng tán gẫu trong hành lang nữa.

Ngày trước mỗi khi ở bên Inoue, lúc nào tôi cũng căng thẳng, đến hít thở cũng khó khăn.

Nhưng bây giờ thoải mái hơn nhiều rồi.

"Hinosaka giống với chị Tooko thật đấy nhỉ?"

Khi tôi vừa nói vậy, thì Inoue đã vừa cười vừa trả lời, ánh mắt ấm áp.

"Ừ đúng thật. Như kiểu cứ rời mắt ra là toàn làm những chuyện không đâu thôi."

"Inoue không được ngoại tình với ai ngoài tớ đâu đấy."

Vừa nghe tôi nói cậu ấy đã giật nảy mình mắt mở to, nhưng rồi từ từ nheo mắt lại mỉm cười,

"Ừm, không có đâu mà."

Rồi trả lời với giọng đầy thân thương.

"Ôi, mình đang nói cái quái gì thế này?" - mà giọng điệu lại còn tỉnh queo nữa chứ, trong lòng tôi cuống quýt hết cả lên, mặt mày đỏ ửng... và rồi khi nhìn thấy Inoue cười với mình như thế, hai má tôi lại càng đỏ lựng hơn nữa, hơn rất nhiều, trống ngực đập thành thịch... Nhưng khi tạm biệt Inoue rồi, những cảm giác còn lại trong lòng mới thật tuyệt vời làm sao...

Tôi yêu Inoue.

Điều đó sẽ không bao giờ thay đổi. Nên tôi sẽ không ép mình phải từ bỏ.

Nhưng ngày tốt nghiệp sắp đến rồi.

Nếu như không còn gặp được Inoue nữa, có lẽ những cảm xúc ấy cũng sẽ phai mờ đi chẳng...

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Mẫu Truyện Ngắn Thay Lời Tạm Biệt

Mẫu truyện ngắn thay lời tạm biệt

Lễ tốt nghiệp của Cô gái văn chương Tập sự

Khi nghĩ đến khả năng ấy, lồng ngực tôi quặn lại vì đau đớn.

Tôi nhấp một ngụm trà sữa đã lạnh tanh, vừa lật giở trang bìa in hình bầu trời xanh vừa chìm vào suy tưởng.

Nếu là Hinosaka... thì em ấy sẽ làm gì nhỉ?

Chắc chắn không bao giờ có chuyện Inoue dành trái tim mình cho một người con gái nào khác ngoài chị Tooko. Tình yêu mà Hinosaka dành cho Inoue đã tan vỡ từ ngày đầu gặp mặt, cũng giống như tôi mà thôi.

Nếu vậy thì từ giờ em ấy sẽ ra sao...

Một khúc thánh ca trong sáng vang lên từ điện thoại. Là thư trả lời của "Yuuka".

"Tớ cũng đọc Tựa như bầu trời xanh rồi."

Nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình, trong tôi tràn ngập một cảm giác vừa ấm áp vừa buồn đau, nửa muốn mỉm cười nửa như muốn òa lên khóc, và tôi thấy sống mũi mình cay cay.

Tôi bấm nút gửi rồi lại rót đầy trà sữa vào cốc. Đúng là cho thêm nhiều mật ong có khác, vị trà ngọt lịm ngon lành. Và như thế, trong căn phòng yên tĩnh với chiếc máy tạo ẩm phun sương trắng, tôi lật từng trang sách, lắng nghe dàn loa chạy CD cùng những khúc thánh ca nhẹ nhàng.

"Ôiiiiiii, chị Nanase ơi, cái máy đánh trứng này mạnh quáaaaaaaa! Bay hết cả sô-cô-la mất thôiii...!"

Năm mới đã qua rồi, bây giờ là một buổi chiều Chủ nhật đầu tháng Hai. Tôi đang ở trong bếp nhà chị Nanase, đeo chiếc tạp dề màu nắng, ôm chiếc bát ô tô trong tay và đánh vật với cái máy đánh trứng. Mùi sô-cô-la và mùi rượu Rum ngào ngào tỏa khắp căn phòng.

"Tại em khuấy bạo lực quá đó! Hinosaka!"

Chị Nanase gào lên trong chiếc tạp dề màu hồng.

"Hở, sao lại thế..."

"Oái! Đừng có chĩa về phía chị!"

Cái máy đánh trứng siêu tăng động rít lên âm ỉ, bắn be bét hỗn hợp sô-cô-la, bơ, đường và rượu Rum lên mặt chị Nanase.

"Á...!"

Đến lúc chị Nanase kịp nhắm mắt lại thì thứ vật chất màu xám ấy đã dính đầy lên tóc, mũi và hai má chị rồi.

"Hi...no...saka...!"

"Em xin lỗi...!"

Vừa mới kéo cái máy đánh trứng về phía ngực mình, lần này cái thứ nhớp nháp màu nâu ấy chuyển hướng bắn hết về phía tôi. Mùi của rượu và

sô-cô-la xộc lên trong mũi tôi như thể vừa mới đọc một câu chuyện tình cảm vô cùng gay cấn. Chỉ trong khoảnh khắc, cả mặt tôi và mặt chị Nanase đều đã dính đầy sô-cô-la.

"Dập công tắc của nó ngay! Hinosaka!"

"Phụp" một cái, rốt cuộc thì cái máy đánh trứng tàn bạo ấy đã chịu dừng lại.

"Ôi... Còn chưa cho bột mì với quả óc chó vào nữa mà... Thế là tiêu nửa số nguyên liệu rồi."

"Vào tay Hinosaka là chị đã biết ngay mà, cái đồ chuyên gia phá hoại...!"

"...E-Em xin lỗi ạ. Chị Nanase đã chịu dành thời gian đang bận rộn ôn thi, để truyền dạy bí kíp làm bánh brownie sô-cô-la tuyệt hảo cho em, thế mà... Không biết thế này thì hôm Valentine có đem tặng cho anh Konoha được không nhỉ..."

Nhìn thấy tôi ỉu xiu, chị Nanase như ngượng ngùng ngoảnh mặt đi:

"C-Có gì to tát đâu. Có ôn nữa thì cũng chỉ ôn đến thế, lúc gọi Hinosaka đến nhà chị đã chuẩn bị tinh thần rồi mà. Mà lại còn đúng nghề của nhà chị nữa, cỡ sô-cô-la chỉ loáng cái là sạch bóng ngay thôi, nên làm bẩn một tí cũng không vấn đề gì đâu mà..."

Chị cứ ấp a ấp úng, hai má khẽ ửng hồng. Ôi, càng thân quen với chị Nanase tôi lại càng thấy chị mới đáng yêu làm sao, muốn phát ngiên luôn mất ~ . Đến mức nếu như tôi mà là con trai thì chắc chỉ muốn chị thành bạn gái của mình.

"Thế tức là em có làm sô-cô-la dính đầy phòng cũng không sao nhì. Nhà chị Nanase thật là hết sảy!"

Nghe vậy lập tức chị Nanase hét lên:

"Nhà chị là tiệm giặt là cơ mà, liên quan gì đến dọn phòng cơ chứ!"

"Ớ, thật vậy ạ?"

"Chứ em nghĩ này giờ chị nói về cái gì hả!? Thôi được rồi, đừng đứng gần ra đây nữa, lại đây lau mặt rồi làm tiếp."

(Cả phần trên là một cách chơi chữ, Nanase nói rằng nhà mình làm "cleaning", Nano hiểu là dọn dẹp nhà cửa, trong khi ý của Nanase lại là nhà mình giặt quần áo)

Chị Nanase lấy chiếc khăn ngâm nước ấm vắt khô vò mặt tôi soàn soạt.

"Ch - chị Nanase ơi, đ-đ-đau quá ạ. Mạnh quá chị ơi, nhẹ tay hộ em với..."

"Da gì mà èo uột thế, mới cọ thế này mà đã bong ra ấy hả?"

"Thật quá đáng~~~~~"

"Lần sau còn làm bản nguyên liệu nữa là chị sẽ dùng cái nạo khoai đây nhé."

"Ôi, thế thì máu me lắm ạ...!"

Sau một hồi la hét, bọn tôi cho bơ và mấy miếng sô-cô-la vào quay trong lò vi sóng rồi bắt đầu lại. Tôi cho đường, trứng khuấy đều và rượu Rum vào trong bơ và sô-cô-la tan chảy, rồi lại đánh lên, lần này phải thật, thật nhẹ nhàng.

Chị Nanase đứng chống nạnh quan sát tôi.

"Chị không cho phép em bắt Inoue ăn mấy món thảm họa đâu đấy."

"E-Em sẽ khắc cốt ghi tâm ạ."

Hôm trước vừa mới nghe tôi nói, vì sắp Valentine rồi nên "Em cũng muốn tặng anh Konoha sô-cô-la tự làm như chị Nanase ạ", chị Nanase đã mặt tái xanh vội đề nghị "...Thế thì để chị dạy cho!", hóa ra là vì lý do này sao.

Đến cả tôi cũng có món sở trường đấy nhé. Mặc dù cái món bánh quy thảo dược mà tôi tặng chị Nanase vẫn đang trong quá trình mày mò chắc cũng không được tuyệt vời lắm thật... Tôi vừa tiếp tục đánh nguyên liệu vừa rất tự nhiên chuyển chủ đề.

"Chị Nanase đã đọc tác phẩm mới của anh Konoha chưa?"

Chị Nanase giật mình vì bất ngờ. Rồi nét mặt chị hơi buồn buồn, và khẽ trả lời.

"Ừ, chị đọc rồi. Còn Hinosaka?"

"Em mua và đọc ngay hôm đầu tiên luôn. Em còn đến tận hiệu sách to đùng trên phố nữa nhưng mà vẫn sốc lắm ạ~! Trên sàn sách chất đống lên như núi, còn có tấm băng rôn ghi 'Tác phẩm mới được mong đợi của Inoue Miu!' nữa."

"... Chị xem ti vi cũng nghe người ta báo, mới xuất bản hai tuần đã vượt mốc một triệu bản rồi nhỉ?"

Nhìn chị Nanase cảm giác cứ buồn bã thế nào.

"Cuốn tiểu thuyết ấy, đúng là... viết về anh Konoha và chị Tooko đúng không ạ?"

"... Đúng rồi. Tuy không phải chính xác hoàn toàn so với hiện thực... Nhưng mỗi lần đọc nó, gương mặt của chị Tooko và Inoue lại hiện lên, làm chị đau nhói."

Chị cụp mắt xuống lặng lẽ thì thầm, nhưng rồi lại đột ngột ngẩng mặt lên.

"À, nh-nhưng mà, thực ra chị vẫn thấy hay lắm. Tuy có khá nhiều cảnh nặng nề, hơi khác so với Tựa như bầu trời xanh, nhưng toàn thể câu chuyện vẫn giữ được vẻ trong sáng, phải nói thế nào nhỉ, khi đọc xong thấy tâm trạng rất thoải mái ấy... Vì Inoue đã viết được một cuốn tiểu thuyết hay đến thế này, Inoue đã trở thành một người tuyệt vời đến thế này..."

Chị Nanase cố ép mình cười ngượng ngùng, nhưng rốt cuộc vẫn hơi gượng gạo. Tôi cũng buồn theo chị. Cuốn tiểu thuyết mà anh Konoha viết tặng chị Amano thật là tươi đẹp và trong trẻo, tuy có những tình tiết khổ sở và đau đớn đến xé lòng nhưng cuối cùng nó vẫn là một câu chuyện tuyệt đẹp, giống như được tắm mình trong ánh sáng vàng cam ấm áp của buổi chiều tà.

Nhưng khi nghĩ đến lý do anh Konoha viết được một tác phẩm như thế là vì có chị Amano, cứ như có một đám mây đen tối phủ bóng lên trái tim tôi, cổ họng như mắc nghẹn đến ngạt thở. Vì vậy nên tôi rất thán phục chị Nanase, đang cố mỉm cười trước mắt tôi.

"Chị ấy nhé... Thật sự chị vẫn yêu Inoue, vì vậy nên khi thấy cậu ấy viết được một cuốn tiểu thuyết tuyệt vời đến thế, còn được nhắc đến trên tivi, chị lại thấy buồn, cứ như thể Inoue sắp đi đến một nơi nào rất xa xăm ấy... Nhưng gần đây chị đã có thể nói chuyện được với Inoue mà không bị hồi hộp, còn cậu ấy cũng đã bắt chuyện với chị như một người bạn... Chị đã cảm thấy thật ấm áp... Cứ như là, chỉ cần thế này thôi cũng được..."

Chị Nanase nhẹ nhàng đặt hai tay lên ngực, biểu cảm của chị thật yên bình.

"Tuy rằng không thể khiến cho Inoue viết ra hẳn một cuốn tiểu thuyết như chị Amano, nhưng ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn, chị cũng đã là bạn gái của cậu ấy. Chị đã cùng Inoue đi Hatsumode dịp năm mới, rồi còn cùng nhau đi xem phim, Inoue còn ăn món bánh Fondant-au- Chocolat mới ra lò do chị tự làm nữa.

(Một dạng bánh gato được làm với sô-cô-la đen)

Giá như một ngày nào đó chị có thể nói cho Inoue biết, lúc đó chị đã vui vẻ, hạnh phúc biết nhường nào... Rằng 'Tớ thật may mắn vì đã được yêu Inoue'..."

Mặt chị Nanase đỏ ửng, cứ như chị mắc cỡ với lời nói của chính mình. Chị quay lưng về phía tôi, rồi lại tiếp tục thì thầm, nghe cứ như tiếng muỗi kêu.

"Đ-Đó là lần đầu tiên chị nghĩ rằng... mình có thể để cho Inoue ra đi. Vì chị yêu cậu ấy đến như thế mà."

Chị Nanase là một người thật tuyệt vời. Giờ thì tôi hiểu rõ lý do anh Konoha lại thành một cặp với chị ấy rồi. Rồi mặt vẫn đỏ ửng, chị Nanase quay lại nhìn tôi như có điều gì bận tâm.

"... Còn Hinosaaka thì sao?"

"Dạ?"

Tôi giật mình trước câu hỏi đột ngột ấy.

"Hinosaaka tính làm sao đây? Khi mà Inoue tốt nghiệp ấy..."

Chị Nanase nhìn tôi vẻ lo lắng. Giọng nói của tôi nghẹn lại, tôi đứng bất động, tay vẫn ôm chặt cái bát. Có lẽ bây giờ nhìn mặt tôi thảm hại lắm. Chị Nanase đành phải bối rối chuyển chủ đề.

"Thôi mình cho bột mì vào đi."

"V-Vâng ạ."

Rồi chúng tôi im lặng, không biết nói gì hơn.

Rốt cuộc món bánh brownie đã hoàn thành dù tốn đến ba lần số nguyên liệu trong hướng dẫn. Tuy bề mặt có bị cháy một chút, nhưng khi vừa hít hà vừa cắn vào lớp nhân trộn đầy sô-cô-la nóng hôi hổi, trong miệng tôi tràn đầy hương rượu Rum ngào ngạt và vị đắng nhẹ nhẹ của cacao.

"Ừm, chị nghĩ là đẳng cỡ này thì Inoue sẽ thích đấy."

"Cứ như đang cắn sô-cô-la tươi mới ra lò ấy ạ~. Ngon quá ~ ."

"Sau khi nguội đi rồi nó vẫn sẽ giữ được độ ẩm, nên xem nào, chắc là nên làm từ hai ngày trước Valentine nhỉ."

"Em cảm ơn chị Nanase. Ổn này cả đời em sẽ không quên. Nhất định em sẽ đền đáp cho chị, nên khi nào cần mong chị cứ gọi em ạ."

"G-Gì chứ, chị chỉ nghĩ là lỡ em cho Inoue ăn mấy thứ quái lạ, xong rồi cậu ấy bị đau bụng, không được thi thì có mà chết mất thôi... Không phải là chị làm vì Hinosaka đâu nhé, đừng hiểu lầm..."

"Vâng, em sẽ tin là thế ạ."

Tôi gói mấy chiếc bánh brownie vẫn còn ấm nóng vào giấy bạc, rồi rời khỏi nhà chị Nanase.

Được rồi, từ giờ cho đến hôm Valentine, ngày nào tôi cũng sẽ tập nướng bánh brownie.

Phải làm thế nào cho anh Konoha thật cảm kích... Một cái bánh ngọt nhẹ theo kiểu người lớn giống như Món quà của các đạo sĩ của O. Henry, gắn thêm ruy-băng vào nữa là sẽ thành món quà tuyệt vời.

(Một truyện ngắn Giáng sinh kinh điển, kể về cặp vợ chồng Gim và Đêla, cuộc sống khó khăn đến mức dịp Giáng sinh Đêla chỉ còn đúng một đôla tám hào bảy xu. Đêla đã lén bán đi mái tóc dài và đẹp của mình để mua cho Gim một sợi dây đeo đồng hồ bằng bạc phù hợp với chiếc đồng hồ bỏ túi của anh, nhưng chính Gim lại bán đi chiếc đồng hồ ấy để mua một bộ kẹp tóc hợp với mái tóc của vợ mình. Rốt cuộc cả hai món quà đều không sử dụng được, nhưng tình huống trớ trêu này đã làm cho tình cảm của họ càng sâu đậm hơn nữa)

À đúng rồi, còn phải tính đến cả giấy bọc nữa. Ngày mai trên đường về tôi sẽ thử ghé vào cửa hàng trong nhà ga.

Tôi bước đi trong tâm trạng nôn nóng, xốn xang. Nhưng rồi ngày tàn dần, bốn bề trở nên tối tăm và lạnh lẽo, làm tâm trạng tôi cũng nặng nề theo. Qua ngày Valentine là đến tháng Ba rồi. Đến lúc đó anh Konoha sẽ phải ra trường mất thôi.

"Khi mà Inoue tốt nghiệp, thì Hinosaka sẽ làm sao đây?"

Suốt từ khi bước vào học kỳ ba, tôi đã cố không nghĩ đến câu hỏi của chị Nanase. Bởi vì lúc cùng anh Konoha xem phim hôm Giáng sinh, khi nghĩ đến ngày chia ly sắp đến, trái tim tôi như bị nỗi buồn khiến cho nhỏ bé dần đi, nhút nhát và yếu đuối hơn, và viễn cảnh ấy trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Từ trước đến giờ, bất kể là giờ nghỉ trưa hay sau giờ học, chỉ cần đến phòng câu lạc bộ là tôi sẽ thấy anh Konoha đang ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, gõ

lách cách bên chiếc máy tính xách tay.

Tôi sẽ mỉm cười cất tiếng chào,

"Em chào anh!"

"Chào em, Hinosaka."

Và anh cũng sẽ mỉm cười, nhẹ nhàng và đáp lại.

Cả những khi tôi làm bài tập về nhà, viết truyện tam đề, hay bắt chước chị Tooko mà chăm chú nghiền ngẫm văn chương, chỉ cần ngẩng mặt lên là sẽ thấy anh Konoha đang ngồi đó, viết tiếp cuốn tiểu thuyết.

Mặt trời đã ngả về Tây, chiếu những tia nắng vàng óng vào cửa sổ, dịu dàng tô điểm khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết của anh Konoha. Những hạt bụi cứ diêm nhiên lững lờ trôi trong nắng, những ngón tay thanh mảnh ấy lướt đi trên bàn phím, và những âm thanh lách cách nhẹ nhàng tràn ngập không gian... Tôi đã say mê khung cảnh ấy tự bao giờ.

Sau khi anh Konoha tốt nghiệp, khoảng thời gian hạnh phúc ấy sẽ biến mất. Tôi đã biết anh sẽ thi vào một trường đại học tư thục trong thành phố. Mà thực ra nhà anh cũng chỉ cách trường này mấy bước đi bộ thôi. Cho dù anh ra trường rồi cũng không có nghĩa là sẽ hoàn toàn không thể gặp lại nữa. Biết đâu một ngày nào đó anh sẽ quay lại phòng câu lạc bộ thì sao.

Nhưng chẳng lẽ tôi lại phục kích anh trước cửa trường đại học, hay tìm đến nhà anh vào ngày nghỉ, hoặc nhắn tin trên điện thoại rằng "Em buồn quá, anh đến gặp em đi" sao... Tôi có cảm giác rằng mình sẽ không thể nào làm được những chuyện như thế, tôi bây giờ không thể được.

Không, đúng ra là vì tôi không được phép làm thế.

Bởi vì anh Konoha vốn đã bao giờ hứa hẹn gì với tôi đâu. Tôi được phép bám đuôi anh Konoha là bởi vì tôi và anh là đàn anh và em út trong câu lạc bộ, chỉ trong khoảng thời gian này mà thôi. Khoảng thời gian đặc biệt mà tôi được cùng anh tham gia Câu lạc bộ Văn học này.

Sự thật hiện ra rõ ràng đến mức làm trái tim tôi như muốn vỡ tan. Tất cả mọi tình cảm của tôi vốn chỉ là một chiều. Vì vậy nên... Khi mà ánh hoàng hôn ảm áp màu vàng kim này biến mất, giống như mặt trời đang lặn kia, thì tôi sẽ không được ở bên anh Konoha nữa.

Toàn thân tôi rũ rượi đi như mất hết sức lực, tôi đứng chết trân, chân nặng như đeo chì.

Trời đã tối, màn đêm lạnh buốt ôm lấy khuôn mặt của tôi đang cúi gằm.

Giờ tan trường ngày hôm sau, tôi lên phòng câu lạc bộ nhưng không thấy anh Konoha đến. Nhìn chiếc ghế tựa trống không phía bên kia chiếc bàn, nghĩ đến việc kể từ tháng Tư khung cảnh đó sẽ trở thành tất nhiên, lòng tôi lại ỉu xìu.

"Trời ạ, anh Konoha đã ra trường đâu chứ..."

Tôi lẩm bẩm với bản thân, tự lấy tay tát vào má mình cho tỉnh lại. Bây giờ có ử rũ thì cũng có ích gì đâu. Tôi không thể để anh Konoha nhìn thấy cái bản mặt mè nheo này được.

"Kiếm cái gì đó đọc thôi. Mà phải là quyển nào thật tươi sáng, bổ dưỡng như bánh mochi nhân đậu đỏ mới được!"

Tôi dán mắt vào chồng sách, xem xét từng cuốn một.

Tội ác và trừng phạt.

(Của Fyodor Dostoyevsky)

Đoàn người khốn cùng.

(Mazushiki Hitobito no Mure, của Yuriko Miyamoto)

Khu phố không ánh mặt trời.

(Taiyou no Nai Machi, của Sunao Tokunaga)

Viên mỡ bò.

(Của Guy de Maupassant)

Ôi, sao mấy nhà văn nổi tiếng toàn viết mấy tác phẩm cay xè thế nhỉ. Ngón tay đang bôi rồi dò tìm của tôi chợt dừng lại trên gáy một cuốn sách khổ Bunko.

Demian.

Đây là quyển sách đầu tiên anh Konoha bảo tôi đọc thử. Những hồi ức ùa về trong lòng ngực tôi.

"Demian... ạ?"

"Ừm. Của Hermann Hesse."

"Oa, em rất là thích mấy thứ kinh dị hay cảnh máu me đấy ạ. Nếu là mấy cái này em có thể đọc vèo vèo luôn ấy chứ."

Nhìn tôi hào hứng vô tư lự đến như thế, hình như vẻ mặt của anh Konoha đã kỳ quái lắm thì phải. Tôi cầm quyển sách lên tay, lật giở từng trang đã ố vàng.

"Tôi thật sự không mong muốn gì hơn ngoài việc cố gắng sống đúng với con người bên trong bản thân mình. Tại sao điều đó lại khó khăn đến

thế?"

"Cuộc sống của mỗi con người đều là một hành trình hướng tới chính bản thân, là những nỗ lực và tìm tòi trên một con đường dài, và là những gợi ý thầm lặng trên con đường khiêm tốn đó mà thôi."

"Không có một con người nào sinh ra đã biệt lập hoàn hảo cả. Nhưng tất cả đều có những nỗ lực riêng để được trở nên thành thật với bản thân mình. Có kẻ lâm vào u mê, nhưng có kẻ lại tươi sáng hơn thế. Đều dựa vào nỗ lực của mỗi người."

"Cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, ai ai cũng phải mang trên lưng những mảnh vụn còn sót lại từ thuở lọt lòng, lớp vỏ trứng tan nát và những thứ dịch nhầy nguyên thủy."

Bây giờ có đọc một trang sách đầy chữ như thế này, tôi cũng không bị đau đầu hay hoảng loạn như hồi đó nữa. Khi tôi đang chìm vào suy tưởng thì bỗng có tiếng ai vang lên sau lưng.

"Đọc gì mà chăm chú thế, Hinosaka?"

"A, anh Konoha, em chào anh."

Tôi quay lại chào hỏi.

"A ha ha, là quyển Demian đó anh."

Tôi vừa giở bìa sách cho anh xem, anh Konoha đã nở nụ cười đầy hoài niệm.

"À, anh nhớ Hinosaka còn hỏi 'Demian 666 hả anh' nữa nhỉ."

"Vâng, anh Konoha còn nhắc cho em '666 là Demian trong Địch báo' nữa."

Nhận ra anh Konoha vẫn còn nhớ rõ kỷ niệm này, trong lòng tôi ấm áp hẳn lên.

"Cuối cùng hình như em tự đi mua quyển này thì phải? Chắc là giờ phải đọc vanh vách rồi chứ nhỉ?"

"Còn lâu anh ạ ~ . Tuy bây giờ em không toát mồ hôi khi nhìn đồng chữ nghĩa này nữa, nhưng vẫn chưa đến mức đọc thuộc lâu lâu được. Như là đoạn này này..."

Tôi đọc to một đoạn văn tương đối khó xơi, đã làm cho đầu tôi hiện ra một rừng dấu chấm hỏi.

"Tất cả con người, không chỉ là bản thân anh ta mà còn là một điểm độc nhất vô cùng đặc biệt, quan trọng và nổi bật với mọi trường hợp cá biệt, nơi muôn vàn hiện tượng trong thế giới này giao nhau, chỉ một lần duy nhất và không bao giờ gặp lại!... Bây giờ đọc lại đầu em vẫn ong ong."

Tôi bối rối, ngượng ngùng nhìn anh cười hề hề. Anh Konoha dịu dàng nhìn tôi. Ánh mắt ấy đầy đặn hơi ấm, thân thương hơn so với hồi trước nhiều.

"Nhưng chính vì có ấn ý nên em lại càng muốn đọc tiếp hơn ạ. Dù lúc đang đọc có bị ngắt ngứ, mắc kẹt đến bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đọc lại em lại càng khám phá được nhiều nét nghĩa mới hơn... Cảm giác cứ như mình đã thông minh hơn dù chỉ một tí tẹo thôi, giống như là thang đo độ trưởng thành ấy anh ạ! Đến khi nào thưởng thức được hoàn toàn quyển sách này, có lẽ em cũng sẽ trở thành một Cô gái văn chương thật sự. Nhưng mà, đường đi vẫn còn xa lắm ạ."

Nếu như tôi trở thành một Cô gái văn chương chính hiệu, chứ không còn là "tập sự" nữa, thì có thể gặp lại anh không? Liệu anh có chịu chờ đến khi tôi trưởng thành không? Liệu tôi có được phép theo đuổi anh Konoha không?

Tôi đã kìm nén lại những câu chữ đang trào dâng trong cổ họng. Nếu như bản thân anh Konoha không chủ động hứa với tôi, thì chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi giấu giếm đi những cảm xúc khó coi và bắt mình phải mỉm cười.

"Em kể cho, hôm qua em đã đến nhà chị Nanase đó! Chị ấy đã huấn luyện đặc biệt cho em để chuẩn bị cho ngày Valentine. Anh cứ chuẩn bị tinh thần đi nhé!"

"Nếu là Kotobuki dạy thì anh cũng yên tâm rồi."

"Ồ, sao lại thế ạ, nghe cứ như là anh thấy bất an vì món bánh-ngọt-đặc-biệt do em tự sáng chế ra ấy."

"Ừmm, thì đúng thế mà. Cái món bánh quy thảo dược lần trước của em làm cho anh tê hết cả lưỡi. Anh đến đâm lo cho cái dạ dày của mình luôn."

"Thảo dược tốt cho sức khỏe lắm đó anh. Thuốc đắng dã tật mà. Mà anh Konoha còn từng bảo là mình thích bánh kẹo vị đắng đắng nữa."

"Nhưng cho cả vào sô-cô-la thì ghê lắm..."

"Hứ... E-Em hiểu rồi. Em sẽ bỏ thảo dược ra."

Đúng là tôi đã định cho thêm ít hương thảo với chút La Mã vào cùng với rượu Rum, nên nghe anh nói vậy tôi gần như cứng họng.

"Anh tin vào em đó."

Anh Konoha nhẹ nhàng nói.

Rốt cuộc sau bao nhiêu nỗ lực, món bánh brownie không-thảo-dược của tôi đã ra lò, đủ để ai ăn vào cũng phải phát mê. Tôi cắt nó ra thành những miếng hình chữ nhật, đặt lên giữa mỗi miếng một mảnh giấy cắt hình trái tim, rồi rắc đường bột lên. Khi tôi bóc lớp giấy ra, giữa những

miếng bánh brownie màu nâu đã nướng, hiện lên một hình trái tim màu trắng rõ nét.

Chuẩn rồi, chuẩn rồi, chuẩn không cần chỉnh ~.

Trong lúc vui sướng, tôi vội cầm điện thoại lên bấm tanh tách, nhắn tin ngay cho chị Nanase, còn thêm cả hình mặt cười nữa.

"Thành công rồi chị ơi"

Rồi sau đấy có tin nhắn trả lời từ chị.

"Chúc mừng nha. Nhưng mà, nhớ ném thử cho cẩn thận đấy"

Rồi ngày hôm sau, tôi lại nhận được thêm tin nhắn "Chị cũng thành công rồi", kèm theo đó là bức ảnh những viên kẹo màu xanh nhạt, xanh lục và hồng, tròn tròn be bé như trứng chim cút, xếp đầy trong chiếc hộp màu xanh dương trong suốt.

Ôi, cái này là quả hạnh nhân bọc đường à? Dễ thương quá. Giữa những viên kẹo sặc sỡ như màu sáo, cũng có mấy viên màu nâu đường như sẽ mang vị đắng. Chị Nanase đã trở hết tài nghệ rồi đây. Tôi cũng không chịu thua đâu nhé.

Tôi cẩn thận gói từng miếng, từng miếng bánh brownie. Rồi tôi xếp chúng vào trong chiếc hộp màu da cam lấp lánh sao cho có thể nhìn thấy hình trái tim, rồi gài thêm chiếc ruy-băng màu đen và nâu chững chạc.

Được, hoàn thành rồi! Ôi mong là anh Konoha sẽ thích...

Tôi cho tất cả vào chiếc giỏ xách màu nâu giống như chiếc ruy-băng, rồi nhắm mắt đi ngủ mà trong lòng vẫn xốn xang, hồi hộp.

Tôi đã quyết định sẽ tặng sô-cô-la tại phòng Câu lạc bộ Văn học sau giờ tan trường. Thực ra tặng ngay đầu giờ sáng cũng được, nhưng lần này

tôi muốn khiến anh Konoha phải mong chờ xem sao. Chắc hẳn anh đang nghĩ là kiểu gì cũng sẽ nhận được sô-cô-la từ tôi. Nên tôi nghĩ rằng nếu để anh phải bồn chồn chờ đợi, không biết bao giờ tôi mới xuất hiện, thì sẽ thật thú vị làm sao.

Nhưng thực tế khoảng thời gian cho đến sau giờ học cảm giác sao mà dài đến vậy, thành ra tôi mới là đứa trong lòng ngổn ngang với bao nhiêu lo lắng, "Không biết anh Konoha đã nhận được bao nhiêu sô-cô-la rồi?", "Không biết chị Nanase đã tặng chưa?", "Hay là anh ấy về sớm mất tiêu rồi?", không sao mà ngồi yên cho được.

"Nano ơi, đừng có vừa ngồi ăn vừa rung đùi thế chứ."

"Cứ mười giây lại đứng đứng ngồi ngồi như thế, thà cứ đưa quách cho anh Inoue có phải xong rồi không."

Tuy có bị mấy cô bạn cùng lớp ngồi ăn trưa cùng phàn nàn, nhưng tôi vẫn chịu được.

"Không, tớ sẽ chờ đến sau giờ học cơ. Mấy chuyện thế này hoàn cảnh là quan trọng nhất mà."

Và cuối cùng giờ học cũng kết thúc, tôi háo hức đi thẳng đến phòng câu lạc bộ. Và rồi vừa mới lại gần cửa phòng, tôi đã thấy chị Nanase đang có những hành động tương đối kỳ lạ. Cứ đi đi lại lại rồi thở dài, nắm hai tay thành nắm đấm, cúi đầu buông thõng uể oải rồi lại ngẩng đầu lên... Chị còn ôm chặt chiếc hộp màu xanh buộc ruy-băng bạc ở ngực.

"Chị Nanase ơi."

"!"

Vừa nghe tôi nhẹ nhàng cất tiếng gọi từ đằng sau chị đã nhảy dựng lên, ập úng đáp lại.

"Hi - Hinosaka..."

Ôi, trước đây cũng đã có chuyện thế này rồi. Tôi cười toe toét.

"Chị vẫn chưa đưa sô-cô-la cho anh Konoha ạ?"

"Th-thì mãi mà... chưa thấy Inoue ở một mình..."

Chị cứ cúi gằm mặt ngượng ngùng, hai má đỏ lựng.

"Thế thì chị em mình cùng tặng đi!"

"Ch-Chờ đã Hinosaka!"

Tôi cố lên giọng để kìm nén sự bối rối trong lồng ngực, và dứt khoát mở cửa.

"Em chào anh! Anh Konoha!"

"!"

Anh Konoha đang ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, bên chiếc máy tính xách tay để mở.

"Ừa? Cả Kotobuki nữa à?"

Anh tròn mắt nhìn chúng tôi. Cứ như bị ánh mắt ấy dồn vào chân tường, chị Nanase dẫu môi lên lườm anh Konoha. Và rồi đột ngột chị giăng ra khỏi cánh tay tôi, chạy thẳng về phía anh.

"I-Inoue... cái này... tặng cậu!"

"Hả?"

"H-H-Hôm nay là Valentine mà. Tớ cũng chẳng có ai khác để tặng, nên mới làm để cho I-I-Inoue ăn đó."

Chị Nanase áp úng nặng quá rồi. Đến hai tay cầm hộp sô-cô-la đưa ra cũng đỏ ửng luôn.

Anh Konoha cười hiền hòa.

"Cảm ơn nhé. Nhà tớ cũng thích kẹo Kotobuki làm lắm đấy."

Chị Nanase đứng hình trong khoảnh khắc, "Th - thế à...", rồi chị ngoảnh mặt sang bên, khẽ mỉm cười hạnh phúc.

"Chị Nanase chơi xấu quá, đánh lẻ kìa..."

Từ đằng sau, tôi chen thẳng vào giữa hai người đó.

"Anh Konoha! Đây là món brownie sô-cô-la được nướng cùng với trái tim trong trắng của em! Anh hãy thưởng thức đi ạ. Nếu như anh thích, thì em sẽ đến nhà anh Konoha làm nhiều hơn nữa."

"A-Anh cảm ơn. Nhưng cứ sờ sờ thế nào ấy nhỉ..."

Anh Konoha vừa nhận món bánh của tôi với nụ cười méo xệch, chị Nanase đã phồng má lên phản đối.

"Hinosaka, tự nhiên như ruồi thế hả..."

Nhưng tôi vẫn mặc kệ, hướng nụ cười đẹp nhất của mình về phía anh Konoha và nói như nhõng nhẽo.

"Đến ngày Valentine trắng, em muốn nhận lại một cuộc hẹn với anh Konoha ạ."

(Tại Nhật có hai ngày Valentine đen và trắng vào ngày 14/2 và 14/3, ngày 14/2 con gái sẽ tặng quà cho con trai, và đến ngày 14/3 sẽ đến lượt những cậu con trai ấy tặng lại quà cho bạn gái mình thích)

"Em nói gì thế hả, Hinosaka..."

Anh còn chưa nói dứt câu, ngay lập tức chị Nanase đã đẩy tôi ra, chen lên phía trước.

"Không được! Inoue, ngày Valentine trắng cậu hãy đi chơi với tớ, chứ không phải Hinosaka."

"Cả Kotobuki nữa!"

Anh Konoha trợn tròn mắt. Trong thâm tâm cả tôi cũng đang giật mình. Ai mà ngờ chị Nanase lại có thể chủ động nói như thế chứ!

"Cậu bị làm sao thế hả? Chẳng giống Kotobuki chút nào."

"Th-Thì tớ cũng học theo Hinosaka thôi, cái kiểu ngang tàng, hành động chẳng suy nghĩ gì của em ấy, giống như tàu tốc hành không phanh ấy."

Mắt anh Konoha lại càng mở to hơn nữa, và anh bối rối.

"Không được đâu, Kotobuki...! Cậu không thể học theo một người như Hinosaka được."

"Anh Konoha! 'Người như Hinosaka' là ý nghĩa gì thế hả!?"

Mặc kệ những lời phản đối của tôi, chị Nanase lắc đầu quầy quậy.

"Không, tớ đã học được từ Hinosaka là có những khi không được kìm nén những điều muốn truyền tải trong lòng, mà cứ nói thẳng ra thì sẽ tốt hơn. Vậy nên là Inoue, Valentine trắng này cậu hãy cùng tớ..."

"Chị Nanase đã đi hẹn hò với anh Konoha bao nhiêu lần rồi còn gì. Lần này phải nhường cho đứa em út đáng yêu này chứ~"

Nói đoạn, tôi lại chen vào giữa chị và anh Konoha. Nhưng chị Nanase vẫn không chịu thua, lại xô vào đánh bật tôi ra.

"Chính Hinosaka mới phải ưu tiên đàn chị chứ."

"Liên quan đến anh Konoha thì dù có là đàn chị hay là thần linh, em cũng không nhường đâu ạ."

"Th-Thì chị cũng thế!"

Trong khi tôi và chị còn đang bận kèn cựa nhau, thì anh Konoha đã can thiệp, hình như anh cũng hơi khó chịu. Rồi anh thở dài và nói tiếp.

"Cả hai, xì-tốp ngay! Làm gì mà gay gắt thế hả."

"Thôi được rồi, đến hôm đấy thì thi cử cũng đã xong xuôi, để cảm ơn có dẫn đi đâu tôi cũng chiều."

"I-I-I-I-Inoue!"

"Anh Konoha!"

Tôi và chị Nanase nắm chặt tay nhau.

"Ba người chúng ta cùng đi đâu đó đi."

Lập tức tôi và chị lại giằng tay nhau ra.

"Cái đó em phản đối ạ! Thế thì giống trẻ con cấp một đi tham quan à!"

"Đúng rồi đó. Chỉ có chị với Inoue thôi."

Đến lượt anh Konoha bối rối.

"Ồ, nhưng mà, làm sao một ngày tôi đi riêng với cả hai người được..."

"Vậy thì, hay là anh đi chơi với em ngày mười bốn, rồi ngày mười ba đi với chị Nanase ạ? Như thế là công bằng."

"Cùng I-Inoue hẹn hò ngày mười bốn phải là chị chứ. Hinosaka chịu gặp ngày mười ba đi."

"Ồ ờ ờ, em xí ngày mười bốn cơ..."

Anh Konoha ôm đầu đau khổ. Còn tôi và chị Nanase bắt đầu oản tù tì.

"Năm ván phân thắng bại. Người thắng sẽ hẹn hò với Inoue vào ngày mười bốn."

"Em sẽ không thua đâu."

Trong căn phòng chật hẹp ấy, anh Konoha chỉ biết bất lực nhìn chúng tôi oản tù tì, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Kết quả tôi ba thắng hai bại. Thế là tôi giành được quyền hẹn hò với anh Konoha vào ngày mười bốn tháng ba, còn chị Nanase dù ấm ức cũng vẫn phải chịu đi chơi với anh vào ngày mười ba, sớm hơn tôi một ngày.

"Anh Konoha, em muốn được nằm tay anh ngồi trên cáp treo, ngắm nhìn khu trượt tuyết lên đèn ban đêm ạ ~. Còn muốn cùng anh uống cà phê chờ bình minh lên, ngắm mặt trời buổi sáng trắng bạc trên nền tuyết nữa~~~~~"

"Không được! Tuyệt đối không! Không có cà phê bình minh gì hết! Gi-giới nghiêm là sáu giờ cơ mà!"

"Thế thì mình đi trượt băng đi. Em toàn ngã chổng vó thôi à, nên anh Konoha phải đỡ em thật vững chắc đấy nhé."

"Cũng không được. Em định tranh thủ ôm ghì lấy Inoue chứ gì."

"Thế thì em muốn tắm suối nước nóng, cho anh ấy thấy mình mặc bikini."

"Inoue chẳng thèm ngắm cái tắm ván phẳng lì ấy đâu!"

"Oaaaaa, chị Nanase, phát ngôn vừa rồi là phân biệt đối xử, là bắt nạt đấy ạ. Ý chị là mình to hơn chứ gì! Nói thế thì chị Nanase định đi đâu với anh Konoha ạ!?"

Nghe tôi hỏi chị Nanase ngăn người ra, mặt đỏ ửng lên. Chị lén nhìn sang anh Konoha, thẹn thùng không biết phải làm sao,

"Này, th - thật sự được đúng không? Inoue?"

"Ớ, à... ừ."

Anh Konoha chuẩn bị tinh thần.

"Ch - chị ấy nhé..."

Hai má chị Nanase càng lúc càng đỏ hơn, chị cúi gằm mặt.

"Chị muốn đi Di... Disneyland. T-T-T-Tại đó chị muốn đứng trước cung điện của Lọ Lem, đeo tai chuột Mickey và chụp ảnh kỷ niệm với Inoue."

Ước mơ thiếu nữ của chị Nanase làm tôi mất sạch ý chí chiến đấu, thế là tôi quyết định ngày mười bốn tháng ba sẽ cùng anh Konoha đi sở thú - một nơi vô cùng lành mạnh. Cứ nghĩ đến việc còn tận một tháng nữa mới đến ngày đó, tôi lại nóng hết cả ruột. Đến mức mà cả lúc ở nhà, lúc khoan tròn đỏ đánh dấu ngày lên lịch, tâm trạng tôi vẫn còn lằng lằng. Quanh dấu tròn ấy tôi còn vẽ thêm mấy cánh hoa để cho nó thành bông hoa luôn, một bông hoa bay giữa những vì sao.

"Êhêêê, mong đến ngày hôm ấy quá đi thôi."

Vừa thì thầm những cảm xúc ngọt ngào ấy với bản thân, lồng ngực tôi đã thắt lại.

Ngày mười lăm tháng sau là lễ tốt nghiệp.

Nụ cười dần dần biến mất khỏi khuôn mặt tôi.

Chỉ còn một tháng nữa...

Đến lúc đó tôi sẽ phải chia tay anh Konoha. Có lẽ chính vì thế nên anh Konoha mới chịu đi hẹn hò với tôi. Là một chút chiều chuộng cuối cùng dành cho con bé đàn em này. Cứ nghĩ như vậy lồng ngực tôi lại quặn thắt, buồn rầu khi nghĩ đến ngày Valentine trắng sắp đến.

Còn ba tuần nữa...

Còn hai tuần nữa...

Tôi thầm đếm ngược từng ngày một qua đi. Học sinh năm ba có thể tự do lựa chọn có đến trường hay không, nên gần đây nhiều khi sau giờ học chỉ có mình tôi trong phòng câu lạc bộ. Và tôi cũng thờ dãi nhiều hơn mỗi khi lật giở từng trang sách, không thể nào mà nhập tâm được.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, và lại thờ dãi. Cây hoa anh đào trong sân trường vẫn chưa chớm nở. Lần đầu tiên tôi gặp anh Konoha, trong ánh sáng cuối ngày của buổi hoàng hôn, những cánh hoa trắng lững lờ trôi cứ như một giấc mơ. Và tôi đã yêu những giọt nước mắt của người con trai trong giấc mơ ấy.

Nhưng chắc hẳn hoa sẽ không nở kịp trước lễ tốt nghiệp. Tôi sẽ không được cùng anh Konoha ngắm những bông hoa anh đào rực rỡ.

Và có lẽ cũng chẳng bao giờ được nữa...

Lòng ngực tôi thắt lại đến mức không thể nhìn ngắm cây hoa anh đào nữa, tôi sắp xếp đồ đạc lại vào túi, mặc áo khoác và ra khỏi phòng. Rồi tôi thần thờ đi ra đến cổng trường, vẫn không nhìn lên cây hoa.

Tôi mong cuộc hẹn với anh Konoha đến không sao chịu nổi. Nhưng lại buồn bã, cay đắng biết mấy khi nghĩ đến ngày anh tốt nghiệp. Tôi chỉ mong sao nó đừng bao giờ đến. Cho dù tôi có phải mãi mãi mong chờ mà chẳng bao giờ được hẹn hò với anh cũng được. Hoa anh đào có không bao giờ nở nữa cũng chẳng sao, vì tôi đâu có được cùng anh nhìn ngắm.

Tôi bước đi trên con đường về nhà với tâm trạng tiêu cực nhất từ trước đến nay như thế. Bàn chân tôi giẫm lên những chiếc lá khô rụng xuống, vang lên những âm thanh buồn bã.

Giá như lúc này có Hitomi ở đây, để tôi có thể òa lên cho nhẹ lòng.

Càng nghĩ tâm trạng tôi lại càng đau đớn, tôi quyết định đi nhà sách để giải khuây, vào trong góc manga tìm mấy cuốn truyện cười. Khi chuẩn bị đi ra quầy tính tiền, bất chợt, tôi bắt gặp góc danh tác văn học nước ngoài. Trong đó có một quyển sách mang tựa đề Vườn anh đào.

(Một vở kịch của tác giả lỗi lạc người Nga Anton Pavlovich Chekhov)

Lòng tôi nhói đau khi nhìn thấy chữ "anh đào" trên bìa sách. Nhưng ánh mắt lại không thể rời đi... Ký ức gặp gỡ với anh Konoha lại hiện lên trong mắt tôi, sống động và huyền ảo, phủ trong một màn sương màu vàng nhạt... Tôi cầm quyển sách ấy lên tay.

Sau khi về nhà, tôi thay sang bộ váy cùng chiếc áo khoác nỉ thoải mái nhất, rồi bắt đầu lật giở từng trang sách. Vườn anh đào dường như vốn là một vở kịch. Tác giả là Anton Chekhov. Chính là tác giả người Nga mà anh Konoha nói rằng có vị giống như món Borsch vào buổi hoàng hôn đây mà.

Ban đầu tôi rất thận trọng tiến vào trong tác phẩm, nhưng chỉ một hồi tôi đã ú ớ, đầu óc rối tinh rối mù. Không phải vì nội dung toàn những vấn đề khó hiểu như Demian. Nhưng mà có nhiều nhân vật quá! Trong mục giới thiệu, chỉ mới tính những nhân vật có tên thôi đã đến tận mười hai người rồi! Những người đó cứ ra ra vào vào căn phòng ở dinh thự trong vườn hoa anh đào, và nói chuyện với nhau. Người nọ người kia cứ liên tục xuất hiện, mới chỉ thế thôi đã đủ loạn rồi, mà lại toàn là những cái tên khó nhớ đọc lú cả lười. Để xem nào, Lopakhin là ông thương nhân nhiều tiền này, Dunyushpa là người giúp việc trong dinh thự, Yepikhodov là quản gia, tên thật của ông là Semion Panteleyevich, Pishchik là ông địa chủ, tên thật là Boris Borisovich Simeonov gì đó...

Thế quái nào mà biệt danh với tên thật lại khác hẳn nhau thế này~~~~~. Cứ mỗi lần có ai lên tiếng là tôi lại phải xem lại phần giới thiệu nhân vật. Mà quan hệ ai là gì của ai cũng chỉ được giải thích qua lời thoại, nên khó nhớ lắm. Đại khái là thương nhân Lopakhin đã tự gây dựng sự nghiệp cho bản thân, ngày trước cha ông chỉ là một người ở bình thường trong dinh thự. Còn Varya là cô con gái được chủ dinh thự nhận nuôi, mọi người đều cho rằng cô và Lopakhin yêu nhau, cuối cùng khi dinh thự lâm vào cảnh sa cơ lỡ vận, cô bị đẩy vào hoàn cảnh phải lựa chọn hoặc là chặt hết vườn anh đào đi để biến thành khu nhà nghỉ, hoặc đem toàn bộ dinh thự đi đấu giá.

Ông chủ của dinh thự cùng người con trai thừa kế đều đã mất, còn phu nhân Ranevskaya thì đã cùng sống với con gái ruột là Anya ở nước ngoài đã năm năm. Đúng thời điểm này bà cùng với cô quay về, cùng mọi người bàn bạc về tương lai của dinh thự... Chẳng biết tôi đã hiểu đúng chưa nhỉ...? Chẳng có tí tự tin nào hết.

Lopakhin giàu có đã đem lòng mến thương vườn đào xinh đẹp cùng với phu nhân Ranevskaya kiêu diễm, dịu hiền, còn phu nhân vẫn đang bị hành hạ vì nỗi đau buồn từ khi cậu con trai chết đuối khi mới năm tuổi. Chi

giúp việc Dunyushpa được ông quản gia Yepikhodov cầu hôn, nhưng chị lại yêu chàng nô bộc Yasha, còn cô con gái một Anya thì nghe theo những lý tưởng của Trofimov, chàng sinh viên từng làm gia sư cho con trai của phu nhân, cứ như thế mỗi người đều mang trong lòng những nỗi phiền não riêng, và càng đọc tất cả đống phiền não ấy lại càng trộn lẫn rối rắm hơn, làm đầu óc tôi xoay vòng vòng.

Cảm giác cứ như thể bị ném vào giữa một đám người không quen biết, phải cố gắng tai lên nghe xem họ đang nói cái gì vậy. Phải dựa vào những mảnh ghép hội thoại để đoán ra sự tình, xem ai là nhân tình của ai, ai đang ở trong tình cảm nào, đang gặp phải khổ não gì, phải để cho trí tưởng tượng của mình phình to ra hết cỡ.

Tôi vẫn tiếp tục đọc tiếp, đầu óc không bớt rối hơn chút nào. Ấy vậy mà thỉnh thoảng từ trong những câu chữ, cứ như có một mùi hương hoa trong trẻo, nhẹ nhàng thấm vào tâm hồn tôi, làm cho bàn tay tôi phải ngừng lại, đọc lại đoạn văn ấy biết bao nhiêu lần. Đó là một quyển sách với hương vị lạ lùng như thế.

Trong số những nhân vật xuất hiện, tôi bị thu hút nhất bởi phu nhân Ranevskaya. Bà là một tiểu thư nền nếp, sinh ra và lớn lên tại dinh thự hoa anh đào, là một người lương thiện và ấm áp, thế nhưng lại bị cái tính xa hoa bẩm sinh, cả khi dinh thự đã sa cơ lỡ vận cũng không tài nào dứt ra nổi. Những ký ức về cậu con trai bị chết đuối dẫn vật bản thân bà, khiến bà lại đem lòng yêu một gã đàn ông không ra gì, để rồi cuối cùng gặp phải bất hạnh, bị vứt bỏ, thế nhưng dù vậy bà vẫn kiên cường giữ cho mình một trái tim yêu thương con người. Cảnh bà ngắm nhìn những chùm hoa anh đào trắng từ cửa sổ phòng dành cho trẻ con, mê mẩn hồi tưởng về thời thanh xuân hạnh phúc của mình, làm tôi đặc biệt cảm động.

"Ôi, căn phòng trẻ con này, mới đẹp đẽ và đầy hoài niệm làm sao... Hồi còn bé thơ, ta cũng đã từng ngủ tại phòng này."

"Ôi, cái thuở mà ta vẫn còn ngây dại, cái thuở tinh khôi ấy!"

"Những tháng ngày đó, hạnh phúc luôn cùng ta thức dậy mỗi sớm mai. Khu vườn cũng giống hệt như thế này, không khác dù chỉ một li một tí. Chỉ một màu trắng thanh khiết, che phủ hết tầm mắt mà thôi!"

"Chặt hết đi ư? Chà chà, có vẻ người là kẻ chẳng biết gì cả nhỉ. Nếu như có một thứ gì để gọi là đáng khen, đúng hơn là đáng tán tụng trong toàn bộ tình này, thì đó chính là vườn anh đào này đó."

Ranevskaya không bao giờ có thể nghĩ đến việc đốn toàn bộ những cây anh đào đi để làm khu nhà nghỉ. Nhưng lại không có cách nào khác để hoàn trả gánh nặng nợ nần khổng lồ kia, và thời khắc của buổi đấu giá vẫn đang đến gần. Dù bị Lopakhin lăm tiền thúc giục đưa ra quyết định dứt khoát, bà vẫn chỉ biết do dự và ai oán, không thể đưa ra câu trả lời. Bà cứ co mình lại run rẩy, không có một đáp án dứt khoát cho tương lai của chính mình. Chắc chắn không phải là một người phụ nữ tuyệt vời đáng noi theo gì cả.

Nhưng cái cách mà bà hồn nhiên hồi tưởng về quá khứ, cùng dáng vẻ e sợ, chạy trốn trước tương lai sẽ phải rời xa vườn anh đào, thật mới yếu ớt làm sao... không hiểu sao tôi lại thấy gần gũi với bản thân mình.

"Nếu như không còn một cách nào khác ngoài phải bán đi, thì xin hãy bán cả ta cùng với khu vườn này."

Khi nghĩ đến tâm trạng nào đã khiến Ranevskaya không muốn mất khu vườn đến vậy, cổ họng tôi nghẹn lại khó thở. Và đến khi nhận ra thì tôi đang vô thức lẩm nhẩm lời thoại của bà.

"Nếu như là người thì chắc hẳn sẽ biết được đâu là sự thật, và đâu là giả dối, nhưng con mắt ta dường như đã bị màn sương che mù mất rồi, không thể nào nhìn thấy gì nữa."

Tôi càng thấy Ranevskaya gần gũi với mình hơn, cứ như thể chính tôi đã trở thành bà, và điều đó làm tôi đau đớn. Tôi quay ngược lại trang đầu tiên, thử đọc thành tiếng những lời thoại của Ranevskaya.

Ừm, bây giờ thì tôi tạm hiểu đại khái cốt truyện rồi. Tâm trạng vốn đang u ám cũng đã nguôi ngoai phần nào, tôi lại có thêm động lực tiếp tục đọc diễn cảm. Vở kịch một mình của tôi kéo dài đến tận ba ngày sau.

Bây giờ tôi không chỉ đọc mỗi lời của Ranevskaya nữa, mà còn cả lời thoại của tất cả những nhân vật khác. Lopakhin chắc chắn phải là chất giọng dứt khoát, tràn đầy tự tin. Tuy nhiên có cảm giác hơi nóng vội. Varya thì nói chuyện dịu dàng, nhưng đâu đó lại thoáng chút mệt mỏi. Còn Anya thì hoạt bát, tràn đầy sức sống. Trofimov là một chàng trai tràn đầy lý trí, nói năng rành rọt như diễn thuyết.

Nhân vật này là con người như thế nào? Khi nói câu này họ đang nghĩ điều gì? Cứ vừa tưởng tượng lan man về các nhân vật vừa đọc thành lời, thế là ngay cả những cái tên khó nhớ cũng không còn làm tôi vất vả như trước nữa.

Sau giờ học tôi đeo chiếc cặp đến trường trên vai, hai tay cầm quyển sách khổ bunko vừa đi vừa lẩm nhẩm đọc lời thoại. Bất chợt tôi bị ai đó chạy đến từ đằng sau vỗ vai.

"Người ta gọi bao nhiêu lần mà chẳng trả lời gì thế à...!"

Hosshii vừa thở hển hển vừa nói.

"Mà này, sao lại nói chuyện một mình thế? Tớ biết là không có Fuyushiba nữa cậu cũng buồn, nhưng đừng có đến mức tâm sự với cả bạn vô hình chứ."

"Không phải vậy đâu ~ . Tớ đang đọc diễn cảm quyển sách này mà."

"Đọc diễn cảm á!?"

Hosshii trợn tròn mắt.

"... Nữ sinh lớp Mười vừa đi vừa đọc diễn cảm...? Bạn tôi bị trúng sóng điện từ rồi sao trời..."

(Một truyền thuyết đô thị khá phổ biến ở Nhật Bản, về những dòng sóng điện từ kỳ lạ làm ảnh hưởng đến hành vi của con người)

Cậu ấy lăm bả lăm bẫm như thế, rồi nhìn tôi cười vẻ rất thông cảm.

"Tớ bảo nhé... Cái hồi mà Nano hét lên với anh Inoue Xin hãy cho em gia nhập Câu lạc bộ Văn học ấy, tớ đã rất lo, cái con bé này, có biết Câu lạc bộ Văn học là làm cái gì không thế... Thế mà giờ cậu đã ra dáng Cô gái văn chương rồi."

Nghe thấy những từ ấy, tim tôi như lạc mất một nhịp. Cảm giác nôn nao cứ như thế toàn thân mình vừa lạnh ngắt. Bởi vì mục đích tôi trở thành Cô-gái-văn-chương chính là vì muốn lại gần anh Konoha. Bởi vì tôi thấy vui khi mỗi lần đọc xong một quyển sách mới, được giả làm Cô gái văn chương báo cáo với anh, được quan sát phản ứng của anh.

Vậy thì sau khi anh Konoha tốt nghiệp, liệu tôi có còn tiếp tục đọc sách hay không? Bởi vì có đọc cũng đâu còn mục đích gì nữa...

Tôi gập quyển sách lại, nhẹ nhàng bỏ vào trong túi, rồi mỉm cười thì thầm.

"Cậu nói quá lời rồi..."

Tôi biết thừa mình chẳng phải Cô gái văn chương hay gì cả. Nên được nghe Hosshii nói mình đã "ra dáng Cô gái văn chương", cũng giống như được khắc tên lên bảng vàng vậy, hai má tôi đỏ ửng lên.

"Làm sao thế? Mặt cậu đỏ quá kìa?"

"À, chắc là tớ bị c-cảm rồi."

"Háaaa!? Nano mà cũng bị cảm á!?"

(Người Nhật tin là "kẻ ngốc không bao giờ bị cảm")

"Này, cậu nói thế có ý gì thế hở!? Tớ còn bị cả phát ban, thủy đậu, quai bị rồi cơ mà!"

"Ôi thế á, giờ mới biết đấy!"

"Thật tình! Tớ bắt đền, Hosshii khao tớ một cái takoyaki đi!"

Trong lúc đang nhao nhao hò hét với Hosshii, tôi chợt nhìn về phía cửa trường.

"Hả, cái gì thế kia?"

Và đứng sững lại vì nhìn thấy một vật kỳ lạ.

"... Sao thế? Nano ơ?"

"Trên cái cây kia có treo ruy-băng đồng phục trường."

Dưới bầu trời màu xám xịt, một tấm vải màu xanh ngọc bích khê đong đưa trên cành cây anh đào cổ thụ.

"À, cái này nổi tiếng lắm đó."

Hosshii bắt đầu giải thích cho tôi.

"Nếu như treo được ruy-băng lên cành cây trong trường mà không ai nhìn thấy, thì điều ước của mình sẽ thành hiện thực."

"Ồ..."

"Nhưng chắc chỉ là mê tín thôi. Nếu chỉ làm thế mà thực hiện điều ước được thì trong trường đã treo đầy ruy-băng rồi."

"Chắc... vậy thật nhì. Ahaha..."

Tôi gượng cười và rời mắt khỏi cái ruy-băng, nhưng trong tâm trí tôi tấm vải màu xanh ấy vẫn đang nhẹ nhàng phát phơ trong gió.

Nếu như có thể treo được ruy-băng, thì điều ước của mình sẽ thành hiện thực.

Nếu như có thể, chỉ là có thể thôi, thực sự có được một điều ước, thì tôi mong được ở bên anh Konoha như thế này mãi mãi.

Mong anh Konoha đừng tốt nghiệp nữa mà hãy mãi ở trong Câu lạc bộ Văn học, tôi chẳng cần được trở thành người anh yêu... Dù chỉ mãi là đứa đàn em thôi cũng được, tôi muốn trở thành một tồn tại được gần bên anh.

Nếu như điều ước có thể thành hiện thực...

Cơn gió lạnh buốt thổi tới như tát vào mặt tôi, giăng tôi trở về với hiện thực.

Thật vớ vẩn quá chừng.

Làm sao mà một điều ước như thế có thể thành hiện thực được cơ chứ.

Trong khi thời gian thì vẫn cứ trôi, bình đẳng với mọi người đang sống.

Tôi cố hết sức kìm nén mong muốn quay lại nhìn chiếc ruy-băng và tiến về phía trước.

Tôi lại đọc thành tiếng Vườn anh đào một lần nữa. Tôi cũng chẳng biết rõ tại sao mình lại làm như vậy. Nhưng tôi chẳng có hứng tìm đọc một quyển sách nào mới.

"Có thư ủy nhiệm từ bà trẻ gửi đến cho bác rồi mà. Rằng hãy mua lại dinh thự dưới danh nghĩa bà trẻ, và chuyển luôn tiền nợ cho bà..."

"Bà trẻ ở Yaroslav sẽ mua mảnh đất này dưới danh nghĩa của mình, và đã gửi đến khoản tiền là mười lăm nghìn ru-pi... Nhưng chúng tôi chẳng tin... Số tiền như thế còn chẳng đủ để trả lãi nữa."

Càng ngày tôi càng thêm yêu quý những nhân vật trong tác phẩm. Nào là Lopakhin giành lấy danh phận cho bản thân từ một thuở ấu thơ bần hàn. Rồi cô con gái nuôi Varya, một tay săn sóc cho cả mẹ và người em gái dù không cùng máu mủ. Và còn Anya tươi trẻ, tràn ngập hy vọng vào tương lai. Tôi nghĩ về tất cả bọn họ như là những người bạn của mình. Nhưng người để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tình cảm của tôi thì vẫn không thay đổi từ lần đầu đọc, vẫn là phu nhân Ranevskaya.

Không biết tôi đã đọc Vườn anh đào thành tiếng biết bao lần rồi nữa.

Anh Konoha thi đỗ vào trường đại học tư thục mà mình mong muốn, không gặp khó khăn gì.

Và rồi ngày mười bốn tháng ba - Valentine trắng - đã đến.

"Phải suốt từ hồi tiểu học em mới lại đi vườn thú đó~"

"Anh cũng thi thoảng mới đi thôi. Em gái anh thích lũ hươu đười vằn ở đây lắm."

Ngày hôm nay trời nắng đẹp. Hơi lạnh vẫn còn vương vấn trong không khí, nhưng vừa thổi ra những làn hơi trắng toát vừa đi dạo trong vườn thú cũng vui.

"Hươu đùì vẫ là con gì hả anh?"

"Nó thuộc họ hươu cao cổ, thân màu nâu nhưng chân lại có sọc đen trắng giống như ngựa vằn."

"Ôi, nghe hay thật nhỉ. Em muốn đi xem luôn quá."

Tôi nhảy chân sáo bước đi bên cạnh anh Konoha. Cả đôi giày lẫn chiếc váy mini đơn giản này đều là đồ mới toanh cả.

"Em hỏi này, cuộc hẹn của anh với chị Nanase thế nào rồi ạ?"

Anh Konoha hơi cúi mặt, cười nhẹ nhàng, "Ừm... vui lắm."

"Giữa 'ừm' với 'vui lắm' có cách ra hơi dài đó anh ~ "

"Ừa? Thế à..."

"Ôi, nhìn mặt anh hạnh phúc thế làm em lại tò mò. Rốt cuộc hôm qua hai người đã làm gì thế ạ?"

"Có gì đâu, chỉ bình thường đi cười mấy trò mạo hiểm, với lại mua quà lưu niệm thôi. Nhưng mà có thời gian thoải mái nói chuyện với Kotobuki, anh thấy như thế cũng vui rồi. Cả Kotobuki cũng nói thế mà. Phải nhớ cảm ơn Hinosaka nữa."

"Ơ ơ ơ ơ nhưng mà, chị Nanase ấy, hôm qua em gửi mail hỏi 'Sao rồi chị?', chị ấy còn trả lời em siêu lạnh lùng 'Không nói đâu' cơ mà. Giờ Hại được cảm ơn như thế, em ngượng quá."

Nhìn tôi quần quéo mặt mày đỏ lựng, anh Konoha phải cố nhịn cười.

"Nhưng mà cậu ấy còn nói là học theo Hinosaka vừa ngượng, lại còn cần cả ý chí và thể lực nữa, nên là thôi không học nữa đâu. Anh cũng bảo thế có khi lại tốt hơn."

"Hứ, em chẳng biết anh đang khen hay là đang xài xế em nữa."

"Ừ thì em nghĩ thế nào thì nghĩ thôi."

Tiếng anh Konoha cười khúc khích tan dần vào bầu không khí trong trẻo.

"Vậy em sẽ coi là anh đang khen em!"

Tôi cũng mỉm cười và hăng hái nói như thế. Bởi vì tôi muốn ngày hôm nay phải vui vẻ nhất có thể. Anh Konoha nheo mắt.

"Ừm, phải vậy mới là Hinosaka chứ."

"Ahaha, lại được anh khen nữa rồi..."

Lúc còn bị anh Konoha coi như không tồn tại, tôi chẳng bao giờ dám nghĩ sẽ có ngày được bước đi bên anh, nói chuyện thân mật như thế này.

Được đùa cợt, được hẹn hò cùng với anh Konoha.

Sau đó chúng tôi còn đi xem sư tử, hà mã, gấu Bắc Cực, gấu trúc đỏ nữa, đi đến đâu cũng vui thích cả, cứ cười đùa suốt thôi. Tôi còn chụp rất nhiều ảnh nữa. Chụp nụ cười của anh Konoha, rồi còn chụp cả ảnh đôi với anh nữa.

"Ôi chao, nhìn ảnh này mình cứ như là người yêu ấy ~ . Quá tuyệt anh ạ. Đây là một phép màu. Em phải gửi cho Hitomi xem mới được."

Tôi vừa bấm chọn ảnh trên điện thoại, hai má đỏ hây hây.

"Em vẫn liên lạc với Fuyushiba à?"

"Vâng ạ. Em hay gửi mail cho bạn ấy trên máy tính. Nhưng mà Hitomi thì lạnh lùng, nên ít khi cậu ấy hồi âm lắm."

Hitomi không hồi âm chắc chắn là vì không muốn thờ ơ ngăn cản dài với tôi. Tình hình ở đằng đó có lẽ không thể tốt được. Trước khi lên đường chính Hitomi cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, cho đến khi thầy chịu chấp nhận cậu ấy, sẽ còn mất một khoảng thời gian nữa.

Nhưng trong những email mà Hitomi gửi cho tôi, tuyệt nhiên không có cụm từ "về Nhật". Bởi vì cậu ấy vẫn đang nỗ lực bên cạnh người mình yêu thương nhất.

"Em nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi, vì cậu ấy là Hitomi mà."

Tôi thì thầm khẳng định chắc nịch. Anh Konoha dịu dàng nhìn tôi và nói.

"Có Hinosaka là bạn thân nghĩ vậy thì chắc không sai được rồi."

"Vâng ạ!"

Tôi ngẩng mặt lên, hớn hờ trả lời.

"Anh Konoha, mình đi xem lũ khi đi."

"Ừ."

Khi tôi kéo tay anh, anh Konoha cũng không giằng ra. Có lẽ anh nhận ra nỗi cô đơn của tôi khi không còn Hitomi ở đây nữa. Vậy nên cho đến tận khi đến chỗ núi khi, tôi cũng giả vờ ngây thơ không biết gì, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh Konoha.

Tôi muốn có một lời hứa.

Lời hứa từ anh Konoha. Một bằng chứng rằng sau này tôi vẫn có thể ở bên anh Konoha, cho dù có nhỏ bé đến mấy.

"Anh nhìn kia, con khi kia đang bế con đó! Dễ thương quá! A, con khi kia vừa mới bị con bên cạnh "đá" kia! Còn cúi gằm mặt, giận dữ nhìn sang bên nữa chứ. Cứ như người ấy anh nhỉ ~ ."

Nhìn tôi vừa chỉ trỏ bày khi vừa hò hét thế này, chắc hẳn anh Konoha không thể nhận ra nổi bồn chồn và mong ước âm ỉ trong lòng tôi. Anh có thể đoán ra ngay khi tôi cô đơn, nhưng tình yêu của tôi thì từ khi gặp mặt đến giờ chưa một lần anh thấu hiểu.

Nhưng lúc nào tôi cũng yêu một anh Konoha như thế.

Và cuộc trò chuyện thoải mái giữa đàn anh và đứa em thân thiết lại tiếp tục.

"Gần đây Hinosaka đọc sách gì?"

"Vườn anh đào của Chekhov ạ. Anh Konoha từng bảo Chekhov có vị giống món borsch trong buổi hoàng hôn, nhưng em thấy ông ấy giống một tách trà Nga với chút dâu tây trên bề mặt hơn ạ. Đỏ thắm và trong suốt như ánh hoàng hôn, ấm áp nhưng lại có vị đắng nhẹ nhàng, còn lớp chút dâu phủ bên trên thì ngọt lịm."

Anh Konoha dịu dàng nheo mắt lắng nghe tôi nói.

Mọi khi cứ nhìn thấy khuôn mặt này là tôi sẽ hạnh phúc đến mức tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng hôm nay chỉ có một nỗi hiu quạnh dâng trào.

"Toàn những cái tên khó nhớ xuất hiện thôi, nên lúc đầu đầu óc em cứ quay cuồng, nhưng từ khi bắt đầu đọc thành tiếng thì em đã hiểu được cảm xúc của những nhân vật trong đó hơn.

Không có những đại vĩ nhân đã để lại sự nghiệp hiển hách, hay những tên tội phạm thế kỷ, cả zombie cũng không luôn anh ạ, toàn là những con

người bình thường thôi, nhưng không hiểu sao lại thắm thía với em đến thế. Em còn nhớ luôn cả mấy lời thoại ưa thích rồi anh ạ."

Để che giấu nỗi buồn không sao nguôi được trong lồng ngực, tôi đồng dạng đọc cho anh Konoha nghe lời thoại của nhân vật Gayev. Gayev là anh trai của phu nhân Ranevskaya, là một ông chú già hơi đồng bóng, tuy cũng không có ác ý gì nhưng lại hay thuận miệng nói ra những điều mà không nên nói thì tốt hơn.

"Hỡi chiếc chạn bát thân ái và cao quý! Hãy cho ta gửi lời thăm hỏi đến người, kẻ đã dai dẳng tranh đấu vì lý tưởng của thiện lương và chính nghĩa sáng ngời trong suốt một trăm năm có lẽ."

"Tiếng gọi không lời của người mời gọi đến với những sự nghiệp nhiều quả ngọt, chưa bao giờ ngơi nghỉ suốt một trăm năm qua, đã duy trì dũng khí và niềm tin vào tương lai cho đời đời kiếp kiếp gia tộc chúng ta, đã ấp ủ và nuôi dưỡng trong gia đình ta lý tưởng về thiện lương và ý thức tự giác xã hội."

Đó là bài diễn thuyết của Gayev trước chiếc chạn bát có khắc niên hiệu từ một trăm năm trước. Đang nói dở bỗng nhiên ông òa khóc. Đọc đến đoạn này lúc nào tôi cũng cảm động. Những con người tập hợp tại dinh thự vườn anh đào mỗi người có một địa vị, một nỗi phiền não khác nhau, nhưng tất cả đều thương mến vườn anh đào, đều luyến tiếc khi phải nhìn thấy nó bị cướp đi.

Đến cả ông già Gayev, nếu bản thân có sức mạnh hẳn cũng sẽ muốn bảo vệ vườn anh đào quý giá ấy.

Cả phu nhân Ranevskaya, cả Varya... Đến cả Lopakhin, người mở mồm ra là nói rằng muốn biến dinh thự thành khu nhà nghỉ...

Thật sự thì...

Còn cả tôi, cả tôi nữa...

Bỗng nhiên toàn thân tôi đau tê tái, lồng ngực như sắp vỡ tung ra, giọng nói mắc nghẹn trong cổ họng, và tôi cúi gằm mặt.

"Hinosaka?"

Anh Konoha bần khoản gọi tôi.

Cần cổ tôi cứng ngắc lại, không cử động được. Nhưng tôi vẫn cố ngẩng cho bằng được đầu lên, nhếch mép cười tươi tắn nhất có thể.

"Em xin lỗi, giờ em phải về rồi."

"Hả?"

"Rất cảm ơn anh vì hôm nay. Vui lắm đó anh ạ! Đây là ngày Valentine trắng tuyệt vời nhất đời em!"

Tôi gật đầu cái rụp,

"Tạm biệt anh!"

Rồi vui vẻ nói, và chạy đi.

"Hinosaka ơi!"

Mặc cho anh Konoha gọi giật, tôi vẫn chạy thẳng không ngoái đầu lại. Vì nếu như bây giờ quay lại, anh sẽ biết là tôi đang khóc mất! Tuyệt đối không được, không được quay đầu lại!

Tại sao khi đi chơi với anh Konoha tôi hạnh phúc đến không sao chịu được như thế, nhưng bây giờ lại ngập ngụa nước mắt thế này!?

Ngày mai đã là lễ tốt nghiệp rồi!

Đây là khoảng thời gian quý giá tôi được ở bên anh Konoha! Chỉ hết ngày mai thôi có lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp được anh nữa, vậy mà tôi lại bỏ anh Konoha mà chạy đi!

Tôi đã quyết tâm ngày hôm nay sẽ phải vui vẻ, phải cười thật nhiều cơ mà!

"Tôi không thể nào ngồi yên được nữa, không thể nào"

"Xin hãy cười nhạo tôi đi, cười nhạo kẻ ngu dốt này."

Ôi, giá mà có thể đưa khu vườn anh đào trở lại đúng như nó ngày xưa.

Giá như có thể hẹn ước sẽ lại gặp nhau ở khu vườn ấy.

Thế nhưng, anh Konoha không bao giờ chịu hẹn ước với tôi!

Chỉ ngày mai thôi, vườn anh đào quý giá nơi tôi gặp anh Konoha sẽ tan biến mất!

Trong tàu điện, người xung quanh cứ liếc nhìn tôi, con bé đang cúi mặt khóc rưng rức.

Vừa về đến nhà, đóng cửa phòng riêng, tôi đã ngồi xõm xuống thảm trong phòng, lấy điện thoại ra xem.

Có mail anh Konoha gửi đến.

Anh lo lắng cho tôi. Hôm nay tôi cũng vui lắm, và sau đó là:

"Ngày mai em vẫn đến trường phải không? Từ mai anh sẽ không còn là trưởng Câu lạc bộ Văn học nữa, nên là một đàn anh, anh muốn tạm biệt em cho chu đáo."

Đọc tin nhắn, cổ họng tôi lại nghẹn đắng, nước mắt trào ra. Tôi xem lại tất cả những tin nhắn nhận được từ anh Konoha đến giờ. Mỗi tin nhắn đều là báu vật đối với tôi, tính cả ngày hôm nay mới được đúng sáu tin. Mà cũng chỉ toàn những thông điệp lạnh lùng, như là "Cô gửi nhiều tin quá." hay "Viết gì dài thế" thôi.

Trong suốt một năm nay, mối quan hệ giữa tôi và anh Konoha chỉ có thế này. Tôi đọc lại những dòng chữ trên màn hình nhỏ bé qua đôi mắt đã nhòe. Hơi thở tôi khó nhọc, lồng ngực nặng trĩu, cả khuôn mặt tôi ướt nhèm nước mắt, nấc lên không biết bao nhiêu lần.

Không phải thứ gì mơ hồ như nỗi buồn. Mà là một nỗi đau khoét sâu vào thân thể tôi... tàn độc và khắc nghiệt hơn nhiều.

Giá như ngày mai vĩnh viễn không đến.

Nhưng nó sẽ phải đến thôi.

Vườn anh đào rồi cũng bị đem đi đấu giá, sẽ có một người chủ mới, và những thân cây phủ đầy hoa trắng kia sẽ bị những lưỡi rìu phạt trắng.

Vậy thì phải làm sao bây giờ!?

Rốt cuộc tôi vẫn không tìm được câu trả lời, chỉ có những giọt nước mắt vẫn rơi lã chã, cứ lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại...

Suốt đêm ấy, tôi đọc lại những tin nhắn của anh Konoha.

Sáng hôm sau, những tia nắng xuyên qua khe hở trên rèm cửa làm mắt tôi đau nhức. Tôi chuẩn bị quần áo đến trường, rồi ra khỏi nhà sớm hơn mọi khi. Vốn tôi đã có ý định mua một bó hoa để tặng anh Konoha, nhưng rốt cuộc tôi lướt qua trước cửa hàng hoa, đi nhanh chân đến trường.

Sớm thế này bảo sao vẫn chưa thấy học sinh nào cả. Tôi đi lách qua cổng trường vắng tanh nhưng không vào cửa lên nhà chính mà đi thẳng đến sảnh hòa nhạc. Chị Maki đang đứng khoanh tay trước cửa sảnh. Chị mặc chiếc váy lụa ôm lấy cơ thể đầy đặn, quàng khăn choàng lông thú. Nhìn chị quyến rũ như thể đang đeo một vòng hoa hồng khổng lồ.

Đôi môi màu đỏ thắm của chị từ từ hé mở.

"Xin chào. Chị đọc mail của em rồi. Nhấn lúc ba giờ sáng cơ đấy, em cũng thức khuya phết nhỉ. Mắt thâm quầng lên rồi kìa, cả mặt cũng sưng húp nữa."

"... Em sẽ ngủ trong lễ tốt nghiệp, nên không sao đâu ạ. Em cảm ơn vì chị đã đến."

"Này, cái mong ước đó... em nói thật đó hả?"

Tôi gật đầu cái rụp. Thấy vậy chị Maki cười tinh quái.

"Hiểu rồi, thế thì ra đằng này nào."

Chị đi trước dẫn đường cho tôi. Chúng tôi vào thang máy đi lên xưởng vẽ trên tầng thượng.

"Chị ơi, về tiền thù lao, em xin được trả góp ạ..."

"Không cần đâu. Chỉ cần được quan sát vẻ mặt của em trong khoảnh khắc-đó, là đã quá lắm với chị rồi."

Chị Maki nói tỉnh queo rồi mở cửa vào xưởng vẽ. Tôi nhớ lại, lần đầu tiên vào phòng này tôi đã hoang mang đến mức cảm giác như tim mình sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Ai mà ngờ em lại đến gặp chị theo cách này.

Tôi còn nhớ lúc ấy chị - một mỹ nhân dài các với mái tóc dài màu nâu dính mạng nhện - ngồi ôm bụng cười lăn cười bò.

"Trong số những người liên quan tới Inoue Konoha, em là người đáng chú ý đặc biệt nhất."

Chị vừa nói vừa nhìn một lượt khuôn mặt tôi với dáng điệu đầy thích thú. Trên bức tường có treo một khung tranh phủ rèm, cả hồi đó và bây giờ cũng vậy.

Cái đó là tranh vẽ Tooko đấy.

Chị thì thầm, Hay để chị cho em xem nhé? với ánh mắt như đang thăm dò tôi, nhưng tôi đã nhắm tịt mắt lại, và hét ầm lên, Em không muốn xem! Bởi vì tôi sợ phải chứng kiến chị Amano thực sự. Bởi vì tôi cảm giác nếu tôi lỡ nhìn thấy hình bóng của chị Amano, thì thứ duy nhất ập đến với tôi sẽ chỉ là nỗi tuyệt vọng, và con tim tôi sẽ bị nhuộm một màu đen như mực.

Nhưng giờ đây tôi đang tiến về phía bức tranh của chị Amano. Rồi tôi dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn. Chị Maki mở rèm, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

Tôi chăm chú nhìn, toàn thân không động đậy. Thứ đầu tiên lọt vào trong mắt tôi là một ánh sáng vàng mềm mại tràn ngập trong bức vẽ. Và ở giữa ánh sáng ấy, là một cô gái. Cô ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ kỹ, mái tóc dài thanh mảnh thắt ba bím. Những ngón chân trắng như tuyết. Cổ chân thật mảnh mai...

Tôi hơi nín thở, đưa mắt nhìn lên cao hơn nữa. Nhìn những ngón tay bé nhỏ đang chạm vào cuốn sách để ngang, và cơ thể mong manh được tấm rèm ren trắng nhẹ nhàng bao lấy, cứ như lớp mạng trên váy cưới cô dâu.

Cái cổ mới gãy gò làm sao. Đôi môi màu hoa đào hiện diện nở nụ cười. Làn da trắng. Tròng mắt đen láy thông minh đang nhìn xuống trang sách.

Cô gái đó đang ngồi ôm đùi đọc sách trên chiếc ghế. Một bên mái tóc cô thắt thành ba bím, còn bên kia thì buông xuôi, lững lờ đong đưa trên tấm rèm bằng ren.

Cứ như là hoàn toàn trần trụi bên dưới tấm rèm, tay và chân cô gần như hoàn toàn để lộ ra, làn da mộc mạc tắm mình trong ánh sáng vàng trong trẻo, tưởng như có thể nhìn xuyên qua được. Nhưng hoàn toàn không có chút cảm giác lỏa lồ. Mà đó là một sự trong trẻo thần bí, ấm áp và xinh đẹp đến mức làm hơi thở người ta lạc nhịp... Và đôi mắt... Đôi mắt đang đọc sách ấy mới thật dịu dàng làm sao. Một ánh nhìn hạnh phúc và hiền hòa đến nhường nào...

Ánh sáng vàng của buổi chiều muộn tinh tế tô điểm cho thân thể mảnh mai cùng làn da trắng dịu dàng ấy. Cả dáng hình lẫn biểu cảm đều có nét gì đó hơi giống anh Konoha khi đang viết tiểu thuyết.

Người này chính là chị Amano. Là người mà anh Konoha đã vừa khóc vừa gọi tên giữa những cánh hoa anh đào. Là người đã truyền cảm hứng cho anh viết ra câu chuyện vừa đau thương vừa nhẹ nhàng ấy. Là người mà giờ đây vẫn đang tiếp tục tồn tại trong trái tim anh Konoha.

Đây chính là Amano Tooko...

Là Cô gái văn chương của anh Konoha!

Ôi, phải nói là tuyệt đẹp. Vừa tri thức lại vừa dịu hiền, và còn vô cùng ấm áp, một con người tuyệt vời hơn cả những gì tôi tưởng tượng.

Tôi đã từng nghĩ nếu như nhìn thấy bức tranh của chị Amano, phải chăng tôi sẽ phải nếm trải những cảm xúc đau đớn đến không thể chịu nổi. Nhưng dù là vậy, ngày hôm nay để thẳng thắn đối diện với anh Konoha, tôi đã quyết tâm phải thấy được bức tranh của chị ấy... Vì vậy nên đang giữa đêm tôi mới gửi mail vào máy chị Maki.

Ngày mai, trước khi lễ tốt nghiệp bắt đầu, xin chị hãy cho em xem tranh vẽ chị Amano.

Nếu như trái tim tôi tan vỡ tại thời điểm đó, thì phải thừa nhận thất bại thôi.

Nhưng khi chứng kiến ánh mắt hiền lành, đáng yêu đến nhường nào đang nhìn xuống trang sách này, lạ lùng thay trái tim tôi lại trong trẻo hơn nhiều. Tôi hướng về phía chị Amano trong tranh và nhẹ nhàng nở nụ cười.

Quả nhiên người con gái mà anh Konoha đã yêu thật vô cùng tuyệt vời. Em vẫn chỉ đang tập sự thôi, chưa thể nào so sánh với chị được. Nhưng mà em vẫn yêu anh Konoha. Giống như chị đã biết rất nhiều về một anh Konoha mà em chưa từng biết tới, em cũng đã hiểu về một anh Konoha mà chị chưa từng biết.

Tôi thầm nói với chị trong trái tim.

Và rồi tôi cúi đầu với tất cả thành ý và ngưỡng mộ, trước Cô gái văn chương thật sự.

Em cảm ơn chị.

Cho dù chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng chắc chắn anh Konoha có được ngày hôm nay chính là nhờ chị. Bây giờ em cũng đã có được dũng khí để đối diện với anh ấy.

Em xin cảm ơn.

Tôi ngẩng mặt lên với tâm trạng khoan khoái, và bắt gặp ngay chị Maki đang cười ranh ma.

"Nhóc tập sự tuyên chiến với Cô gái văn chương... chắc là thế rồi nhỉ. Chị rất thích cái sự ngây ngô của em. Em vừa mới cho chị xem một điều rất

tuyệt vời."

Rồi chị nhẹ nhàng đưa tay lên má tôi, nói tiếp.

"Này, cô tập sự, tương lai em sẽ trở thành một cô gái tốt đấy. Bộ ngực này thì chắc không phồng ra được đâu, nhưng em vẫn sẽ là một cô gái hạng nhất với lòng khoan dung, nét quyến rũ riêng và trái tim luôn nghĩ cho người khác."

Hai má tôi ửng hồng, tôi cúi đầu chào chị Maki và rời khỏi sảnh hòa nhạc.

Bên ngoài tràn đầy bầu không khí buổi sáng se se lạnh, học sinh tụ tập đầy ở trước cửa tòa nhà chính. Bầu trời xanh trong đến mức khiến tôi muốn dang tay ra bay lên, còn những cây anh đào cũng bắt đầu chớm nụ.

Hôm nay, anh Konoha tốt nghiệp.

Tôi đã nói với chị Maki là sẽ ngủ bù trong lễ tốt nghiệp, nhưng rốt cuộc cả mắt lẫn đầu óc tôi đều tình như sáo, chẳng ngủ được tí nào cả. Từ xung quanh thỉnh thoảng tôi nghe thấy những tiếng thở dài, hay là tiếng khóc thút thít. Hồi tốt nghiệp trung học ai cũng khóc nước mắt, khóc tức tưởi, nói chung vất vả lắm. Lên đến cấp ba dường như mọi người cũng khóc lặng lẽ hơn.

Có những người bặm môi cố kìm giữ những giọt nước mắt, lại có người mắt rơm rớm nhìn lên trên sân khấu. Có người khóc thật sự, cũng có người ngẩng mặt lên trời, yên lặng để những giọt nước mắt chảy xuống thành dòng.

Còn tôi thì... không khóc.

Tôi rướn người lên quan sát Konoha được xưng tên, bước lên sân khấu, lễ phép cúi đầu nhận bằng tốt nghiệp.

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, mọi người ai cũng về phòng học. Trước khi giờ học bắt đầu, tôi chạy sang bên lớp anh Konoha.

"Anh Konoha!"

"À, Hinosaka."

Anh Konoha đặt bông hoa màu đỏ lên ngực, nhìn tôi với biểu cảm hiền hòa.

"Anh Konoha, sau lễ tốt nghiệp anh đã định làm gì chưa?"

"Ở nhà anh mọi người đang chuẩn bị chúc mừng rồi."

"Vậy thì, trước lúc đó, mong anh đến gặp em một chút thôi ạ..."

Sau khi nghe tôi nói thời gian và địa điểm gặp nhau, khuôn mặt anh Konoha như khó xử.

"Ừ... Anh hiểu rồi."

"Aha, vậy gặp anh sau!"

Tôi vội vàng chạy đi trước khi anh Konoha kịp nói gì.

Sau khi giờ học kết thúc, trong hành lang và sân trường đầy học sinh ở lại tạm biệt những anh chị vừa tốt nghiệp. Mọi người lấy máy ảnh và điện thoại ra chụp ảnh kỷ niệm, tặng nhau những bó hoa, chẳng hiểu sao còn có người ôm eo nhắc bóng nhau lên nữa, nhộn nhịp kinh khủng. Bây giờ thì đã có những người khóc toáng lên rồi.

Anh Konoha đang nhận một bó hoa từ chị Takeda và mấy bạn gái trong câu lạc bộ hợp xướng.

Shizuku hôm nay cũng đến trường, rụt rè cùng với chị Tomo trao bó hoa xinh xắn màu hồng.

Tôi đứng cách xa đó một chút quan sát tình hình. Tôi không cất tiếng gọi anh Konoha, chỉ chào hỏi chị Nanase "Chúc mừng chị đã tốt nghiệp ạ." Chị Nanase hơi giật mình, chắc là vì nhìn mặt tôi phờ phợt hơn hờ quá chẳng. Rồi chị dẫu môi, ngượng ngùng đáp lại tôi.

"Đ-đã làm phiền em nhiều rồi. Cảm ơn em đã mời chị đi xem kịch, hôm lễ hội văn hóa."

Vẫn còn lâu mới đến giờ hẹn nên tôi đi lòng vòng trong trường, khi đến phòng Câu lạc bộ Văn học thì đã thấy anh Konoha ở trong. Tôi dừng chân, len lén nhìn vào qua khe cửa.

Anh Konoha đang nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc bàn gỗ cũ kỹ, nơi lúc nào anh cũng ngồi viết tiểu thuyết trên chiếc máy tính xách tay, ánh mắt đầy hoài niệm.

Chắc hẳn anh đang nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong phòng Văn học. Lòng ngực tôi cũng thắt lại khi tưởng tượng đến ba năm vừa qua mà anh đã dành cho căn phòng bé nhỏ, chất đầy sách này.

Tôi hoàn toàn không biết đến năm đầu tiên của anh Konoha. Cả năm thứ hai cũng vậy.

Và bây giờ, là năm thứ ba...

Có lẽ trước khi rời khỏi nơi này, anh Konoha đã đến để nói lời tạm biệt với "mình" trong quá khứ.

Tôi nhẹ bước chân đi ra xa khỏi cánh cửa phòng, cố gắng không xen vào giây phút này của anh. Và thế là tôi lại lang thang trong trường, vì chẳng còn nơi nào để đi.

Nhưng vì nghĩ đến anh Konoha nên tôi chưa thể nào bỏ cuộc được.

A, trong hành lang này tôi đã từng bắt gặp, cất tiếng gọi anh Konoha.

Còn đây là nơi tôi đã xốn xang chờ đợi anh Konoha đi ngang qua. Đây là chỗ mà tôi bị vấp ngã khi đang chạy đến chỗ anh, làm anh Konoha phải nắm lấy tay tôi, giúp tôi đứng dậy, khuôn mặt khó xử kinh khủng...

Trong thư viện, trong nhà thể dục, phòng nghe nhìn... đâu đâu cũng có những kỷ niệm cùng với anh Konoha sót lại.

Vừa đi dọc hành lang, tôi vừa lẩm nhẩm lời của phu nhân Ranevskaya.

"Giá sách của ta, mới thân ái làm sao... Chiếc bàn bé tí hon này nữa..."

"Ngày hôm nay, chính là ngày định đoạt số phận của ta đó, vận mệnh của ta..."

Ánh sáng vàng vọt chiếu vào qua khung cửa sổ, hành lang sáng rực đến chói mắt.

Đến lúc rồi.

Nào, đi thôi.

Tôi đi xuống cầu thang, thay giày, đi ra ngoài mà không mặc áo khoác. Bầu không khí giữa tháng Ba vẫn còn se se lạnh, nhưng không sao cả. Tôi cứ đi thẳng về phía sân trường. Mọi người đã về hết rồi, trong trường giờ này vắng tanh.

Bầu trời chập tối phủ một lớp sương màu vàng nhạt, làm cỏ cây trong sân trường lung linh. Trong số đó có một thân cây to nhất, cứng cáp nhất, ở ngay bên dưới cửa sổ phòng Câu lạc bộ Văn học. Anh Konoha đang đứng dưới bóng cây đó, để đồ ở dưới chân, đã mặc sẵn áo khoác và chuẩn bị để đi về, khuôn mặt như đang chờ đợi ai đó.

Tôi đi đến trước mặt anh Konoha, cười tươi tắn.

"Chúc mừng anh đã tốt nghiệp."

Anh Konoha cũng mỉm cười dịu dàng.

"Cảm ơn em."

"Cũng hơi đột ngột, nhưng bây giờ em sẽ trèo cây."

"Hả?"

Anh Konoha tròn mắt, ngó người ra ở lên một tiếng. Tôi vẫn cười tươi, đặt tay lên cành cây.

"Nếu treo được ruy-băng lên cây trong trường, thì ước mơ sẽ trở thành hiện thực đó. Nên em cũng muốn làm thử xem."

"... Nhưng mà, cần gì phải trèo lên ngay bây giờ chứ! Mà em làm thế cũng không chính xác..."

"Không."

Tôi tươi tỉnh cắt ngang lời anh Konoha, và a lê hấp đặt chân lên thân cây.

"Nếu không làm ngay bây giờ thì sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả. Phải làm trong lúc anh Konoha còn là đàn anh của em."

Dường như do dự trước giọng điệu của tôi, anh Konoha ngẩn người im lặng.

Đúng thế, phải làm ngay bây giờ.

Tôi dậm thật chắc chân lên thân cây và bắt đầu leo. Tôi nắm lấy cành cây, vừa tìm chỗ đặt chân vừa thở hển hển, lên nữa, lên nữa nào. Lòng bàn

tay tôi xước sát, nóng ran lên vì quệt vào hốc cây lớn. Tôi cũng bị trượt chân mấy lần, mỗi lần như thế tim tôi lại thắt lại.

"Nguy hiểm lắm đó, Hinosaka!"

"Em tính cả rồi!"

Tôi vừa thở hổn hển vừa hét lên. Những cành cây trên đầu tôi phản chiếu ánh vàng của hoàng hôn, chói mắt quá. Tôi chớp chớp mắt vì những giọt mồ hôi chảy ròng ròng từ trên trán. Chỉ một chút nữa thôi...

Tôi ngồi xổm như con mèo trên những cành cây cứ nhỏ dần, và từ từ tiến lên. Khi tôi gỡ chiếc ruy-băng màu lam ngọc trên áo đồng phục ra bằng một tay, dường như anh Konoha đứng dưới đã nín thở.

Thực ra tôi đã biết.

Phải treo ruy-băng khi không có ai nhìn mới được. Hồi nãy anh Konoha cũng đã định nói rồi. Nếu như bị nhìn thấy thì điều ước sẽ không còn linh nghiệm nữa.

Nhưng mà! Điều ước của tôi, ngay từ đầu tiền đề của nó đã là vô vọng rồi!

Mọi người đều đã bảo tôi, rằng chắc chắn không thể được!

"Thật sự không có hy vọng nào sao?"

"Anh nghĩ là không."

"Thế ạ."

"Xin lỗi nhé."

Anh Konoha đã thắng thường từ chối lời thổ lộ mà tôi gửi gắm trong câu chuyện tam đề về con chuột túi như thế.

Đó là lần đầu tiên tôi thất tình.

Và kể cả sau đó, đã bao nhiêu, bao nhiêu lần tôi truyền đạt tình cảm đến cùng một người, và trái tim tan vỡ cũng vì người đó.

"Hinosaka Nano, tôi cực kỳ ghét cô!"

"Không thể được đâu. Không phải ai cũng có thể trở thành chị Tooko."

Thuở ban đầu anh Konoha cực kỳ lạnh lùng, đóng kín trái tim mình với tôi, chỉ ngắm nhìn bóng lưng của chị Amano đã đi mất.

"Em nên bỏ cuộc sớm đi thì hơn đấy. Ngoài chị Tooko ra, Inoue sẽ không bao giờ yêu ai được đâu."

"Tốt nhất đừng thích tôi làm gì. Dù có thích cũng vô ích thôi."

Tôi biết thừa đây là một cuộc chơi vô cùng bất lợi. Đi yêu một người con trai đã khắc sâu hình ảnh một người con gái khác trong lòng như thế, chỉ có thể dẫn đến nước mắt. Sẽ chỉ toàn đau đớn. Sẽ chỉ toàn những ký ức đắng cay.

Tôi biết rõ mà!

Nhưng tôi không thể nào dừng lại!

Dù cho tất cả mọi người trên thế gian này có khẳng định rằng tình yêu này là vô vọng, thì tôi vẫn không muốn buông xuôi. Mặc cho bản thân đang ướt đầm mồ hôi, tôi vẫn cố căng mắt lên nhìn, tập trung tinh thần vào đầu ngón tay, buộc xong chiếc ruy-băng lên cành cây bé nhỏ.

Cánh bướm màu ngọc lục ấy phấp phới tung bay trong nắng chiều vàng vọt, cứ như một giấc mơ.

Tôi ngoái xuống anh Konoha vẻ đăc thẳng, nhưng chỉ nhận được ánh nhìn nghiêm khắc của anh, đang ngược lên chăm chăm nhìn tôi.

Mắt chúng tôi chạm nhau. Tôi cười tươi hết cỡ và thét lên nguyện ước không thể nào thành!

"Em yêu anh! Em yêu anh, anh Konoha! Anh Konoha, xin hãy đáp lại tình cảm của em!"

Anh Konoha lờ mắt một nhịp thở. Anh mở to mắt nhìn tôi thẳng thốt. Rồi anh mang nét mặt hơi cay đắng... Một nỗi đau ngấm vào ánh mắt đang chăm chú nhìn tôi, và anh cứ đứng yên không động đậy.

Tôi cũng bị nỗi buồn chiếm lấy, nín thở quan sát anh Konoha.

Chiếc ruy-băng màu lam ngọc mong manh lay động trong làn gió lạnh.

Vào lúc ấy, khóe môi anh Konoha khẽ mỉm cười.

"Anh cũng yêu em, Hinosaka Nano."

Giọng anh trong vắt tuyên bố một điều không thể nào quên.

"Anh yêu tính cách lạc quan và trong sáng của em."

Anh ngẩng mặt lên và nhìn thẳng vào tôi,

"Anh yêu sự dũng cảm, và tấm lòng không bỏ mặc người gặp khó khăn của em."

Rồi vừa nói vừa cười dịu dàng.

"Đó là những điều anh muốn được thành thật nói ra, trước khi thật sự tốt nghiệp. Anh đã yêu Hinosa Nano, cô bé đàn em của mình."

Giọng điệu, lời nói, và nụ cười của anh Konoha xuyên vào lồng ngực tôi, tan ra ngọt ngào.

Tôi biết rằng giữa tiếng "yêu" nói ra và tình yêu thật sự vẫn còn khác nhau nhiều lắm. Ánh mắt của anh Konoha thật trong sáng biết bao... Bởi vì đó không phải là ánh mắt của một người đang yêu.

Nhưng anh vẫn đang nhìn tôi, với tất cả sự tin tưởng.

Anh đã nói yêu tôi.

Chỉ thế thôi cũng đã đủ khiến tôi vui sướng, đến mức lồng ngực như sắp vỡ tung, chỉ muốn òa lên khóc.

Anh Konoha gọi tôi với giọng dịu dàng.

"Xuống đây đi. Anh có thứ muốn đưa cho em."

Tôi vừa gãi gãi mũi vừa nói.

"Anh không được nhìn trong v-váy em đâu đấy nhé?"

Nhìn dáng điệu đột ngột mắc cỡ của tôi, anh Konoha bật cười.

"Không nhìn đâu mà."

"Ừ ừ ừ, anh tuyên bố thẳng thắn như thế làm em rối bời quá. Thôi anh thích nhìn thì cứ nhìn đi."

"Thật hết biết con bé này. Xuống nhanh không anh về bây giờ."

"Á, đ - đợi em với!"

Tôi hốt hoảng trượt nhanh từ trên cây xuống. Nhưng giữa chừng tôi bị tuột tay, hạ cánh đánh "rầm" xuống đất.

"Au..."

Đầu gối bị lê trên nền đất làm tôi rơm rớm nước mắt.

"Kh-không sao chứ, Hinosaka?"

"Vâng!"

Tôi vừa hớn hở ngẩng mặt lên,

"Đây, cầm lấy."

Anh đã đưa ra trước mắt tôi một cuốn tạp chí.

Đây là quyển tạp chí đang đăng dài kỳ truyện Cô gái văn chương...?

Anh Konoha cười bẽn lễn.

"Hôm qua người ta vừa gửi tặng anh. Cho Hinosaka đấy."

"Hả? Hảaa? E-Em cảm ơn anh ạ."

Tôi cầm lấy quyển tạp chí và giở trang bìa, đầu óc vẫn rối bời.

"Oa! Ngay trang đầu là đặc san về Inoue Miu luôn này. Oaa, còn có truyện ngắn của tác giả nữa... Ôi..."

Trống ngực tôi đập thành thịch, khi giả đến một trang tay tôi bỗng dừng lại.

"Tên truyện là Sau giờ học, cùng với bông hoa cải...?"

(Chữ "Na" trong Nano có nghĩa là "bông cải")

Tôi hít thở sâu, lật sang trang tiếp theo. Những lời văn trong sáng kể về những tháng ngày ngây thơ và đầy những nụ cười của nhân vật "Tôi" học cấp ba cùng với cô bé đàn em năng động, lúc nào cũng gây rắc rối cho "Tôi".

"C-cô bé này... giống như bông hoa cải tím mình trong ánh nắng mặt trời, thế này là..."

Thấy tôi ngập ngừng nhìn xuống trang tạp chí, anh Konoha thì thầm, giọng có vẻ hơi xấu hổ.

"Dù thế nào thì ít nhất, đây là điều mà bây giờ anh muốn viết."

Tôi ngẩng mặt lên, một nụ cười dịu dàng loang ra trên khóe môi. Khuôn mặt tôi cùng với mái tóc mờ nhạt đi trong nắng chiều.

Những cảm xúc tràn ngập trong cổ họng tôi. Tôi ôm chặt lấy quyển tạp chí trong lòng.

"Em cảm ơn anh. Đây là món quà tuyệt vời nhất mà anh tặng cho em đó!"

Tôi kìm nén những giọt nước mắt chỉ chực trào ra, và cười thật tươi.

Bởi vì tôi quá vui sướng!

Chỉ đơn giản là vui sướng quá chừng!

Anh Konoha đã viết lại những tháng ngày cùng với chị Amano vào tiểu thuyết Cô gái văn chương. Đó chính là bức thư tình mà anh gửi cho chị Amano, và tôi không thể nào thắng được chị ấy. Nhưng chắc chắn tôi cũng có một vị trí trong cuộc sống thường ngày của anh Konoha! Câu chuyện giữa tôi và anh cũng giống như một mẫu truyện ngắn nhẹ nhàng, sẽ còn lại trong trái tim anh mà không mất đi.

Anh Konoha đã viết câu chuyện này cho tôi. Đã tặng tôi món quà kỷ diệm hơn tất cả.

"Anh sắp phải đi rồi."

"Vâng... A! Anh Konoha ơi!"

Tôi vừa chợt nhớ ra một điều chắc chắn phải nói ra, thế là cứ nói trong khi mặt vẫn nửa khóc nửa cười.

"Em đã bảo anh là đang đọc Vườn anh đào đúng không nhỉ? Khu vườn anh đào mà phu nhân Ranevskaya đã trải qua thời thơ ấu, rốt cuộc phải bán cho doanh nhân Lopakhin, và mọi người phải rời khỏi dinh thự. Và từ bên ngoài, người ta nghe thấy những tiếng rìu đốn cây vọng lại... Kết thúc không có hậu chút nào anh ạ.

Nhưng mà, tuy lúc đọc xong em buồn thật, nhưng tâm trạng cũng rất nhẹ nhõm. Một linh cảm về khởi đầu mới, giống như kết thúc một câu chuyện để tiến sang chương mới ấy."

Anh Konoha mỉm cười, lắng nghe những lời cuối cùng của tôi. Tôi cố hết sức kìm nén những giọt nước mắt đã sắp đầy tràn, và tươi tỉnh nói tiếp.

"Bây giờ em đã có thể hiểu được 'hy vọng' trong cảnh cuối cùng của vở kịch này. Em có thể tưởng tượng được tương lai tuyệt vời sẽ đến. Vì thế nên em sẽ ổn thôi."

Chắc chắn đã truyền tải được rồi.

Nét mặt anh Konoha hiền hòa, và anh gật đầu. Rồi anh đặt tay cái "bộ" lên đầu tôi, và nói lời tạm biệt.

"Ừm."

"Tạm biệt nhé, Hinosaka. Anh giao lại câu lạc bộ cho em đó."

"Vâng!"

Dù lồng ngực bị đè nén, giọng nói khó khăn, tôi vẫn cố cho anh thấy một nụ cười tuyệt vời nhất.

Bàn tay anh Konoha khẽ xoa xoa đuôi tóc tôi, rồi từ từ rời đi.

Mắt chúng tôi lại chạm nhau. Anh Konoha đang mỉm cười, và tôi cũng vậy. Anh quay lưng về phía tôi và bước đi.

Những bước chân vững chãi không hề do dự, bước đi trong sân trường nhuộm ánh vàng hoàng hôn, hướng về phía cánh cổng.

Một năm trước, người con trai ấy đã vừa khóc vừa gọi tên người ra đi, rồi lững thững lê bước mà không ngẩng mặt lên lần nào.

Tôi ôm chặt câu chuyện anh Konoha viết cho trong lòng, và nhìn theo người mà tôi yêu thương. Những giọt nước mắt cố kìm hãm giờ đây chảy thành dòng ấm áp trên gò má đã tê đi vì lạnh của tôi.

Bóng lưng ấy đi xa dần trong ánh chiều tà.

Mối tình đầu của tôi.

Được ở gần bên người mình yêu đến thế, hàng ngày được nói chuyện, được nhìn thấy nhau, được tâm sự những phiền não cho nhau nghe, và còn được anh xoa đầu nữa.

Tôi đã có thể nói rằng mình yêu anh, được nói rất nhiều lần... Làm gì có một mối tình đơn phương nào đẹp như thế chứ! Trái tim tôi run rẩy nhìn theo bóng người ngày một nhỏ dần trong ánh sáng chói lòa.

Tôi hạnh phúc.

Hạnh phúc quá chừng.

Những cánh hoa trắng theo gió bay đi trong ráng chiều mờ nhạt.

Những cây hoa anh đào mới bắt đầu chớm nụ, làm sao mà những cánh hoa đã rơi được chứ. Cũng giống như lần đầu tiên tôi gặp anh Konoha trong sân trường, những cánh hoa anh đào quyến rũ lững lờ trôi trong mắt tôi. Giống hệt như một lời chúc phúc, những cánh hoa trắng nhỏ bé, tinh khiết, nhiệt thành rơi trên đầu anh Konoha.

Vườn anh đào rồi sẽ không biến mất. Chừng nào tôi vẫn còn tưởng tượng, còn sáng tạo, thì hoa vẫn sẽ còn nở trong tâm hồn tôi. Giữa tôi và anh Konoha không có một lời hứa nào. Cho đến phút cuối, anh Konoha vẫn không chịu cho tôi điều ấy.

Nhưng chúng tôi đã có những ký ức bên nhau! Chúng tràn ngập như một mạch nước trong xanh, lấp lánh tràn đầy, giống như hằng hà sa số những điều quý giá, hiền hòa mà anh Konoha đã cho tôi!

Tôi có thể đọc đi đọc lại những kỷ niệm ấy rất nhiều lần, như lật giở trang sách trong câu chuyện. Giữa những cánh hoa anh đào rơi, phu nhân Ranevskaya đã khẽ thì thầm như thế, cùng với bao nhiêu cảm xúc trong lòng.

"Ôi, vườn anh đào xinh đẹp, đáng yêu, đầy hoài niệm của ta!... Cuộc sống của ta, thanh xuân của ta, hạnh phúc của ta, xin giã biệt!... Ôi, xin giã biệt!"

Và tôi nói lời chia ly với mỗi tình đầu, cũng tại nơi khởi nguồn tất cả.

Tạm biệt! Xin tạm biệt!

Mặt trời cứ từ từ lặn xuống. Vô vàn những cánh hoa anh đào lấp đầy tầm nhìn của tôi, lung linh trong ánh sáng của ngày tàn.

Chekhov đã viết về hoàng hôn của một thời đại.

Nhưng rồi câu chuyện kết thúc cũng sẽ dẫn đến một khởi đầu mới!

Tôi vẫn sẽ tiếp tục đọc sách. Và chắc chắn sẽ lại yêu một lần nữa, từ chính bản thân mình! Sẽ lại nhiệt thành yêu một ai đó, đến mức tưởng như thế gian sẽ quay cuồng!

Và rồi, một lúc nào đó, tôi cũng sẽ bước qua cánh cửa kia.

Vừa ngắm nhìn cánh cổng nơi anh Konoha vừa ra đi, tôi vừa mỉm cười thì thầm một lời thoại trong Vườn anh đào.

"Xin chào, cuộc sống mới."

LỄ TỐT NGHIỆP CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Tái Bút

Xin chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki. Xin chân thành cảm ơn mọi người đã cùng theo dõi Lễ tốt nghiệp của Cô gái văn chương Tập sự. Lần này nguyên liệu của tôi là Nỗi lòng của Natsume Souseki và Vườn anh đào của Anton Chekhov. Lần đầu tiên đọc Nỗi lòng hồi còn học cấp hai, tôi đã rất cảm kích trước cảm giác vô vọng không đường xoay sở ấy. Không biết tâm trạng của Souseki đã thế nào khi viết ra tác phẩm này nhỉ? Về Chekhov tôi cũng thích cả các tác phẩm khác của ông nữa, và rất hay tự đọc diễn cảm những đoạn mà bản thân thấy thú vị. Nếu có thời gian mọi người nhớ tìm đọc Hải âu và Cậu Vanya nhé!

Tôi quyết định viết phần ngoại truyện vào khoảng thời gian mà tập ba - Cô gái văn chương và gã khờ bị trói buộc của phần chính truyện xuất bản. Kết thúc của mạch truyện chính cùng với số phận của các nhân vật sau này không thay đổi gì so với kế hoạch ban đầu, tôi chỉ tưởng tượng rằng cuộc sống của Konoha sẽ ra sao sau khi Tooko đã rời trường, và thế là Nano ra đời. Tôi muốn viết về một cô bé tươi sáng như ông mặt trời, dù chỉ là yêu đơn phương vẫn cố hết sức để được đối diện với người mình yêu.

Tôi rất cảm ơn sự ủng hộ của quý độc giả, đã giúp tôi hoàn thành ba tập truyện về Nano và Konoha này. Những lời động viên mà mọi người dành cho Nano cũng đã thật sự tiếp thêm sức lực cho tôi. Và còn cả Konoha nữa, hy vọng rằng sau khi tốt nghiệp và bước qua cánh cổng trường ấy, cậu ấy sẽ trở thành một chàng trai còn tuyệt vời hơn nữa.

Lần trước tôi có đưa ra đề nghị rằng nên đọc bộ truyện Cô gái văn chương theo đúng thứ tự xuất bản, và đã có những câu hỏi gửi đến tôi rằng thế còn phần "Tập sự" và "Tuyển tập tình yêu" thì đọc làm sao. về hai phần ngoại truyện này, tôi cũng mong mọi người sẽ đọc theo trình tự "Tuyển tập tình yêu 1" - "Tình đầu" - "Tuyển tập tình yêu 2" - "Sự tổn thương", tức là vẫn theo thứ tự xuất bản thôi ạ.

Sau khi Cô gái văn chương được chuyển thể thành phim hoạt hình, tôi hay được nghe mọi người ở chỗ làm thêm bảo rằng "Tôi đã mua đĩa rồi nè ~ !", và điều ấy làm tôi cực cực cực kỳ thấy biết ơn và hạnh phúc, nhưng mà sao nhiều người cho rằng "Cứ coi Tuyển tập tình yêu 1 là tập đầu tiên cũng được." quá vậy (khóc). Mỗi lần nghe ai nói thế tôi lại hét lên "Dừng ~ lại ~ ngay ~~~", rồi bắt đầu say sưa giải thích phải đọc như thế này này, thế này cơ, rồi cuộc người kia tròn mắt nhìn tôi, chỉ nói được mỗi câu "Thế à"... Làm ơn, mọi người hãy nói cho bạn bè của mình "Theo thứ tự xuất bản!" nhé. Rất mong được mọi người giúp đỡ.

Những sản phẩm ăn theo bản phim hoạt hình cũng đang dần dần được tung ra thị trường. Tôi đặc biệt đề nghị mọi người nên nghe thử bài hát chủ đề, Haruka na Hibi (Những tháng ngày xa xôi). Giai điệu trong trẻo và giọng hát cũng tuyệt vời, lời bài hát viết từ góc nhìn của Konoha làm cho tôi rơm rớm nước mắt. Bài hát cặp đôi Yuki no Kaerimichi lại đứng từ góc nhìn của Tooko, cũng thấm đậm trong lòng tôi lắm đó ~ . Hai bài này rất hợp với nhau! Rất mong được mọi người lắng nghe. CD Haruka na Hibi hiện đang được công ty Lantis phát hành, được đánh giá cao lắm đó.

(Đường về phủ tuyết)

À còn nữa, mẫu nendoroid (Một dạng búp bê cỡ nhỏ làm bằng nhựa, để trưng bày) Tooko dự kiến sẽ bày bán tháng Mười hai này ấy, nó dễ thương quá thế quá đáng! Cái nụ cười háu ăn đầy hạnh phúc ấy, rồi cả phiên bản cá mòi đóng hộp nữa, đều đáng yêu không chịu được. Mọi người nhất định, nhất định phải xem qua đấy nhé.

Tập tiếp theo sẽ là "Tuyển tập tình yêu 4" nhĩ. Tôi dự định sẽ cho Miu lên trang bìa, còn nội dung phần nhiều sẽ là về Tooko và Konoha, còn lại sẽ là những mảnh nhỏ về Miu về Akutagawa, và về Kotobuki sau khi mạch truyện chính kết thúc. Hẹn gặp lại mọi người vào dịp cuối năm! Xin tạm biệt.

Ngày 22/8/2010,

Nomura Mizuki

Trong tác phẩm có trích dẫn và tham khảo từ những tác phẩm sau đây.

Nỗi lòng, tác giả Natsume Souseki, nhà xuất bản Shueisha, bản in đầu tiên ngày 25/02/1991, tái bản lần thứ 34 ngày 11 tháng 8 năm 2008.

Album Văn học Nhật Bản mới - Natsume Souseki, Susumu Odagiri biên tập và viết lời bình, bài luận bởi Eto Jun, nhà xuất bản Shinchosha, bản in đầu tiên ngày ngày 20/11/1983, tái bản lần thứ 19 ngày 25/5/2003.

Demian, tác giả Hermann Hesse, Takahashi Kenji dịch, nhà xuất bản Shinchosha, bản in đầu tiên ngày 30/11/1951, tái bản có sửa đổi lần thứ 101 ngày 25/08/2007.

Vườn anh đào, tác giả Anton Pavlovich Chekhov, Kiyoshi Jinzai dịch, nhà xuất bản Shinchosha, bản in đầu tiên ngày 30/8/1967, tái bản có sửa đổi lần thứ 47 ngày 20/08/1990, tái bản lần thứ 56 ngày 20/02/1995.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Ngoại Truyện 6: Lễ Tốt Nghiệp Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự](#)

[Chương Mở Đầu](#)

[Nỗi Cô Đơn Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Nanase Ngày Nào Đó](#)

[Mẫu Truyện Ngắn Thay Lời Tạm Biệt](#)

[Tái Bút](#)